

Lyna

Grazia Hattem
Le Clercq

Lyna

© 2021 Grazia Hattem-Le Clercq

[Hoofdstuk 1](#)

[Hoofdstuk 2](#)

[Hoofdstuk 3](#)

[Hoofdstuk 4](#)

[Hoofdstuk 5](#)

[Hoofdstuk 6](#)

[Hoofdstuk 7](#)

[Hoofdstuk 8](#)

[Hoofdstuk 9](#)

[Hoofdstuk 10](#)

[Hoofdstuk 11](#)

[Hoofdstuk 12](#)

[Hoofdstuk 13](#)

[Hoofdstuk 14](#)

[Hoofdstuk 15](#)

[Hoofdstuk 16](#)

[Hoofdstuk 17](#)

[Hoofdstuk 18](#)

[Hoofdstuk 19](#)

[Hoofdstuk 20](#)

[Hoofdstuk 21](#)

[Hoofdstuk 22](#)

[Hoofdstuk 23](#)

[Hoofdstuk 24](#)

[Hoofdstuk 25](#)

Hoofdstuk 1

Lyna keek naar de zandloper die op haar tafel stond en zuchtte diep. Het was tijd. Somber deed ze haar boeken in haar houten kistje en liep ermee naar de muur van haar studiekamer. Vanavond werd haar verjaardagsfeest gevierd en ze had er helemaal geen zin in. Al die opgedofte types die zichzelf zo belangrijk vonden. Leeghoofden waren het. Het enige dat ze belangrijk vonden waren geld en aanzien. Vooral die types van Cortez. Het leek wel een grote paddenfamilie.

Ze legde haar hand op de muur. De muur opende en ze tilde het kistje er voorzichtig in. Niemand mocht haar boeken vinden. Haar studieboeken mochten niet in de verkeerde handen vallen. Ze legde haar hand weer op de muur en zag hoe de muur het kistje langzaam omsloot.

Lyna zuchtte. Eerst maar eens naar boven om haar feestjurk aan te trekken. Ze deed de kaarsen uit en liep met haar fakkel de ondergrondse gang in. In de verte kon je de trap zien die naar de wijnkelder van haar vader liep. Ze hoopte maar dat haar vader niet te veel zou drinken vanavond. Sinds haar moeder was overleden dronk hij meer dan goed voor hem was. Ze begreep het en ze zei er nooit wat van, maar ze zou het vervelend vinden als hij te veel dronk op haar verjaardagsfeest. Het feest waar ze toch al geen zin in had.

Ze was de trap opgelopen en duwde tegen het luik van de wijnkelder. Piepend ging het open. Ze stapte de kelder in, deed het luik weer dicht en schoof er een leeg wijnvat over. Zachtjes liep ze naar de deur en keek of er iemand aankwam. Niemand te zien. Mooi. Snel liep ze naar de zijdeur van het kasteel en glipte naar binnen.

De voorbereidingen voor het feest waren in volle gang. De grote ontvangsthal was veranderd in een eetzaal en graaf De las Flores had de ruimte tochtvrij laten maken met grote tapijten. De tapijten waren aan de muren en zuilen bevestigd en hielden niet alleen de tocht tegen, maar dempten ook het geluid.

De kokkin was druk bezig met de laatste voorbereidingen van het feestmaal en schreeuwde bevelen naar de hulpkoks. De dienstmeisjes renden in het rond om alle huishoudelijke taken op tijd af te krijgen en de

bedienden waren druk bezig met het schikken van de tafel. In de hoeken van de eetzaal stonden grote vazen, gevuld met mooie bloemen uit de tuin. Lyna vond het jammer. Bloemen leefden langer als je ze in de tuin liet staan.

Vriendelijk glimlachend liep ze langs het drukke personeel. Kon ze maar even naar Raoul. Ze dacht aan de kus die hij haar gisteravond had gegeven en bloosde. Helaas, vanavond niet. De zoon van de smid was niet uitgenodigd. Hij was niet van adel. In haar kamer verruilde ze haar lievelingsjurk voor haar feestjurk. Nog even, dan begon het feest.

Hoofdstuk 2

‘Kom Lyna, lach eens een beetje’. Lyna zat naast haar vader met het gezicht van een verveelde tiener. Ze haalde haar schouders op.

‘Ik snap nog steeds niet waarom we dit feest geven. Het kost een vermogen en het is niet eens leuk.’

‘Als je dochter zestien wordt geef je een feest. Dat vereist de etikette. Als ik het niet had gedaan, waren er praatjes rondgegaan en je weet wat dat betekent. Lach naar onze gasten Lyna.’

Lyna zette haar vriendelijkste gezicht op en lachte lief. ‘Zo goed pap?’ Haar ogen fonkelde even spottend.

‘Perfect. Houden zo.’

‘En als ik kramp in mijn kaken krijg?’

‘Dat gaat wel weer over.’

De wijn vloeide rijkelijk en de gasten genoten zichtbaar van het eten. Lyna keek glimlachend rond en flirtte een beetje. Pap wilde toneel? Zij zou toneelspelen. Ze walgde van al die vette handen die diep in de geroosterde karkassen groeven en stukken vlees afrukten. Cortez, de hertog van Salamanca zat nu tot aan zijn ellebogen in een gebraden varken. Wat moest ze zich beheersen. Een klein onopvallend spreukje en hij zou met zijn dikke hoofd tussen de ribben van het gebraden vlees verdwijnen. Ze keek naar Cortez Jr. Hij was van tafel opgestaan. Zijn vader zag het niet, die had het te druk met het geroosterde varken. Wat ging hij doen? Waarom glipte hij langs de tapijten? De schildknaap van Cortez Jr zat ook niet meer aan tafel. Ze fronste haar wenkbrauwen. Wilden die twee rondneuzen in het kasteel van haar vader? Ze vertrouwde de familie Cortez niet. Ze verborg haar lippen achter haar bokaal en prevelde een paar woorden. Een kleine windvlaag liet de tapijten omhoog waaien. Ze had verwacht dat de twee jongens aan het rondsnuffelen waren, maar tot haar verbazing zag ze dat Jr zijn schildknaap hartstochtelijk aan het kussen was. Cortez Sr voelde de tocht die achter de tapijten vandaan kwam en draaide zich om. Hij verschoot van kleur en smiet het stuk vlees dat hij zojuist had afgescheurd op zijn bord. De afschuw droop van zijn gezicht, net als het vet dat in kleine stroompjes van zijn handen in zijn mouwen liep. Met een ruw gebaar

baande hij zich een weg door de inmiddels weer neergekomen tapijten en liep naar zijn zoon toe. Hij vatte hem in zijn kraag en sleurde hem mee naar de tafel. Bij de tafel gekomen keek hij in het rond en sloeg toen met zijn vuist op tafel.

‘Geachte aanwezigen, mag ik jullie aandacht.’

Iedereen keek naar hem.

‘Ten eerste wil ik graaf De las Flores bedanken voor het geweldige banket en zijn enorme gastvrijheid. Jullie denken misschien dat de zestiende verjaardag van Lyna de enige reden is voor dit feest, maar er is nog een reden.’ Hij wachtte even, keek rond en vervolgde zijn speech. ‘Vandaag is de dag, dat mijn zoon de beeldschone dochter van graaf De las Flores ten huwelijk gaat vragen. Manuel, ga naar haar toe.’

Lyna’s mond viel open en ging weer dicht. Ze keek afwisselend verbouwereerd en woedend, totdat de woede het overnam.

‘Ik doe het niet.’ Ze sprak zachtjes, maar haar ogen spoten vuur. Ze was nog nooit zo boos geweest. Ze sprong op en keek haar vader woedend aan.

‘Waarom weet ik hier niets van?’, beet ze hem toe.

‘Gedraag je, ik begrijp het ook niet. Ik geef toe dat ik een paar jaar geleden een afspraak heb gemaakt met Cortez, maar ik heb hem vanmiddag gevraagd of we in ruil voor een zak goud de verloving ongedaan konden maken en hij is akkoord gegaan.’

‘Spreek hem dan tegen’, siste Lyna.

‘Ik kan hem toch niet in zijn hemd zetten ten opzichte van alle adel die hier aanwezig is! Weet je wel wat er dan gebeurt? Speel mee, we vinden wel een oplossing.’

‘Als ik ja zeg, moet ik met Manuel trouwen. Ik doe het niet.’

‘Doe niet zo onverstandig Lyna. Met de hertog van Salamanca moeten we geen ruzie maken.’

‘Ik ben niet bang voor hem. Ik ga en wil niet met zijn zoon trouwen. Manuel houdt van jongens.’

‘Je maakt het me erg moeilijk Lyna. Hij staat op goede voet met Masawa, de hoogste priester van de zonnetempel. Als Cortez zijn zin niet krijgt, kan hij ons laten beschuldigen van ketterij.’

‘Laat zijn zoon maar met één van die onderdrukkers trouwen. Hij vindt het vast lekker om voor Masawa te buigen. Diep voor hem te buigen, als u begrijpt wat ik bedoel.’

‘Lyna! Dat is geen taal voor een dame!’

Lyna grijnsde, maakte een reference naar haar vader en wendde zich toen tot Cortez. Ze keek hem strak aan en met een stem die goed voor iedereen hoorbaar was zei ze: ‘Uw zoon wil helemaal niet met mij trouwen en ik niet met hem.’

De hertog keek haar woedend aan.

‘En hoe weet jij dat mijn zoon niet met jou wil trouwen?’

‘Dat heeft u toch gezien? Hij houdt van de jongen die naast hem zit.’

‘Dat is zijn schildknaap’, beet Cortez haar toe.

‘Oh, ik dacht dat het zijn schandknaap was.’

Cortez liep rood aan. ‘Hoe durf je jouw dochter zo tegen me te laten spreken’, brulde hij en hij stormde woedend naar het hoofd van de tafel om zijn gastheer te lijf te gaan. De las Flores’ lijfwachten sprongen op en hielden hem tegen met hun lans.

‘Kom naar buiten en vecht als een kerel’, brulde hij.

De las Flores schudde zijn hoofd en stond op.

‘Het feest is voorbij, het spijt me. Ik verwacht de zak met goud terug Cortez, je hebt je woord gebroken.’

De las Flores keek Cortez waarschuwend aan.

‘Wees voorzichtig, de leer van de zonnetempel verbiedt homoseksualiteit. Ik zou het jammer voor je vinden als je vriendschap met Masawa op een laag pitje komt te staan door iets wat je zelf niet in de hand hebt.’

Cortez spuugde hem in zijn gezicht. ‘Mijn zoon is geen homo. Jouw dochter is een druïde. Jij bent degene die bang moet zijn voor de priesters van de zonnetempel, niet ik en nog iets, De las Flores, ik zal niet rusten totdat ik jou en je kasteel met de grond gelijk heb gemaakt.’

Hij draaide zich om en wenkte woest naar zijn zoon.

‘Kom, we gaan naar huis.’

Even later klonk het hoefgetrappel van Cortez en zijn gevolg door de binnenplaats.

Ook de andere gasten verlieten de eetzaal. Sommigen bedankten hun gastheer, anderen liepen weg zonder iets te zeggen. Nadat de laatste

gasten vertrokken waren liep De las Flores naar zijn favoriete plek in het kasteel en schonk hij zichzelf een grote bokaal wijn in. Al die jaren had hij zijn best gedaan om niet op te vallen. De zonnetempel hield niet van druïden en nu zou Wasawa zijn volle aandacht op hem en Lyna gaan richten. Hij nam een slok wijn en keek uit het raam. Vanavond kon zelfs het adembenemende uitzicht hem geen rust bieden. Hij maakte zich zorgen. Heel veel zorgen.

Hoofdstuk 3

Het kaarslicht flakkerde. Lyna's ogen traanden van de vele uren lezen en leren. Sinds de ruzie was de sfeer in het land steeds grimmiger geworden. Veel edelen die eerst aan de kant van De las Flores hadden gestaan, stonden nu uit angst voor Wasawa aan de kant van Cortez. Cortez had gedaan wat hij altijd deed als hij iemand wilde elimineren. Hij had het gerucht verspreid dat De las Flores en zijn dochter druïden waren. De priesters van de zonnetempel waren druk bezig met het verzamelen van bewijsmateriaal en één van De las Flores' beste vrienden was opgepakt en verhoord. De man had hem niet verraden en had het openlijk voor De las Flores opgenomen. De las Flores was hierdoor tijdelijk gered, maar Masawa had 'toevallig' bewijsmateriaal in handen gekregen tegen de vriend van De las Flores en de arme man werd er nu zelf van beschuldigd een druïde te zijn.

Masawa rolde een groot stuk perkament uit en schraapte zijn keel. De vriend van De las Flores werd overeind gehouden door twee zonnepriesters. Zelf kon hij nauwelijks meer op zijn benen staan. Je kon duidelijk zien dat hij gemarteld was. Op een lendedoek na was hij naakt en over zijn hele lichaam zaten snijwonden, toegebracht door de zonnepriesters met hun zwarte van obsidiaan gemaakte messen.

'Marqués De la Fuerte. U wordt beschuldigd van samenzwering tegen de zonnegoden. Om onze goden genoegdoening te verschaffen, wordt uw hart uitgerukt op het offerblok van de tempel. Als uw laatste druppel bloed gevloeid heeft, zal uw lichaam van de heilige berg worden gegooid en ter consumptie aan de zonnegoden worden aangeboden.'

Vanuit het publiek klonk hartverscheurend gehuil. De vrouw van De la Fuerte worstelde zich door de menigte en rende naar Masawa toe. Ze wierp zich aan zijn voeten en kustte de vloer. Ze hief haar betraande gezicht naar hem op en fluisterde:

'Heb medelijden machtige priester van de zonnetempel, hij is een vredelievend mens, redt hem alstublieft. Alstublieft.

Masawa keek haar minachtend aan.

‘Bent u jaloers op het lot van uw man, mevrouw? Het is een eer om voor onze goden te sterven. Ik zal u een gunst verlenen. U mag naast uw man op het tweede offerblok geofferd worden.’

Hij stampte met zijn gouden staf op de grond en schudde zachtjes zijn hoofd. De veren in zijn hoofdtooi ruisden en glommen in de zon. De vrouw stond op en spuugde hem in zijn gezicht.

‘Je bent vervloekt Masawa’, krijste ze. ‘Niemand mag het leven van een ander nemen, leven is heilig.’

De priesters die naast Masawa stonden grepen haar beet. Voordat de omstanders door hadden wat er gebeurde rolde het hoofd van de vrouw over de grond.

Masawa grijsde. ‘Dit gebeurd er met mensen die het niet waard zijn om aan onze goden geofferd te worden. Wil iemand nog iets zeggen?’

De menigte bleef muisstil.

De las Flores was kapot geweest van het bericht. Lyna probeerde hem dagenlang te overtuigen dat hij hier geen schuld aan had. Dat niet hij, maar Cortez zich kapot zou moeten schamen en niet te vergeten Masawa de zogenaamde vredelievende zonnepriester, die mensen offerde om zijn goden te eren.

Hoe ze haar best ook deed, ze kon haar vader niet overtuigen.

‘Als we Cortez te vriend hadden gehouden was dit allemaal niet gebeurd. Leefde je moeder nog maar, zij zou weten wat we moesten doen.’ Met een treurig gezicht nam De las Flores een slok van zijn wijn.

Lyna keek naar hem. Kon ze hem maar helpen, was ze maar net zo wijs als haar moeder. Ze dacht aan haar boeken. Zou daar een oplossing in staan? Ze stond op, legde haar hand op haar vaders schouder en gaf hem een kus op zijn wang.

‘Ik ga leren pap.’

Haar vader knikte vermoeid. ‘Is goed kind.’ Hij liet haar maar. Ze was nog te jong om te begrijpen dat de wijsheid van haar moeder slechts een beetje uit de boeken was gekomen, maar voornamelijk uit haarzelf.

‘Oh mama’, zuchtte Lyna. ‘Kon je me maar een aanwijzing geven, dat zou het zoeken zoveel makkelijker maken.’

Lyna bladerde door één van de dikke boeken. Het waren er zoveel, het was om moedeloos van te worden. Ze legde het boek terug en pakte een andere. Het leek alsof het een beetje bewoog. Ze legde haar andere hand op de kaft. Het boek trilde. Ze legde het op tafel. Het trillen van het boek deed het glaswerk dat op tafel stond rinkelen. Een windvlaag trok door de ruimte en een kleine wervelwind boven de tafel opende het boek.

‘Mama’, fluisterde Lyna. ‘Mama, ben jij dat?’

Ze liep naar de tafel en keek naar de opengeslagen pagina. De letters bewogen en begonnen woorden te vormen.

‘Cortez is gevaarlijk, trouw met zijn zoon.’

Lyna deinsde achteruit. ‘Nee’, fluisterde ze verbouwereerd. ‘Dat nooit.’

Het boek viel van de tafel en landde op haar voet.

‘Au.’

Ze raapte het boek op en deed het weer open.

‘Trouw met Manuel, bied je verontschuldiging aan. Het is de enige manier om verder bloedvergieten te voorkomen.’

Lyna probeerde het boek met de vervelende tekst dicht te slaan, maar het boek wilde niet dicht.

‘Ben jij het mama?’, vroeg ze nog een keer. De letters verdwenen. In het midden van de pagina verscheen een grote rode vlek. De vlek veranderde in een tekening. Een tekening van haar vader op de offersteen in de zonnetempel. Zijn gezicht was vertrokken van pijn. Geschrokken deinsde ze achteruit. De tekening verdween en maakte plaats voor een woord. Nee.

Als het haar moeder niet was, wie was het dan wel? Peinzend staarde ze voor zich uit. Het zou inderdaad de oplossing kunnen zijn, maar dan moest ze wel met die Manuel trouwen en wie weet had Cortez geen interesse meer, had ze het gewoon verknald. Het was toch van de zotte, dat ze alsnog met die anders gearde moest trouwen. Aan de andere kant, als het bloedvergieten kon voorkomen, wie was zij dan om zo koppig te zijn. Eerst maar eens een nachtje slapen, daarna kon ze het idee aan haar vader voorleggen.

‘Dus nu wil je alsnog met hem trouwen?’ Haar vader keek haar aan. Zijn ogen waren rood van vermoeidheid en van de wijn van de vorige

avond. 'Het zijn zware tijden, maar ik heb mijzelf altijd getroost met het idee dat jij in ieder geval gelukkig bent.' Hij stond op en begon te ijsberen. Na een tijdje ging hij weer zitten.

'Diplomatiek gezien is het een goed besluit. Hoe ben je op het idee gekomen? Zoiets kan je niet in je boeken gelezen hebben.'

'Toch wel.'

Lyna ging tegenover hem zitten en vertelde hem wat er was gebeurd. Haar vader werd wit om zijn neus.

'En het was niet je moeder?'

'Nee. Het laatste dat ik in het boek las, was het woord nee en ik heb twee keer gevraagd of het mama was. Heb jij enig idee wie het geweest kan zijn?'

Haar vader schudde zijn hoofd.

'Ik heb me nooit bemoeid met je moeders magie. Dat was haar afdeling.'

'Kreeg ze wel eens raad van haar boeken?'

'Weet ik niet. Ik ben er altijd vanuit gegaan dat ze zelf een wijze vrouw was.'

Hij stond op en begon weer te ijsberen.

'We gaan lunchen Lyna. Na de lunch stuur ik een boodschapper naar Cortez.'

Lyna knikte. 'Ze was nog altijd onder de indruk van wat ze gisteren had meegemaakt.. Wie kon over de dood heen advies geven? Wie hield hun in de gaten? Haar vader wist meer dan hij liet blijken, maar waarom vertelde hij niets? Ze pakte een fakkel van de muur en ging naar haar studiekamer.

Lyna's kaarsen flakkerden zachtjes. Ze hield van het zachte licht. Het leek te dansen en het gaf een frivool accent aan de duistere omgeving. Haar ondergrondse studieruimte was het tegenovergestelde van haar geliefde tuin. Geen licht, geen kleur, geen vrolijkheid. Beneden was alles donker, op het kaarslicht na. Ze werd er somber van en toch boeide het haar. Ze voelde dat ze beter werd, dat haar krachten sterker werden.

Het houten kistje dat ze voor haar verjaardag had gekregen stond op tafel. Lyna streelde het met haar lange slanke vingers. Onder haar

aanraking sprong het open. Er lag een landkaart op de stapel boeken. Nieuwsgierig pakte ze de kaart uit het kistje en vouwde hem open.

‘Krijg nou wat, het is een kaart van het ondergrondse gangenstelsel. Hoe krijg ik die ooit in mijn hoofd? Wel nuttige leerstof. Als we ooit moeten vluchten, weet ik de weg.’

Ze besloot een wandeling te gaan maken, met de kaart als gids. Ze stak de fakkel aan en deed de kaarsen uit. Voor ze de studieruimte verliet verborg ze het kistje in de muur. Haar hart klopte sneller dan normaal. Niet dat ze bang was, maar een beetje eng vond ze het wel.

Het geluid van haar voetstappen ketste zachtjes tegen de vochtige muren. Het rook muf in de donkere eindeloze gang, maar er was zuurstof genoeg. Dat kon je zien aan de fakkel, die prima brandde. Ze was nu een half uurtje onderweg en ze was nog steeds niet bij een uitgang aangekomen.

‘Wat een lange gang’, mompelde ze. ‘Als dit kleine stukje gang zo lang is, hoe groot is het ondergrondse gebied dan wel niet.’

‘Heb je de achterkant van de kaart wel goed bekeken?’

Lyna maakte een sprongetje van schrik en liet bijna haar fakkel vallen.

‘Wie is daar?’

‘Is dat belangrijk? Kijk liever op achterkant van de kaart.’

Lyna draaide de kaart om. Er stond van alles op geschreven. Ze had het wel gezien, maar het gangenstelsel had haar zo gefascineerd, dat ze hem meteen weer had omgedraaid. Met een brandende fakkel in haar hand was het lastig om de kaart te lezen.

‘Ik ga terug, dan kan ik de kaart op tafel leggen.’

‘Dat is verstandig van je. Laat me je helpen.’

Een rechthoek ter grootte van een klein tapijt maakte zich los uit de grond en Lyna werd met grote snelheid meegenomen door de lange gang. Het grondtapijt ging zo snel, dat de fakkel bijna uitwaaide. Het tapijt ging langzamer vliegen, daalde zachtjes en loste op in de grond van Lyna’s studiekamer. Ze liep naar haar tafel en vouwde de kaart uit. Nadat ze de kaarsen had aangestoken en de fakkel aan de muur had gehangen boog ze zich over het stuk perkament.

‘Daarom duurde het zo lang. Iedere ruimte en uitgang heeft zijn eigen naam. Als ik daar heen wil, moet ik.... nee, niet nu uitspreken, dan weet ik niet wat ik moet zeggen om terug te komen, want dan ben ik daar en is de kaart hier. Eerst maar eens de naam van mijn studieruimte uit mijn hoofd leren. Dan kan ik in ieder geval weer terug. Eens even kijken. Kamer 1. Nou, dat onthoud ik wel. En als ik naar Quenca wil?’ Ze ging staan en zei hardop “Quenca”. Een rechthoek van aarde steeg op uit de grond en nam haar mee. Na een korte vlucht stond ze voor een dikke houten deur. Ze verwachtte de deur niet open te krijgen, maar toen ze er zachtjes tegenaan duwde ging hij makkelijk open. Ze ging de deur door en deed hem dicht. De deur was bedekt met aarde en gras. Aan de buitenkant zag je niets. Het was een grote groene heuvel. Aan de voet van de heuvel lag een dorpje. Dat zal Quenca wel zijn, dacht ze. Ze had geen zin om erheen te gaan. Ze wilde terug, zodat ze nog meer kon vliegen en nog meer kon leren. Voorzichtig voelde ze aan het gras. Geen deur, de paniek vloog haar naar de keel. Wat nou als ze niet meer terug kon? Hoe kwam ze thuis? Quenca lag mijlen ver van haar kasteel, ze zou nooit voor het donker thuis zijn en wat als ze zou verdwalen? Ze dwong zichzelf om rustig na te denken. ‘Kamer 1’, fluisterde ze. De deur ging zachtjes open. Ze ging naar binnen en zag een rechthoek van aarde die een klein stukje boven de grond van de gang hing. Ze liep ernaartoe en ging in het midden staan. De rechthoek kwam omhoog en na een korte vlucht stond ze weer in haar studiekamer. Ze ging zitten en nam een flinke slok water. Dat was heel spannend geweest. Voor vandaag had ze er even genoeg van. Ze wilde naar de tuin, lekker in de zon zitten en de geuren van haar bloemen opsnuiven. Morgen was er weer een dag.

‘Heeft mama het wel eens gehad over het onderaardse gangenstelsel dat onder ons kasteel loopt?’ Lyna keek haar vader vragend aan.

‘Jazeker kind, het is oud en bijzonder uitgebreid. Het was er al voordat ons kasteel gebouwd werd. Onze voorouders hebben het op deze plek laten bouwen, omdat vanuit hier de gangen alle kanten uit kunnen gaan en bij heel veel verschillende plaatsen uitkomen.’

‘Dus die gangen waren er eerder dan ons kasteel? Wie heeft ze dan gemaakt? Stond hier vroeger misschien ook al een kasteel?’

‘Ik weet het niet. Je moeder heeft mij weleens verteld dat in de oude geschriften staat dat de gangen door druïden zijn gemaakt. Je moeder had ook altijd het gevoel, dat er iets door de onderaardse gangen zweefde. Ze was er niet bang voor, het was iets vriendelijks en het was behulpzaam.’

Lyna knikte. ‘Ik voel het ook en het heeft mij vandaag geholpen met reizen. Het was zo spannend pap. Ik ben door de gangen op een aarden tapijt naar Quenca gevlogen.’

‘Heeft iemand je gezien?’

Lyna schudde haar hoofd. ‘Nee, het dorpje lag nog zeker een kilometer van de uitgang af.’

‘Pas op dat niemand je ziet kind. Je weet hoe de mensen zijn. Ik herinner me ineens dat je moeder altijd een doek bij zich had als ze ging reizen. Als ze hem om deed, kon niemand haar zien. Ze heeft me zo nu en dan behoorlijk laten schrikken. Ach ja.’ Hij keek mijmerend voor zich uit.

‘Weet je waar die doek is gebleven?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, maar ik weet wel dat ze hem zelf heeft gemaakt. Misschien staat er in één van je boeken hoe het moet.’

Lyna gaapte. ‘Dan ga ik daar morgen maar eens naar zoeken, nu ga ik naar bed. Ik ben moe.’ Ze liep naar haar vader en gaf hem een kus.

Haar vader glimlachte naar haar. ‘Tot morgen Lyna.’

‘Tot morgen pap.’

De volgende ochtend ging Lyna meteen na het ontbijt naar haar vader toe. ‘Goedemorgen pap.’ Lyna ging zitten en keek haar vader bezorgd aan. ‘Wat is er? Heb je niet goed geslapen?’

‘We hebben antwoord gekregen van Cortez.’

‘En wat schrijft hij.’

‘Niets.’

‘Hoe weet je dan dat hij geantwoord heeft?’

‘Het paard is teruggekomen met het hoofd van de boodschapper in zijn zadeltas.’

Lyna kokhalsde. Ze deed haar best om niet te braken. Toen ze haar maag weer een beetje onder controle had keek ze haar vader aan.

‘Wat nu?’

‘Oorlog. Ik kan dit niet over mijn kant laten gaan.’ Hij stond op en begon te ijsberen, zich totaal niet meer bewust van Lyna’s aanwezigheid.

Ze stond op en liep weg. Oorlog. Zou er wat in haar boeken staan over oorlog? Misschien kon ze haar vader helpen.

Hoofdstuk 4

Het was donker in de gang. Lyna nam niet altijd een fakkel mee naar beneden. In haar studiekamer had ze ook een fakkel en de weg naar haar kamer wist ze inmiddels met gesloten ogen te vinden. Te veel licht vestigde de aandacht maar op haar. Na een tijdje in het donker gelopen te hebben bedacht ze dat ze had leren snelreizen in de gangen. Zachtjes fluisterde ze: 'Kamer 1.' Ze voelde hoe ze omhoog werd getild en glimlachte. Het kleed ging naar beneden en ze liep op de tast naar haar fakkel. Bang in het donker was ze al lang niet meer. De onderaardse gangen voelden vertrouwd. Niemand kwam hier, behalve zij. Ze stak haar fakkel en wat kaarsen aan, pakte haar kistje uit de muur en opende het. Boven op de boeken lag een ragfijne doek. Voorzichtig haalde ze de doek uit het kistje. Hij was veel langer dan ze had gedacht. Ze zou zich er helemaal in kunnen wikkelen. Zou deze doek mij onzichtbaar kunnen maken? In dat geval heb ik wel een idee hoe ik papa kan helpen. Het zou helemaal mooi zijn als er een gang naar het kasteel van Cortez toe ging. Ze pakte haar kaart uit het kistje en vouwde hem open.

'Toon het kasteel van Cortez', fluisterde ze.

De gangen op de kaart bewogen. 'Krijg nou wat.' Verbaasd staarde ze naar de kaart. Ik kan niet alleen reizen door de ondergrondse gangen, ik kan zelfs bepalen waar de gang naar toe gaat. Samen met mijn doek kan ik gaan en staan waar ik wil, zonder dat iemand mij ziet. Ze voelde zich oppermachtig. Raad eens wie de oorlog gaat winnen Cortez? De Las Flores. En trouwen met jouw zoon doe ik in geen miljoen jaar. Ze sloeg de doek om en fluisterde: 'Kasteel Cortez.'

'Ben jij helemaal gek geworden.' Cortez brieste van woede. De boodschapper van De las Flores onthoofden en zijn hoofd retour afzender sturen. Hoe kom je er bij? Dit betekent oorlog idioot. Zelfs ik kan hem dat niet kwalijk nemen.'

Hoofdschuddend ging hij zitten. Manuel keek hem kwaad aan.

'Een goed voorbeeld doet goed volgen vader.'

Cortez keek zijn zoon koel aan.

'Wat bedoel je?'

‘Mijn schildknaap.’

‘Die had beter moeten weten. Laat het een les voor je zijn. Je bent mijn enige zoon en ik heb geen broers. De bloedlijn van Cortez mag niet uitsterven. Lyna was een prima bruid voor je geweest. Haar vader mag dan wel een slappeling zijn, geld hebben ze genoeg en onze schatkist begint aardig leeg te raken. Ik trek je toelage in. Je krijgt te eten, meer niet.’

‘Geen toelage, geen nakomelingen. Je kan me niet dwingen.’

‘O jawel.’ Cortez had zijn ogen samengeknepen tot kleine spleetjes.

‘Wachters, gooi hem in de kerker.’

‘Nee, vader, het spijt me. Doe het niet. Straks vreten de ratten me op. Alsjeblieft.’ Hij keek zijn vader smekend aan.

‘Een nachtje tussen de ratten slapen zal je goed doen. Ik spreek je morgen.’

Manuel werd schreeuwend en krijsend afgevoerd. Zijn vader keek hem na. Wijdbeens en met gekruisde armen. IJzig, als een standbeeld.

Lyna’s aarden tapijt was geland. Ze sloeg de doek om en liep verder. De gang eindigde in een onderaardse ruimte. Er ritselde iets. Vast ratten, dacht ze. Ze onderdrukte een huivering en liep verder. Aan de andere kant van de ruimte bevond zich een zware houten deur. Ze wilde de deur openmaken, maar voordat ze dat kon doen zwaaide hij al open. Ze dook opzij en trok haar doek strakker om zich heen. Er kwamen twee wachters binnen en ze hadden een jongen bij zich. Ze herkende de jongen. Het was Manuel. Hij gilte, schreeuwde en hilde, hij probeerde zich los te trekken, maar de wachters sleurden hem mee naar de enige stoel in het ondergrondse vertrek en bonden hem vast. Lyna glipte langs de wachters en ging het kasteel in. Het geschreeuw van Manuel echode door het trapgat naar boven.

‘Laat me gaan’, schreeuwde Manuel. ‘Er zijn ratten hier, dat weten jullie toch.’

Lyna had medelijden met hem, totdat ze een van de wachters hoorde zeggen: ‘Medelijden? Had jij soms medelijden met de boodschapper van De las Flores? De man kwam alleen een brief brengen. Hij was ongewapend, lafaard. We hebben medelijden met je vader, je zal maar zo’n zoon hebben.’

De wachters gooiden de deur dicht en gingen terug naar boven. Lyna rende zo snel als ze kon de trap op. Ze konden haar niet zien, maar ze konden haar wel voelen. Dus Cortez was onschuldig. Manuel had die arme man vermoord. Wat een toestand. Wist ze maar hoe ze dit kon oplossen. Kon ze de oorlog maar voorkomen. Wat zou haar moeder hebben gedaan? Ze was boven en ze stopte om te luisteren of er iemand aankwam.

De trap kwam uit in een afgelegen hal. Het was een sobere hal gebouwd met grove grauwe stenen. Er hingen geen tapijten en schilderijen aan de muren. Zelfs geen fakkels. Aan het einde van de hal scheen licht. Ze liep er heen en nu stond ze in een hal die wèl verlicht was. Er hingen tapijten aan de muur met het familiewapen van Cortez en er brandden fakkels. Ze hoorde een zware mannenstem praten. Het was Cortez. Wat moest ze doen? Hallo, weet u nog wie ik ben? Ik kom u een bezoekje brengen. Hij zag haar aankomen. Bovendien wist ze niet wat ze zeggen moest. Ze was naar het kasteel gegaan om Cortez en zijn zoon te straffen, maar zoals het er nu uitzag, was Cortez onschuldig en had hij zelf zijn zoon al gestraft. Wat nu? Na even nagedacht te hebben besloot ze in ieder geval een tijdje in de kamer van Cortez rond te blijven hangen. Wie weet wat ze te horen kreeg. Ieder beetje informatie kon helpen. Ze ging op de stenen trap zitten, die naar de verhoogde stoel van Cortez leidde. Wat een onzin, zo'n verhoogde stoel. Echt iets voor iemand met een klein ego. Ze glimlachte.

Lyna's geduld werd niet lang op de proef gesteld. Masawa kwam binnen. Lyna huiverde. Haar lichaam reageerde op de pure slechtheid die de man uitstraalde. Haar nekharen gingen overeind staan en ze kreeg kippenvel, met moeite beheerste ze zich om niet weg te rennen. Ze kon nu niet weggaan. Wat ze te horen ging krijgen was waarschijnlijk meer dan ze aankon, maar ze had geen keuze. Het moest.

De twee mannen begroeten elkaar hartelijk. Cortez had de wachten weggestuurd en nu ze met zijn tweeën waren hoefden ze zich niet te houden aan protocollen en ceremoniën. Masawa deed zijn gouden met pauwenveren versierde hoofdtooi af en ging in een van de stoelen naast het vuur zitten. Cortez ging naast hem zitten, maar niet voordat hij zijn gast en zichzelf een flinke bokaal wijn had ingeschonken.

‘Hoe gaat het met je?’ Masawa stelde de vraag oprecht. Cortez zag er niet goed uit.

‘Kon beter. Die zoon van me hè. Een schande is hij.’

‘Er zijn er meer zoals hij, trek het je niet aan.’

‘Dat bedoel ik niet Masawa, hij heeft iemand vermoord.’

‘Wat zeg je nou? Wie?’

‘Een boodschapper van De las Flores. In de rug aangevallen en onthoofd. Het hoofd heeft hij in de zadeltas van de man zijn paard gestopt en daarna heeft hij het dier naar huis laten gaan.’

Masawa keek bedenkelijk.

‘Wat was de boodschap, die de man kwam brengen?’

‘De las Flores bood alsnog zijn dochter aan.’

Cortez stond op en begon te ijsberen. ‘Weet je Masawa, als Manuel dit allemaal niet verpest had, dan was ik akkoord gegaan. De las Flores is een slappeling geworden, sinds zijn vrouw is overleden, maar hij is wel een rijke slappeling. Een hele rijke slappeling die zich totaal niet meer bezighoudt met zijn omgeving. Door dat huwelijk zou mijn familie veel meer invloed hebben gekregen en van de bruidsschat had ik heel veel feestjes kunnen geven. Manuel heeft de boel goed verpest. De las Flores kan dit niet over zijn kant laten gaan. Daar komt nog bij dat ik recentelijk een groot deel van mijn kasteel heb laten verbouwen. Ik zit krap bij kas en kan mij geen oorlog permitteren.’

Dat is interessant, dacht Lyna. Daar moeten we toch wat mee kunnen.

Cortez ging weer zitten en staarde somber over de rand van zijn bokaal. ‘Wat moet ik doen Masawa, wat moet ik doen.’

Masawa glimlachte. ‘Als de nood het hoogst is, is de redding nabij mijn vriend. De zaak tegen De las Flores krijgt steeds meer bewijsmateriaal. Wist je dat zijn vrouw een druïde was? Ze was razend goed in de kruidenleer en ze heeft heel veel mensen genezen. Ze gaf ook hulp aan de armen. Eten, kleding en soms zelfs een koe of een schaap. De mensen waren dol op haar.’

Cortez knikte. ‘Dat weet ik. Ik heb haar gekend. Ze was een geweldige vrouw. Als De las Flores haar niet eerder had gevraagd, was ik met haar getrouwd.’

Lyna hikte bijna van de schrik. Ze moest er niet aan denken. Dan was die pad haar vader geweest.

Masawa glimlachte minzaam. 'Maar dan hadden de priesters van de zonnetempel niet De las Flores, maar jou en je nageslacht vervolgd. Je weet toch wat de zonnetempel van druïden vindt?'

Cortez keek hem verbaasd aan. 'Maar druïden doen toch niemand kwaad?'

'Daar gaat het niet om. Druïden zijn druïden. De las Flores was met een druïde getrouwd en hun dochter is een druïde, omdat haar moeder er een was. Doorgegeven van moeder op dochter. De zaak is bijna rond. Maak je geen zorgen. We onteigenen De las Flores en vader en dochter leggen we op het offerblok. Als opperpriester kan ik het kasteel en de rijkdommen vorderen. Dat doe ik met jouw hulp en als dank krijg jij van mij dat mooie kasteeltje en een groot deel van hun vermogen.'

Lyna spatte bijna uit elkaar van woede. Geofferd en onteigend worden. Hoe durfden ze. Ze briepte van woede.

'Voel jij dat ook?' Masawa keek om zich heen. 'Weet je zeker dat we alleen zijn?'

'Ik heb iedereen weggestuurd. Er is niemand, maar ik heb het gevoel dat er naar me gekeken wordt.' Cortez voelde een rilling over zijn rug lopen. 'Wachters', schreeuwde hij.

De wachters verschenen even snel als ze vertrokken waren.

'Doorzoek deze ruimte.'

De wachters begonnen de ruimte zorgvuldig uit te kammen, maar Lyna was al door de deur naar buiten geglipt. Ze rende zonder lawaai te maken naar de onderaardse gang. Weer die enge trap. Als ze maar niemand tegenkwam. De trap was te klein voor meerdere personen. Ze zouden haar zeker betrappen. Gelukkig kwam ze veilig in de gang aan. Nu nog naar de deur. Ze voelde er voorzichtig aan. Krakend en piepend ging hij open. Manuel zat nog steeds vastgebonden in de stoel. Hij sliep. In zijn slaap snikte hij nog een beetje na. Lyna overwoog om hem wakker te maken en hem de stuipen op het lijf te jagen, maar ze deed het niet. Ze moest terug naar huis om vader te vertellen wat ze had gehoord. Dan konden ze samen een plan maken en terugvechten. Zo snel gaven ze zich niet gewonnen.

Hoofdstuk 5

‘Wat een smeerlappen.’ De las Flores liep stampvoetend heen en weer. Je moeder heeft nooit anders dan goed gedaan en dit is hoe we worden bedankt? Geofferd worden door die fanaten en onze bezittingen naar Cortez. Wat een gruwelijke situatie.’

‘Wat gaan we doen pap?’

‘Geen idee meisje. Niemand durft tegen die lui in te gaan. Iedereen weet wat er dan gebeurt. We kunnen van niemand hulp verlangen. Ik wil niet dat mijn vrienden door die ellendige zonnepriesters vermoord worden.’

‘Ik ben anders niet van plan om ons te laten offeren.’ Lyna kruiste haar armen strijdvaardig voor haar borst. ‘We kunnen toch vluchten?’

‘En dan? Zonder geld als paupers leven? Zodra we vluchten, pikken ze onze bezittingen in. Dan hebben we helemaal niets meer.’

Lyna zuchtte. ‘Maar dan hebben we in ieder geval elkaar en worden we niet geofferd.’

‘Je hebt geen idee hoe het is om als een pauper te leven kind. Dan is doodgaan nog beter.’

‘Vader!’ Lyna keek hem bestraffend aan. ‘Leven is heilig. Zo licht moet je er niet mee omspringen. Ik ga in mijn boeken kijken, misschien word ik weer geholpen.’

Ze sprong op. ‘Houd moed vader en blijf nadenken.’ Ze draaide zich om en liep de kamer uit. Haar vader zakte moedeloos onderuit in zijn stoel. Het was allemaal afgelopen. Dit kon nooit meer goed komen. Het ergste vond hij het voor Lyna. Zijn knappe lieve dochter. Hij schonk een glas wijn in en staarde uit het raam.

Lyna haastte zich naar haar studiekamer. Er was nog zoveel te leren en haar gevoel vertelde haar dat ze niet veel tijd meer had. Ze stak haar kaarsen aan en deed het kistje open. Er lag een sleutel op de boeken. Onder de sleutel lag een kaartje. Catacombe. Lyna slikte. Een sleutel om de dodenruimte te ontsluiten. Haar moeder lag daar, net als haar opa’s en oma’s en haar overgrootouders en nog meer familie. Ze huiverde. Als levende had je niets te zoeken bij de doden. Je gaf ze een laatste rustplaats

en het woord zei het al. Rustplaats, niet storen dus. Wat zou er gebeuren als ze dat wel deed? Ze veegde zichzelf bij elkaar. Als ze met haar vader van de offerberg werd gegooid, hadden ze geen laatste rustplaats. Dan zouden hun leeggebloedde lichamen worden opgegeten door de wilde dieren. Ze moest naar de catacombe. Ze had geen keus.

‘Catacombe.’ De grond maakte zich los en ze suisde door de onderaardse gang. Ze trok haar doek nog wat strakker om zich heen. Ze was bang. Bang voor wat ze ging doen. De graftombe van haar familie openmaken. De sleutel in haar hand voelde koud en ze onderdrukte de neiging om het stalen voorwerp tegen haar gloeiende voorhoofd te houden. Veel sneller dan ze wilde voelde ze het kleed zakken. Ze deed haar fakkel aan en zag dat ze voor een metalen poort stond. Het licht van haar fakkel deed de poort rood opgloeien. De sleutel zweefde van haar hand naar het slot en draaide rond. Ze wilde tegen de deur duwen, maar de deur zwaaide al open. Ze had verwacht dat de scharnieren zouden piepen, maar dat gebeurde niet.

Voorzichtig liep ze naar binnen. Er streek een spinnenweb langs haar gezicht. Ze wilde gillen, maar er kwam geen geluid over haar lippen. Ze was zo bang dat ze het gevoel had dat al haar zintuigen bevroren waren. De muren straalden een ijschtig blauwwit licht uit. Ze doofde haar fakkel en keek rond. Eigenlijk was het hier heel mooi. Ze voelde haar angst wegtrekken. De graftombes waren rijk versierd met grote marmeren bloemen en de marmeren beelden waren prachtig en levensecht. Voorzichtig streek ze met haar hand over een marmeren bloem. Er klonk een zacht schurend geluid. Er bewoog iets. De tombe ging open, en niet alleen de tombe die ze had aangeraakt. De hele catacombe werd gevuld met zachte schurende geluiden, die samen een oorverdovend lawaai maakte. Van haar herwonnen kalmte was niet veel over. Doodsbang stond ze aan de grond genageld toe te kijken hoe de hele catacombe tot leven kwam, tot ze het niet meer uithield en flauwviel.

‘Lyna’. Iemand schudde haar zachtjes heen en weer. Waar was ze? Wat een vreemd blauw licht. Ineens wist ze weer waar ze was. Ze sprong overeind en rende naar de deur, maar de deur was dicht.

‘Niet bang zijn Lyna. We doen je niets. We willen je helpen.’

Lyna ging met haar rug tegen de deur staan. 'Wie zijn jullie?' Haar stem beefde en het kostte haar moeite om te blijven staan.

'Misschien moet je even gaan zitten.'

De stem leek op de stem van haar moeder. 'Mama?'

'Ja lieverd.'

'Maar je bent dood.'

'Luister naar me Lyna, jullie hebben hulp nodig. Masawa wil jou en je vader aan de zonnegoden offeren.'

'Dat weet ik mama. Ik wil hem stoppen, maar ik weet niet hoe.'

'Ga zitten Lyna, ik heb je een heleboel te vertellen en we hebben niet veel tijd.'

Lyna ging op de dichtsbijzijnde tombe zitten en keek rond. De lichamen van de tot leven gekomen doden waren heel goed bewaard gebleven. Ze waren niet eng of vies, wel erg rimpelig. Hun kleding zag er uit als nieuw. Ze keek naar de vrouw die tegen haar sprak. Ze klonk als haar moeder, maar toen haar moeder overleed was ze jong geweest. Deze vrouw zag er oud uit. Echt heel oud. In de verte kon ze wel wat trekken herkennen, maar ze kon zich slecht voorstellen dat dit haar moeder was.

'Wij bederven niet Lyna, we drogen uit. Dat komt door de speciale atmosfeer in de catacombe. In tijd van nood moeten wij uit de dood op kunnen staan.' Ze veegde een spinneweb van haar jurk en haalde haar uitgedroogde vingers door haar haar. Ze keek Lyna vriendelijk aan en vertelde verder.

'Onze familie is heel oud. Onze bloedlijn gaat duizenden jaren terug, net als de bron van onze magie. Jij bent onze laatste en jongste telg. Met jou zou onze familie uitsterven en dat mag niet gebeuren.'

Lyna keek de kring rond en vroeg zich af of ze iemand kon herkennen. In het kasteel hingen rijen schilderijen van haar voorouders, zowel van haar vaders als moeders kant, maar hoe ze haar best ook deed, de gerimpelde gezichten in het vreemde blauwe licht deden haar aan niemand denken. Bang was ze niet meer. Ze voelden vertrouwd, alsof ze iedereen al jaren kende.

'Wat gaan jullie doen?', vroeg Lyna nieuwsgierig.

'Het is meer wat gaan wij doen.' Haar moeder glimlachte. De glimlach zag er vreemd uit op het verdroogde gezicht. 'We hebben alle krachten nodig, ook die van jou.'

‘Ben ik dan al sterk genoeg?’

‘Je bent er klaar voor Lyna en je bent sterker dan je denkt. Luister, dit is wat we gaan doen.’

Het was druk in de onderaardse gangen van het kasteel. Rijen prachtig uitgedoste mensen zweefden naar de magische bron die zich onder het kasteel bevond. Lyna zweefde mee op een aarden tapijt. Zo nu en dan kwamen ze langs een lichtgevende steen. Het zachte licht scheen op de gezichten van haar voorouders en wierp er vreemde schaduwen op. Toch was ze niet bang. Het gezelschap voelde vertrouwd en ze was blij met de hulp die ze ging krijgen. In haar eentje had ze Masawa nooit kunnen stoppen. Ze keek naar de vrouw die naast haar zweefde. Haar moeder. Ze wilde iets zeggen, maar haar moeder schudde haar hoofd. ‘Niet praten Lyna’, klonk het in haar hoofd. ‘Concentreer je op wat komen gaat.’

Het gezelschap was bij de bron aangekomen. Lyna’s oudste familieleden vormden een ring om de put. Er werd een ring gevormd om de oudsten en nog een ring om de iets minder oudsten. Steeds meer ringen werden gevormd, totdat iedereen in een kring rond de put stond. Lyna stond in de buitenste ring.

‘Zijn jullie er klaar voor?’ De vraag werd gesteld door een in het wit geklede man die op de rand van de put stond. Hij zag er ouder uit dan Lyna ooit voor mogelijk had gehouden. In de ondergrondse ruimte galmde een gemeenschappelijke harde ‘ja’.

‘Jij ook Lyna?’

Lyna knikte.

‘Dat kunnen ze vooraan niet zien Lyna’, hoorde ze haar moeder fluisteren. Je moet ‘ja’ roepen.

Lyna schreeuwde zo hard als ze kon ‘ja’.

‘Mooi’, brulde de man in het wit. Hij zweefde van de rand af en liep naar de binnenste kring toe. ‘Dan pakken we nu elkaars hand.’

Een knokige, rimpelige hand pakte die van Lyna. Ze huiverde even, maar toen voelde ze hoe ze werd opgenomen in de eeuwenoude kracht van haar voorouders. Ze voelde zich oppermachtig. Het werd haar bijna teveel, maar ze herpakte zich en hield zich staande.

De druïden begon te zingen in een taal, die Lyna niet eerder had gehoord, maar die ze meteen begreep en hoewel Lyna de tekst niet kende,

zong ze feilloos mee. De grond begon te trillen en het water in de put begon te borrelen en te stomen. Op de binnenplaats van het kasteel kwamen grote stoomwolken uit de put. De stoomwolken werden dikker en groter, totdat het hele kasteel gehuld was in een dikke mist. Iedereen in het kasteel viel in een lange diepe slaap, een slaap die na een hele lange tijd beëindigd zou worden door Lyna. Lyna keek naar haar handen, ze waren rimpelig en oud geworden. Haar haar was ravelig en grijs. Ze keek om zich heen. Haar voorouders waren weg. 'Kamer 1', fluisterde ze.

Nadat ze haar leerboeken had verborgen, ging ze naar boven. Het kasteel was in diepe rust. Niets bewoog meer, alles was bevroren in de tijd. Ze ging naar de keuken en pakte brood, fruit en een leren buidel met water in een doek. Een andere buidel, waarin ze goudklompjes had gedaan, verborg ze onder haar jurk. Ze nam afscheid van haar slapende vader en verliet het kasteel.

Na een paar dagen lopen, kwam ze aan bij een verlaten hutje. Ze ging naar binnen en deed de luiken open. Tevreden keek ze rond. Hier ging ze wonen, totdat het tijd was om de vergetelheidsspreuk ongedaan te maken. Ze keek naar haar handen. Als haar hoofd er net zo rimpelig uitzag, dan had ze een hele goeie vermomming. Ze lachte kakelend. Eerst maar eens een nachtje slapen.

Hoofdstuk 6

De volgende dag bezocht ze het dorpje. De mensen keken haar nieuwsgierig aan. Lyna glimlachte naar ze. Sommigen glimlachten terug, sommigen keken haar wantrouwend aan. Het was markt in het kleine dorpje en ze kocht een kip en wat verse groenten en fruit. Op de terugweg liep ze langs de dorpskroeg en ze besloot om naar binnen te gaan. Dorpskroegen waren de beste plekken om de dorpsroddels te horen en ze wilde de mensen in het dorp beter leren kennen. Ook wilde ze vragen of het huisje waar ze haar intrek had genomen van iemand was. Het zou niet meer dan netjes zijn om huur te betalen zolang ze er woonde.

Ze ging aan de bar zitten en bestelde een glas wijn. De kroegbaas keek haar nieuwsgierig aan.

‘Waar komt u vandaan?’

Lyna glimlachte naar hem.

‘Maakt dat iets uit? Waar je vandaan komt is verleden tijd. Waar je bent is het nu en waar je naar toegaat is de toekomst.’

De kroegbaas lachte en haalde zijn schouders op. Het interesseerde hem niet waar ze vandaan kwam. Als ze maar betaalde. Je wist het maar nooit met reizigers. Het zou niet de eerste keer zijn dat een reiziger flink gedronken had en ‘s-nachts de benen had genomen zonder te betalen.

‘Weet u misschien van wie dat leegstaande huisje is, vlakbij het dorp?’

‘Waarom wilt u dat weten?’

‘Ik wil er graag wonen.’

De kroegbaas keek haar verbaasd aan. ‘U wilt hier blijven?’

Lyna knikte. ‘Ik heb genoeg van ronddolen. Ik word een dagje ouder en ik zoek een plek om te blijven. Dit dorpje bevalt mij wel.’

De kroegbaas knikte. ‘Dat begrijp ik. Het is een fijne plek. Wat dat huisje betreft. Dat is van niemand. Het was van een oude man, maar hij is overleden en hij had geen erfgenamen. Het staat al een tijdje leeg. Als het u bevalt, kunt u er gaan wonen.’

‘Fijn, dank u wel.’ Lyna glunderde. Het kon niet beter. Een zonnetempel had ze ook niet gezien, dat betekende dat er hier geen zonnepriesters waren. Ze kon hier zo lang blijven als ze maar wilde.

En dat deed ze ook. De jaren gingen voorbij. Ze gebruikte haar kennis van geneeskrachtige kruiden om zieke dorpsbewoners beter te maken en heelde vele zwerende wonden.

Ze woonde al een flinke tijd in het huisje, toen ze bezoek kreeg van een moeder met een klein jongetje. Het had geregend en hij had van zijn moeder naast het vuur moeten zitten. Hij was in slaap gedommeld en was met zijn hand in het vuur terechtgekomen. Zijn moeder had er eerst niet zoveel aandacht aan geschonken, maar nu had de jongen koorts gekregen en de wonden van zijn hand waren gaan stinken.

Lyna keek de moeder verwijtend aan. 'Waarom heb je zo lang gewacht? Het kind moet vreselijke pijn hebben.'

De moeder sloeg beschaamd haar ogen neer. 'Ik dacht dat het wel meeviel. Hij is ook zo wild. Altijd heeft hij wat en tot nu toe kwam het vanzelf goed.'

Lyna schudde haar hoofd. 'Ik zal zien wat ik kan doen. Laat hem maar bij mij. Als hij weer beter is breng ik hem thuis.'

De vrouw bedankte Lyna, gaf haar zoon een kus en vertrok.

Lyna legde de jongen op een zak stro en ging naast hem zitten. Uit haar zak nam ze een aardewerken potje met maden. Ze deed een paar maden op de hand van de jongen en de beestjes begonnen zich tegoed te doen aan het rottende vlees. Het jochie had niets in de gaten. Hij had hoge koorts en hij sliep diep. Lyna stookte haar kookpot op en deed er een lange lap in. Nadat ze de lap een tijdje had gekookt, bekeek ze de wonden en stopte ze de maden terug in het potje. Ze pakte wat gedroogde kruiden van een plankje en strooide de kruiden op de wonden. Daarna verbond ze de hand met de gekookte doek. Een dag later ging het al veel beter met de jongen. Lyna leerde hem een beetje lezen en gaf hem vers fruit. De volgende dag was hij zo goed opgeknapt, dat hij weer naar huis kon.

'Weet je Lyna, ik ga jou mamoe noemen.' Juan keek Lyna trouwhartig aan. Ze liepen door het bos en ze waren op weg naar Juan's huis.

Lyna lachte. 'Waarom? Vind je mijn naam niet mooi?'

'Ja hoor, maar jij zou de moeder van mijn moeder kunnen zijn en dan was je mijn oma, maar je kan mijn oma niet zijn want ik heb al een oma, maar geen mamoe.'

Lyna streelde zijn haar. 'Ik vind het een eer om zo genoemd te worden. Noem jij me maar mamoe. Kijk eens, je bent thuis. Als je zin hebt mag je altijd bij me langskomen hoor.'

De dorpsbewoners die toch al veel respect voor Lyna hadden gehad, waren na de heling van Juan's hand nog meer onder de indruk van haar. Ze was een graag geziene gast in de dorpskroeg en op de markt kreeg ze altijd de beste produkten. De dorpelingen nodigden haar regelmatig uit om te komen eten en Lyna verbouwde behalve geneeskrachtige kruiden ook kruiden die lekker waren in het eten. Ook teelde ze prachtige bloemen, die ze weggaf bij speciale gelegenheden. Ze vond het heerlijk in het dorpje en de mensen vonden het heerlijk dat ze er was. Totdat op een dag een vreemdeling in het dorp kwam.

De vreemdeling nam zijn intrek in de herberg. Hij was een goeie verteller en de mensen luisterden graag naar hem. Eerst gingen de verhalen over de avonturen die hij op zijn verre reizen had meegemaakt, maar na een tijdje veranderde de aard van zijn verhalen. Hij begon te vertellen over de zonnetempel en over de zonnegoden. Hij vertelde dat je door het dienen van de zonnegoden een rijk leven na de dood kreeg. Eerst reageerden de dorpsbewoners een beetje lacherig, maar al gauw namen ze hem serieus. De verhalen over de grote rijkdommen en de geweldige feestmalen maakten de dorpsbewoners hebberig en de man kreeg steeds meer toehoorders. Op een dag vertelde hij de dorpsbewoners dat er nooit meer een oogst zou mislukken als ze een dorpeling aan de vruchtbaarheidsgod zouden offeren. Lyna, die zich al een flinke tijd aan de man had geërgerd stond op en liep weg.

'Jij bent een ongelovige! Een ketter!', schreeuwde de zonnepriester haar na. 'Ramspoed zal over u komen en over het dorp. Tenzij u zich vrijwillig laat offeren.'

Geschrokken keken de mensen naar Lyna. Lyna's ogen fonkelden van woede. 'Laten jullie je niets wijsmaken door deze zonnepriester. Oogsten lukken en soms mislukken ze. Dat heeft niets te maken met het wel of niet offeren van onschuldige mensen en u meneer, u zou beter moeten weten dan deze brave lieden zo voor te liegen.'

De zonnepriester stampvoette van woede. De dorpsbewoners keken vertwijfeld van Lyna naar de zonnepriester. Ze wisten zich geen raad met de situatie. Lyna keek de zonnepriester nog een keer dreigend aan en stapte de dorpskroeg uit.

Vanaf die dag veranderde haar leven. Ze hoorde gefluister als ze in het dorp liep en de mensen kwamen steeds minder bij haar op bezoek. Ze werd nauwelijks meer uitgenodigd om te komen eten en toen ze op een keer terugkwam van de markt, hadden vanden haar kruiden en bloementuin vernietigd. Toch wilde ze nog steeds niet weg. Ze liet zich niet weggagen door een zonnepriester. Niet nog eens.

Hoofdstuk 7

Lyna werd ruw gewekt door gebons op haar deur. Geschrokken sprong ze overeind.

'Wie is daar?'

'Doe open mamoe! Ik ben het. Snel!'

De oude vrouw schuifelde naar de deur en deed open.

'Hallo Juan. Wat kan ik voor je doen?'

'Laat me binnen voor iemand me ziet. Ik kom je waarschuwen. Je moet vluchten. Ze komen je halen.'

Lyna liet de jongen binnen en deed de deur achter hem dicht. Ze ging in haar stoel zitten en keek hem aan.

'Vertel eens, wat is er aan de hand? Waarom moet ik vluchten? Ik kan de dorpingen toch niet in de steek laten? Wie moet ze beter maken als ze ziek zijn? Wie moet hun wonden genezen als ze niet vanzelf over gaan? De dorpsbewoners hebben mij en mijn kruiden nodig.'

'Je begrijpt het niet mamoe. We hebben het er al eerder over gehad, maar het wil niet tot je doordringen. Je moet vluchten, de zonnepriester wil je laten offeren in Aztlan en je daarna van de offerberg laten gooien!'

Lyna keek de jongen doordringend aan.

'Wat is er gebeurd Juan?'

'Niet boos op me worden mamoe. Ik ben het niet met ze eens. Ik wil niet dat je weggaat, maar je loopt gevaar. Je krijgt de schuld van alles wat niet goed gaat in het dorp en vannacht is het paard van de zonnepriester bevallen van een dood veulen met vijf poten en ze geven jou de schuld.'

Lyna lachte bitter.

'Sinds ik hier woon heb ik mijn best gedaan om het dorp en de bewoners gezond te houden. Ik hou van de dorpingen en hun dieren. Zelfs als ik het zou kunnen zou ik zo'n veulen niets aan willen doen. Waarom denken ze dat?'

'Ze zeggen dat je de zonnepriester een lesje wilde leren.'

De jongen keek haar wanhopig aan.

'Vlucht mamoe, alsjeblieft. De mensen in het dorp zijn bang en zullen je niet helpen. Wanneer is er voor het laatst iemand naar je toe gekomen? Ze durven niet meer!'

Lyna's ogen schoten vuur.

'Zijn er zieken in het dorp?'

De jongen knikte.

'Ja, en de kroegbaas heeft een etterende wond aan zijn been, die niet over gaat.'

'En toch blijven ze naar die zonnepriester luisteren?'

De jongen knikte weer. 'Hij zegt dat alles beter wordt als we jou aan de zonnegoden offeren en daarom moet je weg mamoe.'

Lyna had haar ogen tot spleetjes samengeknepen.

'Sukkels', siste ze. 'Laat ze krijgen wat ze verdienen. Ik vertrek.'

In de verte klonk het donderende geluid van naderend onweer. Een plotselinge windvlaag deed de luiken van het huisje klapperen. Lyna keek in het angstige gezicht van de jongen. Haar gelaatsuitdrukking verzachtte en ze keek hem liefdevol aan.

'Je moet naar huis lieverd. Als je te lang wegblijft gaan ze je zoeken en ze kunnen je beter niet bij mij vinden. Dank je wel voor het waarschuwen. Voorzichtig doen hoor.'

Ze gaf de jongen een appel en aaide hem met haar oude verschrompelde vingers door zijn haar.

'Dank voor de appel mamoe. Zie ik je nog?'

Lyna schudde haar hoofd.

'Nee, ik vertrek vandaag nog. Ik ga je missen Juan, het beste met je jongen.'

Ze liet hem uit, zwaaide naar hem en deed de deur dicht.

Lyna had niet veel tijd nodig om haar spullen in te pakken. Ze stopte haar schamele bezittingen in een grote doek, knoopte de doek dicht en hing de doek aan haar bezem. Ze aarzelde. Stel dat iemand haar zag. Ach, het maakte nu toch niet meer uit en haar botten deden pijn. Moeizaam tilde ze haar been over de stok en zonder nog een keer om te kijken, vloog ze weg. Huilen deed ze niet, dat deed de lucht voor haar. Het regende.

De wind streelde Lyna's wangen en deed haar rafelige grijze haren wapperen in de wind. De regen kwam met bakken uit de lucht, maar Lyna had er geen erg in. Ze keek naar de wereld en ze genoot van de verzadigde

kleuren. Vanaf de eerste keer dat ze gevlogen had, was ze dol geweest op vliegen, maar sinds ze zich verantwoordelijk was gaan voelen voor dat kleine dorpje, was ze er mee gestopt. De dorpsbewoners mochten niet weten, dat ze magische krachten had. Voor je het wist werd je verklikt aan de priesters van de zonnetempel. Lyna dacht aan de waarschuwing van Juan en haar ogen schoten vuur. Ondankbare mensen. Ze had jarenlang haar best voor ze gedaan.

In de verte doemde de contouren van haar kasteel op. Lyna zuchtte. Jammer dat ze er nu al was. Ze zou vaker willen vliegen, maar een nieuwe gelegenheid zou zich voorlopig niet voordoen. De omgeving die zij jaren geleden achter zich had gelaten zou weer veel van haar gaan eisen, net als haar wraak op de zonnetempel. Dit keer was ze niet van plan om te vluchten. Dit keer was het oorlog. Oorlog tussen haar en de zonnepriesters.

Lyna legde haar hoofd in haar nek, tuitte haar lippen en zoog de mist op. Ze landde op de binnenplaats van het kasteel en glimlachte. Ze kon het nog steeds. Vliegen en het weer beïnvloeden. Het voelde fijn om weer thuis te zijn. Dat verbaasde haar. Ze had nooit heimwee gehad. Zelden aan thuis gedacht. Expres niet aan thuis gedacht. De herinneringen waren te pijnlijk geweest. Zou de tijd dan toch alle wonden helen? Haar ogen schoten vuur. Nee, de pijn had plaats gemaakt voor een intense woede. Voor de tweede keer verdreven door een zonnepriester. Ze was er klaar mee.

De binnenplaats van het kasteel was nog een klein beetje mistig. Niet dat het voor Lyna iets uit maakte. Ze kon haar weg geblinddoekt vinden als het moest. Ze liep naar de waterput en ontknoopte de doek waarin ze haar spullen had gedaan. Met bevende handen pakte ze haar kroes. Ze maakte hem vast aan het dunne touw dat aan de zwengel van de put hing en liet het touw vieren. In de diepte klonk een zachte plons. Ze ging op de rand van de put zitten en trok de kroes voorzichtig aan het touw omhoog. Het water in de kroes glinsterde verleidelijk. Genietend zette ze de kroes aan haar mond en dronk hem in één keer leeg. Ze bekeek haar handen. Prima watertje, niet alleen lekker, maar ook heel effectief. Haar handen trilden niet meer en er was geen rimpeltje meer te zien. Ze bekeek de punten van

haar haar. Niet grijs meer, maar pikzwart. Ze glimlachte. Het was tijd om naar binnen te gaan.

Het was stil in het kasteel. Iedereen sliep, behalve de wachters, die in hun wachttorens wijn aan het drinken waren en dobbelstenen wierpen om de tijd door te komen. Lyna stond stil voor de zware met houtsnijwerk versierde deur van haar kamer. Ze legde haar hand op de deur en fluisterde zachtjes. De deur zwaaide geluidloos open.

Er was niets veranderd. Alles zag er nog precies hetzelfde uit. Ze deed haar kledingkast open en liet haar ogen glijden over de prachtige jurken die in de kast hingen. Ze koos een fel blauwe jurk en legde hem over de stoel die naast haar bed stond. Ze voelde onder de dekens van haar bed en vond haar nachtjurk. Ze verwisselde haar oude gewaad voor het nachtgoed en liep naar het raam. Ze deed het open, legde haar hoofd in haar nek, tuitte haar lippen en zoog de koude nachtlucht in haar longen. Het laatste beetje mist maakte plaats voor een prachtige sterrenhemel. Tevreden stapte ze in bed en viel in slaap.

‘Goedemorgen Condessa, waarmee wilt u ontbijten?’

Lyna schoot overeind. Even was ze vergeten waar ze was, maar nu wist ze het weer.

‘Goedemorgen Marisol, doe maar brood met kaas en wat druiven.’

‘Goed Condessa, ik kom zo terug. Zal ik u helpen met uw jurk?’

‘Nee, dat hoeft niet. Alleen mijn ontbijt graag.’

Lyna wachtte tot het meisje weg was en stapte uit bed. Het was mooi weer. De vogeltjes floten prachtige liedjes. Ze vond het jammer dat ze niet buiten was. Ze miste haar huisje in het bos. Daar hoefde ze alleen maar haar deur open te doen om zich één te voelen met de natuur. Ze staarde uit het raam. Met haar komst had ze de vergetelheidsspreuk opgeheven. Het kasteel was ontwaakt.

Hoofdstuk 8

Het was lang geleden dat Lyna zo lekker ontbeten had. Vijfentwintig jaar om precies te zijn. Ze was langer blijven hangen in het dorpje dan ze van plan was geweest. Ze had het naar haar zin gehad, totdat die zonnepriester haar het leven zuur had gemaakt. Van gerespecteerde kruidenvrouw tot uitgekotste dorpsbewoonster. Ze keek boos naar buiten. Eerst maar eens informeren hoe het met de familie Cortez was en dan morgen naar de stad om er achter te komen of Masawa nog leefde. Hij was al oud geweest toen ze wegging en de kans was groot dat hij inmiddels overleden was, maar je kon niet weten. Ze stond op en trok één van de lades van haar kast open. Ze haalde de dubbele bodem uit de la en pakte haar doek. Voorzichtig deed ze hem om en keek in de spiegel. Geen spiegelbeeld meer. Hij werkte nog. Ze vouwde de doek op en legde hem terug. Het was tijd om naar haar vader toe te gaan.

‘Goedemorgen pap’. Lyna deed de deur dicht en liep naar haar vader toe. De spreuk van haar voorouders had goed gewerkt. Hij was geen dag ouder geworden.

‘Goedemorgen Lyna. Heb je goed geslapen?’

Lyna knikte. ‘En jij papa?’

‘Ik heb heerlijk geslapen. Ik ben in geen tijden zo uitgerust geweest.’

Dat kan kloppen, dacht Lyna. Je hebt vijfentwintig jaar geslapen. Ze onderdrukte een lach en zei: ‘Fijn pap. Wat staat er op het programma vandaag?’

‘Dat weet ik niet. Vreemd hè, het is net of mijn geheugen is gewist. Ik heb geen flauw idee wat ik vandaag moet doen en eigenlijk vind ik dat helemaal niet erg. Ik denk dat ik zo ga paardrijden, dat heb ik in geen tijden gedaan. Wat ga jij doen?’

‘Ik denk dat ik met je meega. Zullen we door het bos rijden?’

‘Dat lijkt me een goed plan. Ik zal de kokkin vragen een picknickmand voor ons in te pakken. Dan kunnen we lunchen in de buitenlucht.’

Een uurtje later reden ze samen door het bos. Het was heerlijk weer en de vogels floten de mooiste liedjes. Een eekhoorntje schoot de boom in

en keek naar ze van grote hoogte. De konijnen waren minder schuw en bleven zitten waar ze zaten. Lyna genoot van de natuur. Ze keek naar haar vader. Ook hij genoot met volle teugen. Nadat ze een tijdje hadden gereden, kwamen ze bij een open plek.

‘Zullen we hier lunchen?’

Lyna knikte en liet zich van haar paard glijden. Ze bond de teugels aan een boom en nam de picknickmand van haar vader over. Ze pakte een deken uit haar zadeltas en spreidde hem uit over de grond. Even later zaten ze samen te genieten van hun lunch. Het was heerlijk in het bos.

‘Hoe gaat het met de familie Cortez?’ De picknickmand was leeg en ze zaten loom tegen een grote boom.

‘Met wie? Haar vader keek haar verbaasd aan.

‘Je weet wel, die met die zoon waarmee ik trouwen moet.’

Haar vader lachte. ‘Volgens mij heb jij gedroomd meisje. Er is helemaal niemand met wie jij trouwen moet. Wat de familie Cortez betreft, die zijn uitgestorven. Er waren geen erfgenamen en de laatste Cortez heeft zijn bezittingen aan de zonnetempel nagelaten, maar dat is inmiddels meer dan honderd jaar geleden. Heb je soms een oud verhaal gelezen, voordat je ging slapen?’ Hij keek haar liefdevol aan. ‘Trouwen doe je uit liefde Lyna. Ik zou je nooit dwingen te trouwen, met wie dan ook. Daarvoor ben ik veel te gelukkig met je moeder geweest.’

Lyna lachte nu ook. ‘Je hebt gelijk vader. Ik heb vast gedroomd. Zullen we nog een eindje rijden en dan naar huis gaan? Ik wil vanmiddag nog wat studeren.’

‘Goed kind.’

Ze ruimden de picknickspullen op en stapten op hun paard.

Dat is een heftige spreuk geweest, dacht Lyna. Een hele familie weggevaagd. Met De las Flores’ moest je geen ruzie krijgen. Meer dan honderd jaar geleden. Was ze zo lang weggeweest? Geen vijftientig maar honderd jaar? In welk jaar leefde ze? Vanmiddag ging ze naar haar ondergrondse studiekamer. Eens kijken of ze daar wat wijzer kon worden. Maar eerst ging ze langs de hoefsmid. Haar paard had een nieuw hoefijzer nodig.

Genietend van het mooie weer liep Lyna naast haar paard. Ze had ook wel kunnen rijden, maar haar paard had last van het loszittende

hoefijzer en ze wilde hem niet extra belasten. Het was een half uurtje wandelen naar het dorpje. In de verte kon ze het zien liggen. Met spijt in haar hart dacht ze aan de zoon van de smid. Wat waren ze verliefd op elkaar geweest, maar het was al zo lang geleden. Waarschijnlijk was hij inmiddels getrouwd. Ze was zestien geweest toen ze vertrok en zestien plus vijfentwintig maakte eenenveertig. Zo'n leuke vent was echt geen vrijgezel meer. Of hij was dood. Een gevoel van rauwe pijn golfde door haar hart. Als ze honderd jaar weg was geweest, dan was hij er niet meer.

Veel minder vrolijk liep ze door. Op het kasteel was alles gelijk gebleven, maar de wereld was nu een flinke tijd verder. Wat nu als er hele grote veranderingen waren geweest? Veranderingen waar zij en haar vader en de andere bewoners van het kasteel geen weet van hadden? Dan zouden ze opvallen en opvallen was nooit goed. De mensen zouden hen raar vinden en hen onder de aandacht van de zonnepriesters brengen. Ze zuchtte diep. Misschien kon ze beter naar huis gaan. Ze wilde omdraaien, maar bedacht toen dat haar paard echt een nieuw hoefijzer nodig had. Somber liep ze door. Ach, het klompje goud dat ze bij zich had zou voor zichzelf spreken. De familie De las Flores was altijd vrijgevig en betaalde vaak expres te veel voor een bewezen dienst. Een klompje goud voor een hoefijzer was veel te veel, maar het ging zeker zorgen voor een heel goed nieuw hoefijzer. Ze glimlachte weer een beetje. Ach, wat kon er veranderd zijn. Een smederij was een smederij en een hoefijzer was een hoefijzer.

Lyna bond haar paard aan de daarvoor bedoelde paal naast de smederij en ging naar binnen. Een gespierde bezwete man was driftig aan het hameren op een roodgloeiend stuk staal, een prachtige regen van rode vonken ketste van het aambeeld. Lyna's hart maakte een sprongetje. Was dat Raoul? Nee, dat kon niet. Wat leek hij op hem. Hij was alleen ouder, in de twintig schatte ze. Raoul was zestien geweest, net als zij. Wat een razend knappe vent. Ze keek wellustig naar zijn gespierde armen. Een schouwspel van bewegende staalkabels onder een bezwete huid. De smid voelde dat er iemand naar hem keek en stopte met werken.

‘Wat kan ik voor u betekenen, jongedame?’

Lyna lachte haar liefste lachje. ‘Mijn paard heeft een nieuw hoefijzer nodig.’

De smid lachte vriendelijk terug. 'Voor zo'n mooie jongedame heb ik wel even tijd. Waar is het dier?'

'Ik heb hem aan de paal gebonden.'

'Ga hem maar halen, dan doe ik het meteen voor je.'

Hij ruimde het zwaard op, dat hij aan het bewerken was en trok een overhemd aan. 'Even wat netter kleden, anders gaan de mensen er nog wat van denken.' Hij grinnikte en deed een hemd aan. 'Zo, dat is beter. Ik heb me nog niet voorgesteld. Ik ben Ramon en wie ben jij?'

'Ik ben Lyna. Lyna de las Flores en ik woon op het kasteel.'

De smid keek verbaasd. 'Woon jij op een kasteel? Welk kasteel dan? Het enige kasteel dat ik ken is van de familie Cortez, maar die familie is uitgestorven en dat kasteel is nu een ruïne.'

Lyna voelde haar wangen rood worden. 'Het kasteel waar ik woon valt niet zo op. Het is vrij klein en het ligt op de punt van een berg achter het woud.' Ze hoopte maar dat hij het geloofde. Ze had geen behoefte aan dorpsroddels. Daar kwam niets dan narigheid van. Ze keek hem aan. 'Waar ik woon is niet belangrijk. Ik ben hier omdat mijn paard een nieuw hoefijzer nodig heeft. Is een goudklompje genoeg?'

'Meer dan genoeg, maar vandaag kost het je niets. Het is een eer om zo'n mooie dame van dienst te zijn.'

Hij lachte vriendelijk, pakte haar paard over en ging aan de slag.

Lyna zat op een bankje naast de smidse en staarde naar de grond. Ze was meer dan honderd jaar weggeweest. Waarom honderd en niet twintig? Zelf had ze vijftientwintig jaren geteld. Hoe konden vijftientwintig jaar een eeuw geworden zijn? Hadden haar voorouders dit expres gedaan? Of was er iets mis gegaan? Vanmiddag ging ze op familiebezoek in de catacombe. Ze huiverde, ondanks alle hulp die ze van hen gekregen had en ondanks dat ze niets dan vriendelijkheid had ervaren, vond ze het geen fijne plek om naartoe te gaan. Catacombes waren voor de doden, niet voor de levenden. Maar als ze wilde weten wat er was gebeurd, moest ze naar hen toe. Of ze het prettig vond of niet.

'Ik heb de andere hoeven van je paard ook even nagekeken, hij is weer helemaal in orde. Je kan weer lekker op hem rijden.'

Lyna schrok op uit haar overpeinzingen. 'Dank je wel Ramon, weet je zeker dat je er niets voor wilt hebben?'

Ramon schudde zijn hoofd. 'Nee hoor, ik heb het graag voor je gedaan. Maareh, als je zin hebt om een keer met mij te wandelen...'

Hij keek haar verlegen aan. Lyna's hart smolt. Hij leek sprekend op Raoul, maar zij was honderd jaar ouder dan Ramon. Aan de andere kant, ze was weer zestien toch. Haar hoofd duizelde.

'Het hoeft niet hoor. Als je geen zin hebt begrijp ik dat best. Wat moet zo'n beeldschone kasteelvrouwe nou met een smid.'

'Doe niet zo gek. Ik wil best met je wandelen. Maar ik moet het eerst aan mijn vader vragen. Ik weet niet of ik mag.'

Ramon lachte opgelucht. 'Gelukkig, ik was al bang dat ik te onbeleefd was geweest. Wanneer zullen we gaan?'

'Wanneer heb je tijd?'

'Voor jou heb ik altijd tijd. Als je komt, doe ik de smidse dicht.'

'En als er iemand zit te wachten, omdat zijn paard een nieuw hoefijzer nodig heeft?'

Zonder zijn antwoord af te wachten klom ze op haar paard. Ze wuifde nog even naar hem en galoppeerde weg. Ramon keek haar dromerig na.

Lyna stoof met haar paard de binnenplaats op. De paar kippen die rondscharrelden, stoven boos kakelend uiteen. De stalknecht die naar haar toeliep keek haar verbaasd aan.

'Wat een haast Lyna. Het is niet verstandig om zo hard aan te komen rijden hoor. Je had wel tegen iemand aan kunnen botsen. Niet meer doen hoor.'

'Sorry, ik ben de nieuwe hoefijzers van mijn paard aan het uitproberen.'

De knecht keek haar verbaasd aan. 'Sinds wanneer moet je die uitproberen?'

Lyna hoorde hem al niet meer. Ze was op weg naar haar kamer. Ze rende zo snel als ze kon, sloot de deur en plofte op haar bed. Haar hart bonsde en haar gedachten raasden door haar hoofd. Raoul was dood, maar zijn honderd jaar jongere evenbeeld was springlevend. Hoe oud was ze eigenlijk? Was ze 16 of 116? Wie was ze eigenlijk? Het kruidenvrouwtje dat jarenlang mensen had genezen of de 16 jaar oude Lyna? Ze wist het niet. Hoe dol ze ook op Raoul was geweest, de plicht om haar familie te redden had zwaarder gewogen. Nu ze gered waren moest ze voor een

nakomeling zorgen, anders zou ze haar kistje met de magische boeken en voorwerpen niet door kunnen geven. Het kistje dat al eeuwenlang van moeder op dochter overging.

Dat ze de bloedlijn in stand hield was belangrijk, maar ze wilde nog lang niet trouwen. Ze wilde wraak nemen op de zonnepriester die haar uit haar dorpje verjaagd had en ze wilde een einde maken aan de wreedheden die werden voorgeschreven door de zonnetempel. Daar had ze voorlopig haar handen aan vol. Ze had geen tijd voor romantiek. Ze moest Ramon uit haar hoofd zetten, maar hoe ze haar best ook deed, het lukte haar niet en zodra ze aan hem dacht begon haar hart wild te bonzen. Ze stond op. Het was tijd om een bezoekje aan de catacombe te brengen. Wie weet wisten ze daar wat ze moest doen.

De vochtige muf ruikende lucht in de onderaardse gangen vormde een groot contrast met de buitenlucht waar Lyna vandaag zo van genoten had. Ze had de gangen altijd spannend gevonden, maar vandaag voelden ze drukkend en onnatuurlijk. Misschien kwam dat, omdat ze na haar bezoek aan haar studiekamer van plan was om een bezoek te brengen aan haar voorouders. Sinds haar bezoek aan de hoefsmid bruiste ze van binnen. Ze was zich nog nooit zo bewust geweest van het feit dat ze leefde en ze vroeg zich af of dat gevoel niet ongepast was in een catacombe.

‘Kamer 1.’ Een grondtapijt maakte zich los onder haar voeten en ze werd naar haar studiekamer gebracht. Ze liep naar de muur en vond vrijwel direct haar fakkel. Nadat ze ook het kistje in haar handen had liep ze naar de tafel. Ze zocht naar de sleutel van de catacombe, maar ze kon hem niet vinden. Waar kon hij zijn? Zou hij nog in de deur zitten? Ze probeerde zich te herinneren wanneer ze de sleutel voor het laatst had gezien. Voor de spreuk? Na de spreuk? Had ze de sleutel zelf meegenomen of had één van haar voorouders dat gedaan? Kon ze er nog wel in? Ze zuchtte. Er was maar één manier om daarachter te komen. Er naar toe gaan.

Lyna stond voor de poort van de Catacombe. Haar fakkel scheen zijn rode licht op de zilveren poort. Ze keek naar het slot. De sleutel zat er niet in. Ze legde haar hand op het metaal en duwde met haar volle gewicht tegen de poort. Er gebeurde niets. Wat ze ook probeerde, de poort bleef

dicht. Teleurgesteld ging ze terug naar haar studiekamer. Geen hulp dit keer. Ze stond er alleen voor.

‘Wat ben je stil kind.’ De las Flores keek zijn dochter bezorgd aan. ‘Je hebt toch geen kou gevat vanochtend?’

Lyna schudde haar hoofd. ‘Nee pap. Ik moet aan mama denken. Worden wij ook in de catacombe begraven als we dood zijn?’

‘Wat een sombere vraag. Hoe kom je daar ineens op? Ja, dat is wel de bedoeling.’

‘Wie maakt dan de poort open?’

De las Flores keek zijn dochter verbaasd aan. ‘Waarom wil je dat weten? Je bent toch niet van plan om er in te gaan?’

‘Iemand die begraven is, kan je bezoeken en bloemen brengen. Ik kan nooit meer naar mama toe, tenzij ik dood ben.’

De las Flores dacht even na. ‘Als het je moeders geboortedag is, gaan we samen naar haar toe. Dan mag jij een mooie bos bloemen voor haar maken en ze op haar tombe leggen.’

‘Dat lijkt me fijn pap. Ik ga iets heel moois voor haar maken.’

‘Lief van je kindje, maar eet nu maar even door. Straks denkt Livia nog dat je het niet lekker vindt en je weet dat ze daar slecht tegen kan.’

Lyna knikte. Hun kokkin kon beter niet zo’n bui krijgen, dan interesseerde het koken haar dagenlang niet meer.

‘Vraagje nog pap.’

De las Flores trok zijn wenkbrauwen op en keek haar aan.

‘De smid die mijn paard een nieuw hoefijzer heeft gegeven wil een keertje met me wandelen, mag dat?’

‘Geen sprake van.’ De las Flores keek zijn dochter streng aan. ‘Je bent van adel jongedame en adel wandelt met adel.’

Lyna knikte. ‘Dat dacht ik al, maar ik had beloofd het te vragen.’

Ze stond op en gaf haar vader een kus. ‘Ik ga naar bed. Ik ben moe van het vele paardrijden. Morgen wil ik weer studeren en dan wil ik fris en uitgerust zijn.’

De las Flores schonk zichzelf een groot glas wijn in. Hij staarde een beetje glazig voor zich uit. Het zou niet lang duren, of hij zou weer flink aangeschoten zijn.

Hij hief zijn glas naar haar op. ‘Welterusten kind.’

De volgende dag zat Lyna voor dag en dauw in haar studiekamer. Ze moest een manier zien te vinden om met haar voorouders te praten. De geboortedag van haar moeder was pas over een dik half jaar. Zolang kon en wilde ze niet wachten. Ze deed haar kistje open en keek naar het eerste boek. Vroeger kreeg ze hints, er lag iets bovenop, er stond iets geschreven, maar nu? Helemaal niets. Ze begreep het niet. Of misschien toch wel. Ze werd nu verondersteld zelf te weten wat ze moest doen. Bovendien was het gevaar geweken. Misschien kwamen de doden hun familie alleen maar helpen als er gevaar dreigde en dat was nu niet het geval. De wereld om hen heen was rustig en vredig. Ze leunde achterover en rekte zich uit. Ze was moe. Ze had bijna de hele nacht over Ramon en Raoul gedroomd. Ze vroeg zich af of Ramon net zo'n goeie minnaar was als Raoul. In haar laatste droom had ze geen onderscheid meer kunnen maken tussen Ramon en Raoul. Ze waren dezelfde persoon. Ze gaapte en raapte zichzelf bij elkaar.

Masawa was dood, dat kon niet anders na 100 jaar. Toch wilde ze precies weten wat er was gebeurd. Ze pakte haar doek en keek op de kaart. Masawa was na het overlijden van de laatste Cortez in hun kasteel gaan wonen. Hoewel het kasteel inmiddels een ruïne was geworden, bestond er een grote kans dat er toch nog wat te ontdekken viel. Ze sloeg de doek om en controleerde of ze onzichtbaar was geworden. 'Kasteel Cortez,' fluisterde ze.

Hoofdstuk 9

De wind gierde door de ruïne van het eens zo statige kasteel en liet de flarden van de door vocht en regen verteerde wandtapijten opwaaien. Lyna hield haar doek goed vast. Zonder doek zou ze niet meer onzichtbaar zijn en bovendien wilde ze hem niet kwijtraken. Hij was door haar moeder gemaakt en er was er maar één van. Het begon te regenen. Lyna keek om zich heen. Waar kon ze schuilen? Misschien daar. Bij die oude houten kasten. Zo te zien waren die er beter aan toe dan het kasteel zelf.

Ze liep er naar toe en ging op de onderste plank zitten. Nu ze op de plank zat leek haar schuilplaats meer op een bank met overkapping, dan op een kast. Ze keek naar de regen die met grote druppels op de binnenplaats viel. De muren van het kasteel die aan de kant van de binnenplaats grensden waren ingestort en vanuit de binnenplaats kon je de vroegere kamer van Cortez zien. De kamer waarin ze had gehoord wat Masawa met haar en haar vader van plan was geweest. Wat zou er van ze terecht zijn gekomen als ze dat gesprek niet had afgeluisterd? Ze rilde. Dit keer niet door het slechte weer. Ze maakte zich nog kleiner en sloeg haar armen over elkaar. Haar elleboog raakte een loshangende plank. De bank bewoog. Onverwacht snel draaide de bank en de muur een halve slag. De muur kwam met een schok tot stilstand en ze viel op de grond. Ze gilde, maar niemand hoorde haar.

Ze krabbelde overeind om te zien waar ze was. Het was donker, maar ze kon toch zien. De wanden gaven licht, net als de wanden van de ondergrondse gangen. In het schijnsel zag ze een fakkel hangen. Ze liep er naar toe, pakte hem van de muur en prevelde zachtjes een paar woorden.

De fakkel vatte direct vlam en brandde fel, waardoor ze een goed beeld kreeg van de ruimte waarin ze zich bevond. Ze stond in een reusachtige bibliotheek. Geen ruïne, zoals de rest van het kasteel, maar prachtig onderhouden.

Hoe kon de bibliotheek zo goed onderhouden zijn? Waarom was de bibliotheek niet vervallen en vergaan zoals de rest van het kasteel? Hoe kwam ze hier uit? Wilde ze er wel uit? Uiteindelijk wel natuurlijk, maar eerst wilde ze rondkijken. De boeken bekijken. Wat voor boeken zouden

het zijn? Hopelijk geen boeken over zonnegoden. De tekeningen vond ze prachtig, maar de verhalen vond ze ongeloofwaardig. Ze kon zich niet voorstellen dat er mensen waren die zulke verhalen serieus namen, om het nog maar niet te hebben over de offers die aan de zonnegoden werden gebracht.

Zelf respecteerte ze alles dat leefde en ze kon zich niet voorstellen dat er goden bestonden, die mensen voor zich lieten offeren. Levende mensen het hart uit lieten rukken en ze dan van de offerberg lieten gooien. Gruwelijk. Ze dacht aan Masawa en wat hij van plan was geweest met haar en met haar vader. Ze dacht aan de zonnepriester uit haar dorp. Bleef het maar bij deze twee, maar er waren er meer, veel meer. Gevaarlijke types die zonnetempel priesters. Nee, als het aan haar lag, dan zouden zulke mensen geen poot meer aan de grond krijgen. Ze liep stampvoetend verder en keek woedend voor zich uit. Ze voelde het bloed van haar voorouders door haar aderen stromen en dacht aan de vergetelheidsspreuk. Ze kwam uit een hele machtige familie en ze zou nog weleens zien wie aan het laatste eindje trok. Ze glimlachte weer. Eerst maar eens naar die boeken kijken. Nieuwsgierig liep ze verder.

Er sloeg een deur dicht. Geschrokken trok ze haar doek dicht om zich heen. De fakkels, de fakkels moest uit. Ze prevelde zachtjes een spreuk. Net op tijd ging hij uit. Aan de andere kant van de bibliotheek ging er een dikke houten deur open. Er kwamen twee druk met elkaar pratende mannen binnen. Lyna maakte zich zo klein mogelijk en controleerde voor de zoveelste keer haar doek.

‘We hebben haar bijna.’ De man die dit zei was een dikke zonnepriester met een kaal hoofd.

‘Dat is mooi Naran. Goed werk.’ De andere man deed zijn hoofdtooi af en zette hem op een leestafeltje.

Naran hing de fakkels aan de muur. De fakkels gaf veel licht en Lyna kreeg een goed beeld van de mannen. De oudere man met de hoofdtooi had slimme kleine oogjes. Naran was een jonge man, maar door zijn dikke postuur en zijn kale hoofd leek hij ouder dan hij was.

‘Zin in wijn, Kasakir?’

Kasakir schudde zijn hoofd. ‘Nee, ik wil horen wat je mij te vertellen hebt. Daarna misschien.’

Ze namen plaats op de enige bank die in de bibliotheek stond. Een mooie houten bank versierd met houtsnijwerk en bedekt met geborduurde kussens.

‘Zoals u weet heeft Masawa een archief aangelegd waarin hij alle onderzoeken naar de overgebleven druïde families heeft opgeslagen. Ons genootschap heeft hem hierbij geholpen en na zijn dood zijn wij hier verder mee gegaan. Iedere zonnepriester die vermoedt dat iemand een afstammeling van de druïden kan zijn, stuurt ons informatie en wij zoeken het verder uit. De verslagen van die onderzoeken archiveren wij in deze bibliotheek.’

Kasakir leunde achterover en krabde aan zijn kin. ‘Hoewel ik heel blij ben met jullie informatie, verbaast het me dat jullie mij niet eerder op de hoogte hebben gesteld.’

Naran glimlachte beleefd. ‘Zo waren de instructies van Masawa. Een eventuele opvolger mocht pas na 100 jaar geïnformeerd worden. Tot die tijd moesten wij ons stil houden.’

‘Waarom?’

‘Dat weet ik niet precies. Wel weet ik, dat er 100 jaar geleden een vergetelheidspreek is gedaan, waardoor er een kasteel is verdwenen.’

‘Vergetelheidsspreuk? Er is maar een familie die dat kan.’

Natan knikte.

‘Wat is er dan gebeurd? Je gaat me toch niet vertellen dat het vredesverdrag geschonden is?’

Natan knikte weer. Kasakir stond op en begon te ijsberen.

‘Dat is niet zo best. Dat is helemaal niet best. Het is rampzalig. Waarom heeft Masawa jullie gevraagd dit honderd jaar geheim te houden? We hadden dit vanaf het begin moeten weten.’

Natan haalde zijn schouders op. ‘Geen idee.’

‘Hij heeft dat verdrag bewust geschonden, dat kan niet anders. Hij wilde een einde maken aan de vrede.’

‘En u Kasakir? Verlangt u naar vrede, of wilt u net als Masawa de druïden uitroeien?’

‘Ik ben voor vrede.’

‘Daar was ik al bang voor.’ Natan stond op, liep naar Kasakir toe en stak een mes in zijn buik.

Kasakir keek hem verbaasd aan. Alsof hij niet kon begrijpen wat er zojuist was gebeurd. Hij voelde aan zijn buik en zijn handen gleden over het mes. 'Waarom?' Zijn stem klonk zacht, hij rochelde een beetje.

'Alle druïden moeten dood. Ze vormen een bedreiging voor ons.' Natan keek zijn slachtoffer meedogenloos aan.

'Moge de zonnegoden je vergeven, jongen. Denk goed na. Druïden doen niemand kwaad, maar dat verandert als je ze bedreigt. Ze zijn sterk. Heel sterk.'

De ogen van Kasakir draaiden weg. Hij was niet meer. Natan liep naar het midden van de bibliotheek toe, opende een luik in de vloer en sleepte zijn slachtoffer er naar toe. Er klonk een plof en daarna geritsel. Geritsel van ratten die aan hun feestmaal begonnen.

Natan was weg. Lyna stond moeizaam op. Ze was stijf geworden van het lange krampachtige zitten op de koude vloer. Er hing een vieze lucht in de bibliotheek. De weeïge geur van bloed. Haar benen trilden. Niet alleen van de kou, maar ook van hetgeen ze gezien en gehoord had. De woorden van de oude man echode in haar hoofd. Ze had gedacht dat alle priesters slecht waren, maar dat was niet zo. Sterker nog, er was ooit een vredesverdrag getekend, tussen haar voorouders en de zonnetempel. Kon ze dat verdrag maar te pakken krijgen. Ze was razend benieuwd wat er in stond. Zou het hier te vinden zijn? Dat moest haast wel. Eén ding wist ze zeker, ze zou hier net zo lang terugkomen, totdat ze het verdrag gevonden had. Het verdrag en alle boeken die te maken hadden met haar voorouders. Eerst maar eens naar huis. Ze was doodmoe en ze had geen idee hoe laat het was.

Hoofdstuk 10

Lyna zat in haar studiekamer en staarde voor zich uit. Het leek wel of ze ontwaakt was uit een slechte droom, maar het was geen droom geweest. De bibliotheek in het kasteel van Cortez was levensecht geweest en wat ze daar gezien en gehoord had ook. Eén ding wist ze zeker, ze moest terug. Iedere dag, net zolang totdat ze het verdrag en de boeken over haar voorouders had gevonden. Waren er nog meer druïde families? Waarschijnlijk wel. Zouden die zich ook stil houden uit angst voor de zonnepriesters? Maar waarom moesten ze zich verstoppen als er een verdrag was? Bovendien waren ze sterk, heel sterk, dat had de oude man, Kasakir, gezegd. Niet dat ze die bevestiging nodig had. Ze wist dat haar voorouders sterk waren. Ze was getuige geweest van de oerkracht van haar voorouders. Een kracht zo sterk dat hij de doden kon laten ontwaken. Dus waarom zouden ze zich moeten verstoppen? En waarom lieten ze mensenoffers toe? Zuchtend stond ze op. Het was tijd om te gaan eten. Misschien wist haar vader iets van het verdrag. Ze zou het hem eens vragen.

De zon scheen op de binnenplaats. De wereld boven de grond zag er een stuk plezieriger uit. Ze begon een beetje genoeg te krijgen van haar sombere onderaardse leven. Ze verlangde naar haar tuin en naar haar normale boeken. Boeken met mooie tekeningen over planten. De boeken die ze las voordat ze het kistje had gekregen. Ze wilde in de tuin zitten. Even maar. Ze liep naar haar favoriete plekje en veegde wat blaadjes van het bankje. 's-Middags kwam hier niemand. De tuinman was ook klusjesman en de middag gebruikte hij voor zijn klussen. Bovendien was dit plekje de perfecte plek om je te verstoppen. Ze ging zitten.

'Goedemiddag schone dame.'

Lyna sprong op. 'Ramon, wat doe jij hier?'

'Jou opzoeken.'

'Als ze je hier vinden kan dat heel naar voor je aflopen, weet je dat?'

'Dat weet ik, maar dat heb ik voor je over. Bovendien kan ik erg hard rennen en ik ken heel veel verstopplekken in het bos.' Hij grinnikte en ging

naast haar zitten. Nadat ze zo een tijdje hadden gezeten vroeg hij: 'Je mag zeker niet met mij wandelen hè?'

'Nee, ik heb het gevraagd, maar mijn vader zei: "Adel wandelt met adel."

'Dat verbaasd me niet. Wel, dan moeten we het maar doen zonder dat hij het weet.'

'Vraag je mij om tegen mijn vader te liegen?'

'Nee, ik vraag je om hem niet alles te vertellen. Ben je niet nieuwsgierig naar de mooie plekjes in het bos? Wist je dat er in het bos heel veel kruiden te vinden zijn?'

Lyna knikte. 'Ja, dat weet ik, maar nu moet ik naar binnen. Als ik te laat kom gaan ze me zoeken. Kom je morgenmiddag weer?'

Ramon knikte. Lyna stond op en ging het kasteel in. Voor ze naar binnen ging keek ze nog even achterom om te zwaaien, maar hij was al weg.

'Wat ben je laat!' De las Flores keek zijn dochter geërgerd aan.

'Sorry pap, ik heb een hele zware middag gehad en ik wilde nog even in de tuin zitten voor we gingen eten.'

'Wat heb je dan gedaan?'

'Gestudeerd en ik begin een beetje genoeg te krijgen van mijn onderaardse leven. Ik mis de tuin.'

De ergernis gleed van haar vaders gezicht en maakte plaats voor begrip. 'Ik snap het kind. Misschien moet je iets minder hard studeren en wat meer in de tuin gaan werken. Je ziet helemaal bleek. Je had altijd zo'n gezonde kleur.'

'Ach, wat geeft dat, dan lijkt ik eindelijk op een echte adellijke dame. Die hebben allemaal van die bleke gezichten.' Ze zuchtte en keek somber voor zich uit. 'Ik zou wel willen pap, maar ik heb geen tijd. Er is zoveel te leren, het lijkt wel of er geen einde aan die boeken komt.'

'Misschien is dat wel zo.'

'Hoe bedoel je?'

'Het zijn geen gewone boeken. Ze bevatten kennis van duizenden jaren en toch zijn het er maar vier.'

Lyna keek nadenkend voor zich uit. 'Hoe weet ik dan wanneer ik klaar ben?'

‘Niet. Je moeder leerde ook nog iedere dag.’

‘Dat meen je niet?’

‘Jazeker wel.’

‘Nou lekker dan.’ Lyna pakte een kippenpoot van de schaal en begon te kluiven. Vier oneindig grote studieboeken. Ze ging haar vaders raad opvolgen. Vanaf nu zou ze ‘s-ochtends leren en ‘s-middags in de tuin werken of lezen in haar tuinboeken. De bibliotheek in het kasteel van Cortez bewaarde ze voor de avond. De priesters werkten meestal niet in de avond. Dan waren ze te druk met het voorbereiden van hun rituelen voor de volgende dag.

Het was avond geworden. De schemering had plaats gemaakt voor een donkere hemel gevuld met sterren. Lyna staarde naar de lucht. Nog even, dan ging ze weer naar het kasteel van Cortez. Ze hoopte maar dat ze gelijk had, dat er niemand in de bibliotheek was, of zou komen. Wist ze maar waar ze moest beginnen met lezen. De ruimte was enorm en stond van onder tot boven gevuld met boeken. Zou er een systeem zijn? Misschien waren er afdelingen in aangebracht en waren ze gealfabetiseerd. Ze moesten toch zelf ook hun geschriften kunnen raadplegen? Ze zuchtte. Kreeg ze maar eens een aanwijzing. Ze voelde zich erg eenzaam de laatste tijd. Anders deelde ze haar zorgen met haar vader, maar dit keer niet. Het had geen zin om zich met twee personen zorgen te maken en wat kon hij doen? Ze moesten onder het aandachtsveld van de zonnepriesters blijven. Kon ze haar moeder maar spreken. Ze stond op. Kon ik maar dit, kon ik maar dat. Ik moet gewoon ophouden met zeuren en aan de gang. Ze stond op. Het was tijd om naar de bibliotheek te gaan. Ze ging naar beneden en glipte door een zijdeur naar buiten. De hemel was donker. Er hingen wolken voor de sterren.

‘Bibliotheek kasteel Cortez.’ Het grondtapijt maakte zich los en na niet al te lange tijd stond ze voor de ingang van de bibliotheek. Ze voelde aan de deur, hij was niet op slot. Zou er iemand in de bibliotheek zijn? Ze rilde en trok haar doek wat strakker om zich heen. Dit keer was ze niet via de binnenplaats bij de bibliotheek gekomen. Ze was om de ruïne heen gelopen. Ze wilde de deur vinden, waardoor de twee priesters gisteren waren binnengekomen. De zuidvleugel van het kasteel stond nog overeind.

In het midden van de muur zag ze een dikke zware deur. Ze liep naar de deur toe en legde haar oor tegen het hout. Hoorde ze iemand spreken? Of verbeelde ze zich dat maar? Ze besloot een steentje tegen de deur te gooien. Als er iemand was, zouden ze gaan kijken. Nee, toch maar niet. Wat voor geluid zou zo'n steentje maken tegen zo'n dikke houten deur? En een grote kei zou de deur kapot maken en vragen oproepen. Omlopen en via de geheime ingang naar binnen gaan dan maar? Dat was waarschijnlijk de beste manier, maar wat als iemand de muur zag draaien? Genoeg, besloot ze. Ik ga niet omlopen. Ik heb mijn doek om en ik ga gewoon voorzichtig naar binnen. Het is vannacht aardedonker buiten, dus als er iemand in de bibliotheek is, zal hij niet merken dat de deur opengaat. Ze strekte haar hand uit naar de deur en wilde net de klink vastpakken toen de deur openging. Het was Natan, de moordenaar van de hogepriester Kasakir, gevolgd door een andere priester. Eén die hoger in rang was dan Natan, want de man had een met edelstenen bedekt gewaad aan en een gouden hoofdtooi op.

‘Wat een rotklus was dat.’

De man met de hoofdtooi keek zijn metgezel boos aan. ‘Dat krijg je ervan als je iemand vermoord. Misschien dat je de volgende keer iets minder impulsief kan reageren? De man was een gerespecteerde zonnepriester. Heel hoog in rang. Het is verschrikkelijk wat je hebt gedaan. Ik heb geen flauw idee wat ik moet bedenken om zijn verdwijning uit te leggen aan de opperpriester en jij klaagt over het opruimen van een plas bloed? Man, wees blij dat ik jou niet door dat luik heb geduwd.’

‘Het was een druïde. Ik had geen keus.’

‘We hadden hem toch kunnen overtuigen. Je weet hoe goed we daar in zijn.’

Natan grijnsde wreed. ‘Daar heeft priester Irepani me alles over verteld.’

‘Die verhalen hoor jij graag hè?’ De hogepriester schudde zijn hoofd. De veren deinden zachtjes mee. ‘Er is iets mis met jou, weet je dat. Je geniet van moorden en folteren. Volgens mij ben jij daarom zonnepriester geworden.’

‘Inderdaad. De zonnetempel heeft mensen nodig zoals ik. Iemand die anderen bang maakt, zodat de mensen gehoorzame schaapjes blijven. Alleen dreigen met de onderwereld is niet voldoende. Priesters zoals ik zijn

nodig. Priesters die het vuile werk opknappen, zodat de rest zich kan bezighouden met het zingen van liederen en het eten van feestmalen.'

Het gezicht van de man met de hoofdtooi betrok. 'Wij doen meer dan alleen zingen en eten, Natan.'

'Inderdaad, politieke spelletjes spelen, zodat de zonnetempel meer geld en bezittingen krijgt en ook dan hebben jullie iemand nodig die het niet erg vindt om een lastige hertog of graaf naar de andere wereld te helpen.'

'Genoeg Natan. We gaan naar huis. Loop maar voor me, ik heb geen zin in een mes in mijn rug.'

Natan snoof. 'Dat is niet aardig Tanok, helemaal niet aardig.' De fakkel flakkerde en het licht wierp een rode gloed op zijn gezicht. Lyna huiverde. Het rode licht deed de man op een demon lijken. Ze was blij dat ze zo voorzichtig was geweest. Ze wilde niet betrappt worden. Dat zou niet goed aflopen. De voetstappen van de mannen stierven weg. Toen Lyna ze niet meer hoorde liep ze zachtjes naar de deur. Na nog een keer goed om zich heen te hebben gekeken ging ze naar binnen. Eindelijk kon ze gaan doen waarvoor ze was gekomen, maar waar moest ze beginnen?

Lyna deed haar best om rond te kijken. Ze durfde geen fakkel te gebruiken. In plaats daarvan gebruikte ze een lichtgevende steen, maar de steen gaf niet zoveel licht. Ze hield de steen omhoog en prevelde een spreuk. Even gaf de steen een beetje meer licht, maar al snel werd het licht weer zwakker. Ze liep naar de grote tafel in het midden van de zaal. Op de tafel lag een boek. De pagina's zagen er oud uit. Ze hield de steen boven het boek en probeerde te lezen wat er stond. Het waren oud griekse letters. Stukje bij beetje las ze de tekst. Al snel had ze door dat het boek geen nut voor haar had. Het boek ging over giftige planten en hun effect op mensen. Er stond niets in over hoe je het beste kon zoeken in deze enorme bibliotheek. Ze liep verder. Moedeloos keek ze rond. Overal boekenkasten. De bibliotheek had een indrukwekkend hoog plafond en de kasten waren net zo hoog. Om bij de bovenste boeken te komen waren er ladders tegen de kasten gezet. Rijen rijen kasten gevuld met een eindeloze hoeveelheid boeken. Zonder systeem was het onmogelijk om te vinden wat ze zocht. Ze zuchtte diep, ging op de grond zitten en dacht na.

Na een tijdje stond ze op. Ze kon gewoon niets bedenken. Het enige dat ze kon doen, was beginnen en systematisch de hele bibliotheek doorwerken. Ze werd een beetje moedeloos van het idee, maar ze had geen keuze. Ze liep naar de achterste rij boeken en pakte het eerste boek van de onderste plank. Het boek was zo zwaar, dat ze het bijna uit haar handen liet glippen. 'Wat een ding', mompelde ze. 'Hoe kan je door zoiets bladeren? Kon ik het maar ergens neerleggen.' Ze keek rond en zag tot haar grote opluchting een boekenstandaard naast de boekenkast staan. Ze liep naar de boekenstandaard en tilde het boek er op. Voorzichtig begon ze door het boek te bladeren. De steen die ze bij zich had scheen zwak licht op de bladzijden. Lyna kon de letters nauwelijks onderscheiden, wel zag ze dat het werk prachtig was geïllustreerd. Zou ze het meenemen naar haar studiekamer? Nee, stel je voor dat ze er achter kwamen. Dat risico mocht ze niet nemen. Voorzichtig, er voor oppassend dat ze het niet uit haar handen liet vallen, pakte ze het boek van de standaard en zette het weer terug. Het was een prachtig boek, maar er stond niets in dat waarde voor haar had. Morgen kwam ze weer terug. Ze moest ook nog een beetje slapen vannacht.

Zo ging het verder. Lyna studeerde, werkte in haar tuin en ging naar de bibliotheek. Haar vader maakte zich zorgen om haar, ze zag er bleek en vermoeid uit.

'Gaat het wel goed met je Lyna?'

'Ja hoor pap, ik ben alleen erg druk met studeren. Er is nog zoveel te leren.'

Haar vader knikte. 'Toch moet je het een beetje rustiger aandoen hoor. Je wordt nog ziek.'

Lyna glimlachte vermoeid. 'Dat zal wel meevallen pap. Er komt een dag dat ik alles weet, wat ik weten wil.'

'Ja, maar dat kan nog heel lang duren. Wil je niet ergens heen?'

Lyna schudde haar hoofd. 'Nee, uitstapjes leiden alleen maar af. Ik ga weer aan de slag.'

Het was niet het harde leren, dat Lyna zo vermoeid maakte. Waar ze zo moe van werd, was de frustratie van het eindeloze zoeken zonder iets te vinden. Ze was inmiddels twee maanden bezig met één boekenkast. Het

was gekmakend. Ze kwam er niet doorheen, er waren gewoon teveel boeken. Wat moest ze doen? Ze had nog altijd geen idee.

‘Lyna.’ Lyna schrok wakker. Ze was in het prieeltje in slaap gevallen.

‘Sorry, ik wilde je niet laten schrikken.’

‘Het geeft niet Ramon, ik hoor niet te slapen op het midden van de dag.’

‘Je ziet er moe uit. Je bent toch niet ziek?’

Lyna schudde haar hoofd. Het deed de krullen van haar haar vrolijk op en neer dansen. ‘Nee, ik ben moe. Ik studeer te veel.’

‘Ga je mee wandelen?’

‘Dat mag ik niet.’

‘En jij doet nooit iets dat niet mag?’

Ze grinnikte. ‘Soms wel, maar ik moet nog in de tuin werken.’

‘Als ik je help, ga je dan mee wandelen?’

‘Kan jij tuinieren?’ Ze keek hem vragend aan.

‘Misschien weet ik wel meer van planten dan jij.’

‘Waar heb je dat dan geleerd? En waarom? Als hoefsmid heb je toch geen plantenkennis nodig?’

‘Ik heb thuis een dik boek over planten.’

Zou dat het boek zijn dat ik ooit aan Raoul heb geleend?, dacht Lyna. ‘Hoe ziet het boek er uit?’, vroeg ze.

‘Het is een dik boek, met een houten kft. Op de eerste bladzijde is een lavendelplant getekend.’

Ja hoor, dacht Lyna. Dat is mijn boek. Ze lachte naar hem.

‘Jij kan niet meer weten dan ik.’

‘Waarom niet?’

‘Jij hebt één boek geërd, maar ik heb alle andere boeken.’

‘Dan weet ik nog steeds meer dan jij, want ik heb een boek dat jij niet hebt.’

‘Ik heb zes boeken die jij niet hebt.’

Ramon lachte uitbundig. ‘Touché. Maar samen weten we alles.’

Lyna lachte ook. ‘Je hebt gelijk. Weet je wat? Wandelen mag ik niet, maar als jij me in de tuin helpt kunnen we toch samen zijn. Ik kan wel wat afleiding gebruiken.’

‘Wie was die man, die jou vanmiddag in de tuin heeft geholpen?’ De las Flores keek zijn dochter doordringend aan.

‘Dat was de hoefsmid die mijn paard een nieuw hoefijzer heeft gegeven. Hij kwam me opzoeken om te vragen of ik zin had om te wandelen.’

‘Ik heb jou verboden om met hem te gaan wandelen.’

Lyna keek haar vader strak aan. ‘Inderdaad, jij hebt me verboden om met hem te gaan wandelen, maar over tuinieren heb je niets gezegd. Ik vond het wel fijn dat hij de zware klussen voor me deed. Ik ben heel erg opgeschoten vandaag. Ik zou graag willen dat hij wat vaker kwam.’

‘Geen sprake van.’

‘Vader, ik ben bijna zeventien. Ik kan me voorstellen dat ik niet door het bos met hem mag wandelen, maar samen in de kasteeltuin werken, waar iedereen ons kan zien, moet zelfs voor jou geen probleem zijn.’

De las Flores zuchtte. Hij kende die blik, zo had zijn vrouw ook kunnen kijken als ze haar zinnen op iets had gezet.

‘Vooruit dan maar, maar niet wandelen.’

Lyna stond op en gaf haar vader een kus. ‘Dank je pap, ik kan zijn hulp goed gebruiken.’

Vanaf die dag kwam Ramon iedere middag naar het kasteel.

‘Kan dat wel voor je smederij? Iedere dag komen?’ Lyna keek hem vragend aan.

Ramon knikte. ‘Ja hoor. Ik werk in de ochtend en in de avond. ‘s-Middags is het vaak heel warm en dan werk ik niet. Meestal hang ik dan lekker in mijn hangmat, maar tegenwoordig werk ik met een mooie dame in de tuin.’

Ze moesten allebei lachen. Na een tijdje vroeg Lyna:

‘Wat vind je familie daarvan? Missen ze je niet?’

‘Nee, ik heb geen familie meer. Ik ben de laatste. Als ik geen zonen krijg, sterft mijn familienaam uit.’

Dat is toevallig, dacht Lyna. Ik ben ook de laatste afstammeling van mijn familie. Als ik geen dochter krijg heb ik niemand aan wie ik mijn kistje door kan geven. Ze keek bedenkelijk voor zich uit. Ramon vatte het verkeerd op.

‘Ik ben nog jong hoor. Ik maak me er niet druk om. Ooit op een dag kom ik de ware tegen en dan komt alles in orde.’

‘Mijn vader zal mij nooit met je laten trouwen. Je bent niet van adel.’

‘Wie zegt dat jij de ware bent?’

‘Je komt hier iedere dag.’

‘Je kan wel wat hulp gebruiken.’

‘Ik dacht dat je voor mij kwam.’

Ramon lachte. ‘Als je een vervelend wicht zou zijn, zou ik je niet komen helpen. Ik vind je echt heel leuk. Bovendien ben je een feest om naar te kijken en ik vind het kasteel heel mooi.’

‘Dan hebben we dat duidelijk. Ik waardeer je hulp. Echt waar.’ Ze draaide zich om en liep naar een ander deel van de tuin. Ze had tranen in haar ogen en ze wilde niet dat Ramon het zag. Ramon keek haar na. Lyna’s opmerking, dat De las Flores hem nooit als schoonzoon zou accepteren, had hem pijn gedaan. Kon hij hem maar op andere gedachten brengen, maar hij wist niet hoe. De las Flores wilde natuurlijk een voorname edelman voor zijn dochter en een hoefsmid was ver beneden hun stand. Het was tijd om te gaan. Hij stak zijn hand op naar Lyna en ging naar huis.

Hoofdstuk 11

‘Er snuffelt iemand rond in de bibliotheek.’

‘Weet je dat wel zeker Natan? De bibliotheek is één van de best bewaarde geheimen van onze tempel. Het kasteel is al jarenlang onbewoond en het staat op een hoog punt. Je kan er niet zomaar even binnen lopen.’

‘Allemaal waar, maar toch snuffelt er iemand rond.’

‘Waarom denk je dat?’

‘De boekenstandaard is verschoven en de boeken in de grote kast aan de linkerkant zijn stofvrij.’

‘Misschien heeft één van onze priesters een schoonmaakbui? Ik zal eens rondvragen.’

‘Zijn er dan meer met een sleutel?’

Tanok zuchtte. ‘Ja Natan. Er zijn er meer. Waaronder ikzelf.’

‘Waarom wist ik dat niet?’

‘Weet je Natan, jij hoeft niet alles te weten. Ik ben de hoogste priester van deze tempel en ik weet ook niet alles. Ik beloof je dat ik onderzoek zal doen naar de afgestofte boeken. En dan nog iets Natan...’

‘Ja?’

‘De andere boeken in de bibliotheek moeten ook nodig afgestoft worden. Dat lijkt me een mooi klusje voor jou.’

‘Zoals u wenst.’

Natan liep kwaad weg. Hij had een hekel aan schoonmaken. In plaats van beloond te worden omdat hij zo goed oplette, werd hij gestraft met afstoffen. Ooit was hij begonnen met het afstoffen van de boeken, maar hij was er mee gestopt. Het was ondankbaar werk. Werk dat nooit afkwam. Tanok was naïef. Natuurlijk stofte er niemand vrijwillig af. Er was een indringer. Een indringer die hij ging betrappen. Betrappen en ondervragen. Zijn humeur werd weer wat beter. Hij hield van ondervragen en dit keer zou hij zich nog meer uitleven dan anders.

Hogepriester Tanok leunde achterover in zijn met rode pluche bedekte stoel. Een indringer in de bibliotheek. Wie liep daar rond? En waarom? Natan mocht niet weten dat hij zich zorgen maakte. De man was

gevaarlijk. Als er ooit iemand betrapt werd, mocht hij niet in handen van Natan vallen. Natan was wreed en meedogenloos. Hij hield van martelen en doden. Wat zou hij Natan graag wegsturen, laten berechten zelfs, maar de oom van Natan was dikke vrienden met de opperpriester, de hoogste aardse priester die direct in verbinding stond met de zonnegoden. Hij stond op en pakte een codex uit de geheime la van zijn boekenkast. 'Eens kijken welke boeken de indringer heeft 'afgestoft.' Met zijn wijsvinger gleed hij langs de inhoudsopgave.

Verbaasd keek hij naar het stukje tekst. 'Ik begrijp er niets van', mompelde hij. 'Waarom snuffelt iemand rond in de bibliotheek om boeken te bekijken die over insecten gaan?' Hoofdschuddend legde hij de codex weer terug. Hij zou vanavond zelf eens gaan kijken. Het was vast iets onschuldigs. Een zonnepriester die graag tekende en een mooi voorbeeld zocht. Hopelijk was Natan er niet, daar had hij vandaag al genoeg mee te maken gehad.

Lyna lag op haar bed. Eigenlijk moest ze naar de bieb, maar ze had geen zin. Rijen boeken over insecten. Ze rilde. Niet dat ze bang was voor insecten, ze kwam er genoeg tegen in haar tuin, maar deze beestjes waren griezelig. Ze hadden grote koppen en harde schilden. Sommigen hadden zelfs iets op hun kop dat op een gewei leek. Ze huiverde. Waarom hadden ze boeken over insecten bewaard in een bibliotheek waar informatie werd verzameld over druïde families? Ze had geen flauw idee. Misschien ging ze vanavond toch. Eerst maar een beetje slapen.

Natan was nog steeds boos. Alle boeken in de bibliotheek afstoffen, hoe haalde Tanok het in zijn hoofd. Het was tijd voor een andere hoge priester. Eentje met wie hij het wèl goed kon vinden. Irepani bijvoorbeeld. Ooit werd Irepani hoge priester, maar pas als de huidige hoge priester was overleden en dat duurde nog wel even. Tenzij hij Irepani een handje ging helpen. De gedachte deed hem grijnzen. De grijns gaf zijn hoofd een demonische uitstraling, maar niemand zag het, want het was donker. Hij pakte een fakkel van de muur en stak hem aan. Het licht van de fakkel deed de schaduw van Natan spookachtig oplichten.

Lyna had haar doek afgedaan en aan de boekenstandaard gehangen. De doek gleed steeds af tijdens het zoeken en het was midden in de nacht. Wie zou er komen? Ze wilde het boek net in de standaard zetten, toen ze de deur van de bibliotheek hoorde kraken. In het rode schijnsel van een fakkel zag ze de deur opengaan. Ze legde het boek op de grond, rende zonder geluid te maken naar de lessenaar en sloeg haar doek om. Ze mochten haar niet vinden. Vanuit haar schuilplaats zag ze eerst de buik en toen het demonische gezicht van Natan door de deuropening komen. Zou hij haar gezien hebben? Zo gedroeg hij zich niet. Het boek dat ze op de lessenaar had willen leggen lag op de grond. Hopen maar dat hij het niet zag liggen.

Opgelucht zag ze hem naar de tafel in het midden van de bibliotheek lopen. Lag daar niet het boek dat over giftige planten ging? Wat zou hij van plan zijn?

‘Eigenlijk heb je mij een plezier gedaan, nare Tanok. Nu kan ik zo vaak naar de bibliotheek gaan als ik wil en iedereen zal denken dat ik aan het afstoffen ben.’ Natan lachte hard. Zijn lach deed Lyna rillen. ‘Maar, ik moet wel voorzichtig zijn. Ze moeten mij niet betrappen bij mijn lievelingsboek.’ Hij lachte weer en ging in de stoel bij de tafel zitten. Lyna zag hem met zijn hand door zijn stoppelbaardje strijken. Het lievelingsboek van Natan was het boek “giftige planten en het effect op het menselijk lichaam”. Wat was hij daarmee van plan?

Natan hield op met praten. Hij moest voorzichtig zijn, stoppen met zijn hardop uitgesproken monologen. Er waren meer priesters met een sleutel. Straks hoorden ze nog wat hij van plan was. Ook moest hij er voor waken dat hij niet betrapt werd als hij aan het lezen was. Dan zou hij uit moeten leggen waarom hij in een boek las dat met gif te maken had. Hij had nog altijd niet gevonden wat hij zocht. Hij was op zoek naar iets dat langzaam werkte. Het zou teveel opvallen als Tanok van het ene moment op het andere ineens niet goed werd. Het was in het verleden wel vaker voorgekomen dat een hogepriester door een opvolger vergiftigd was. Als Tanok te snel overleed zou de verdenking op Irepani kunnen vallen en dat was niet de bedoeling. Hij boog zich over zijn boek en zocht verder. Het

moest een gif zijn dat langzaam werkte, zodat het zou lijken of Tanok een ziekte onder de leden had.

Ging hij maar weg! Lyna voelde de nacht wegglijden. Het werd bijna licht en Natan was nog steeds aan het lezen. Ze gaapte. Natan keek verbaasd op en keek rond. Er was niets te zien. Vreemd. Of toch wel, er lag een boek op de grond. Had dat boek er de hele nacht al gelegen? Zou er de hele nacht iemand in de bibliotheek rondgehangen hebben? En wat had hij/zij dan allemaal gehoord? Hij stond op en liep naar het boek toe. Weer een boek over insecten. Waarom wilde de indringer zoveel weten over insecten? 'Hé, indringer, laat jezelf zien.' Zijn stem galmde door de grote zaal. Lyna kromp ineen. 'Kom tevoorschijn, dan gebeurt je niets.' Hij keek nog een keer de bibliotheek rond en verstarde. Er zweefde een doorschijnende gedaante naar hem toe.

'Kasakir', fluisterde Natan.

'Inderdaad en ik weet wat je van plan bent. Jij laat Tanok met rust mannetje. Anders krijg je het met mij te doen.'

Natan lachte schamper. 'Ik ben niet bang voor spoken, Kasakir. Spoken zijn bang voor mij.'

Het spook zweefde naar Natan toe en ging vlak voor hem hangen.

'Het is niet verstandig om een spook uit te dagen, Natan. Verlaat de zonnetempel en laat Tanok met rust.'

'Want anders?'

'Daar kom je nog wel achter.'

Natan lachte spottend en stond op. Zonder nog iets te zeggen pakte hij zijn fakkel en ging weg.

Lyna zag de deur dicht gaan en haalde opgelucht adem.

'Wie ben jij?' Ze keek op en keek recht in het wazige gezicht van de verschijning.

'Ik ben Lyna.'

'Wat doe je hier, Lyna?'

'Het verdrag zoeken waar u het met Natan over had, voordat hij u vermoordde. En de boeken die gaan over mijn familieleden.'

Het spook knikte. 'Ik dacht al zoiets. Ik wil je wel helpen, maar dan moet jij Tanok waarschuwen.'

Lyna keek bedenkelijk. 'Waarom wilt u mij helpen? En waarom waarschuwt u Tanok zelf niet?'

'Ik kan hier niet weg. Niet uit de bibliotheek en ook niet naar de onderwereld.' 'Waarom niet?'

'Ik ben een afstammeling van een oud druïde geslacht en ik ben hier nog nodig.'

Lyna keek hem verbaasd aan. 'U bent een afstammeling van een oud druïde geslacht? Zijn wij familie?'

De schim schudde zijn hoofd. 'Nee, dat zijn we niet. Misschien als we teruggaan naar de oorsprong, maar jij en ik hebben een andere familienaam.'

'Hoe kunt u mij helpen?'

'Jij zoekt het boek waarin de locaties van de boeken staan geschreven. Er is iemand die dat boek heeft. Tanok. Ga naar hem toe en waarschuw hem voor Natan. In ruil voor jouw informatie vraag je of je in dat boek mag kijken.'

Lyna keek hem weifelend aan. 'Ik weet het niet hoor. Wat zeg ik als hij mij vraagt hoe ik dat weet? Wat als hij mij niet gelooft? Straks komt hij erachter dat ik een druïdes ben.'

'Er is iets dat ik van hem weet, dat niemand anders van hem weet.'

'Wat dan?'

Het doorzichtige lichaam van Kasakir boog naar Lyna toe en fluisterde iets in haar oor. Lyna keek hem verbaasd aan. 'Echt?'

Kasakir glimlachte. 'Echt.'

Hoofdstuk 12

‘Wat kunnen wij voor je betekenen?’ De grote zonnepriester bekeek Lyna van top tot teen. Ze voelde zich er niet prettig bij.

‘Ik ben gekomen om Tanok te spreken.’

‘Jij bent gekomen om Tanok te spreken? En wie ben jij dan wel?’

‘Dat doet er niet toe. Het is dringend.’ Lyna keek hem bijna smekend aan.

De priester lachte spottend. ‘Jij bent niet één van ons. De enige manier waarop jij hier binnen kan komen is als offer. Kom maar meisje, dan leren we je om te dansen voor de goden. Je bent een lekker ding. Daar houden onze goden wel van.’ Hij graaide naar Lyna’s haar. Ze dook achteruit en rende weg. Achter een grote boom, verscholen in haar doek, zag ze hoe de priester de poort dicht smeedt.

Wat nu? Ze liep terug en belde voor de tweede keer aan.

‘Ben je van gedachten veranderd?’

De priester zwaaide de grote houten deur open, klaar om Lyna aan haar haren naar binnen te sleuren, maar er stond niemand voor de poort. Lyna gooide een steentje in de richting van de boom. ‘Jij denkt zeker dat ik je niet kan vinden hè, stomme griet. Wacht maar.’

Hij liep met grote passen naar de boom toe, maar ook daar zag hij niemand.

‘Ach neem een ander in de maling.’ Mopperend liep hij weer naar binnen en met een flinke zwaai smeed hij de poort voor de tweede keer dicht.

Lyna lachte stilletjes. Ze was binnen. Tanok zou haar straks wel helpen om de tempel te verlaten, maar waar kon ze hem vinden?

Voorzichtig liep ze verder. Ze moest haar best doen om de priesters uit de weg te gaan. Onzichtbaar zijn betekende niet dat ze door haar heen konden lopen. Wat een lelijke kerels waren het. Prachtig gekleed, dat dan weer wel. Hun gewaden waren van de mooiste stoffen gemaakt en versierd met edelstenen. Hun hoofdtooien waren van goud en versierd met vogelveren. Geen gewone veren, maar hele lange veren, met ogen erop en mooie felle kleuren. Ze keek rond. Wat was het hier mooi. Geen wonder dat ze strenge bewaking hadden. Er stond hier voor een fortuin aan

gouden beelden. In het midden van het terrein stond de tempel. Het gebouw was van hout. Er waren vreemde tekens op de planken geschilderd. Lyna had ze niet eerder gezien. Er stonden ook simpele gebouwen op het terrein. Waarschijnlijk de vertrekken van de lagere priesters, dacht Lyna. Ze ging zitten op een stenen bankje naast een fontein, waar heerlijk fris water uit kwam. Ze had dorst, maar toch ging ze niet drinken. Eerst moest Tanok gewaarschuwd worden. Belangrijke dingen eerst, maar waar kon ze hem vinden?

Er ging iemand naast haar zitten. Was dat niet Natan? Ja, het was hem. Ze durfde niet te bewegen. Hij had een boek bij zich en ze hoopte maar dat hij het boek niet naast zich neer wilde leggen. Zachtjes stond ze op. Natan keek verbaasd opzij. Het was net alsof hij iemand hoorde ademen.

‘Toch niet weer Kasakir?’, mompde hij. ‘Ik begin hem zat te worden.’ Natan stond geërgerd op en stampte met zijn voet op die van Lyna. Het deed verschrikkelijk zeer en het had niet veel gescheeld of ze had het uitgebruld van de pijn. Ze trok haar voet weg, Natan voelde het, maar hij zag niets.

‘Ik zie dingen die er niet zijn’, mompelde hij. ‘Hopelijk heeft dat niet met mijn brouwsel te maken.’

Oh nee, hij is al bezig, dacht Lyna. Ik moet Tanok vinden. Hoe eerder hoe beter.

Ze wachtte tot Natan een flink stuk bij haar vandaan was en stond op. Haar voet deed zo zeer, dat ze moeite had met lopen. Ze keek rond. Vlak naast de tempel zag ze twee gebouwen. Het ene gebouw was groot en van hout gemaakt. Het andere gebouw was van steen en kleiner. Dat zou wel eens het verblijf van Tanok kunnen zijn. Ze strompelde er heen en keek naar binnen. Het was niet waar ze op gehoopt had. IJverige zonnepriesters zaten achter een lessenaar te tekenen en te schrijven. Teleurgesteld wilde ze weggaan, maar toen zag ze Tanok. Hij was druk in gesprek met één van de priesters. Ze ging op haar niet pijnlijke voet staan en wachtte. Na een tijdje werd haar wachten beloond. Hij kwam naar buiten. Strompelend, met haar doek goed om zich heen, liep ze achter hem aan. Tanok ging het andere gebouw in. Lyna hield hem nauwelijks bij met haar zere voet, maar het lukte. Hij ging een kamer in. Gelukkig liet hij de deur openstaan. Aan de manier waarop hij achter zijn bureau zat, kon Lyna zien dat het zijn domein

was. Ze haalde diep adem, deed de deur dicht, vergrendelde de deur en deed haar doek af.

‘Irepani’, brulde Tanok.

Lyna schudde haar hoofd en hield haar vinger voor haar lippen. ‘Niet roepen, ik heb een boodschap voor u van Kasakir.’

‘Van wie?’

‘Van Kasakir. Hij is vermoord door Natan en hij heeft mij gevraagd u te waarschuwen. Natan is van plan om u te vergiftigen. Hij studeert in de bibliotheek en hij is op zoek naar een langzaam ziekmakend gif, waaraan u na lange tijd zult overlijden. Ik hoorde hem zeggen dat hij vanochtend een brouwsel heeft gemaakt. Als u mij niet vertrouwd, dan kan ik u een geheim vertellen. Een geheim, dat alleen bekend is bij u en Kasakir.’

Er werd aan de deur gemorreld. ‘Alles goed? Waarom heeft u de deur op slot?’

Tanok keek Lyna doordringend aan en antwoordde met luide stem: ‘Ja, alles is goed. Ik heb een moment voor mijzelf nodig. Laat mij met rust.’

Lyna hoorde de man weglopen. ‘Moet ik u het geheim vertellen?’

Tanok schudde zijn hoofd. ‘Nee, dat is niet nodig. Ik geloof je. Dank voor het brengen van de boodschap. Ik laat Natan al een tijdje in de gaten houden en jij hebt zojuist bevestigd wat ik al wist.’

‘Waarom vroeg Kasakir dan of ik naar u toe wilde gaan?’

Tanok haalde zijn schouders op. ‘Ik denk dat hij zeker wilde weten dat ik het wist en jij hebt informatie nodig.’ Hij stond op en pakte de codex uit de kast. Hij legde het boek voorzichtig neer en begon door de dikke pagina’s te bladeren. ‘Dit is wat jij nodig hebt.’

Hij scheurde een katern uit de Codex en gaf het aan Lyna. Ze staarde hem geschrokken aan.

‘U heeft zojuist een heel katern uit die codex gescheurd.’

‘Kijk niet zo geschokt kind. In de codex staat de complete inhoud van de bibliotheek. Als ik je de hele codex meegeef kunnen we onze boeken niet meer terugvinden. Doe je doek om, dan loop ik met je mee om de poort open te doen. Wees voorzichtig. Natan zit nu iedere nacht in de bibliotheek. Pas op dat hij je niet betrapt.’

Hoofdstuk 13

Het regende al de hele dag. Dan weer zachtjes, dan weer hard. Lyna staarde naar buiten. Het was absoluut geen weer om in de tuin te werken. Jammer, na haar avontuur van gisteren wilde ze Ramon graag zien, maar met dit weer kwam hij niet. Haar voet deed geen pijn meer. Ze had er een kruidenmengsel opgesmeerd en de blauwe plek was verdwenen. Ze glimlachte, het was best handig om kennis te hebben van helende planten.

Ze wendde zich af van haar raam en ging op haar bed zitten. Eigenlijk moest ze studeren, maar ze had geen zin. Ze zou blij moeten zijn met het katern dat Tanok uit de Codex had gescheurd, maar nu ze zo dichtbij haar doel was aarzelde ze. Soms waren er dingen die je niet wilde weten en ze voelde dat er in die bibliotheek een heleboel boeken stonden, waarvan ze de inhoud absoluut niet wilde kennen en dan was er nog Natan. Wat als hij haar te pakken kreeg? Als hij haar naar Tanok zou brengen zou ze veilig zijn, maar zo was hij niet. Als hij met zo'n gemak een hoge zonnepriester kon vermoorden, wat zou hij dan met haar doen? Hij hield van martelen. Ze dacht aan de keer dat hij haar bijna had betrappt. De rillingen liepen over haar rug. Wat een enge kop had die kerel. Hij leek op een demon en dat kwam echt niet omdat het rode flakkerende licht van de fakkel op zijn hoofd had geschinen. De fakkel had de gelijkenis alleen versterkt. Zouden zonnepriesters demonen kunnen zijn? Als Kasakir en Tanok van een oude druïde familie af konden stammen, waarom zouden er dan geen demonen in dienst kunnen zijn van de zonnetempel? Het goede werd altijd in balans gehouden door het slechte. Hoe zou ze daar achter kunnen komen en stel dat hij een demon was, zou ze hem dan kunnen stoppen? Stel dat ze niet sterk genoeg was, zouden haar voorouders haar dan weer te hulp komen? Net als de vorige keer?

Ze zuchtte en stond op. Ze had geen zin om te studeren, maar ze moest zin maken, of ze het nu leuk vond of niet en daarna moest ze naar de bibliotheek.

‘Een haar uit zijn hoofd trekken? Dat meen je niet.’ Lyna sloeg het boek met een klap dicht en stond boos op. ‘Hoe moet ik dat doen? Hij heeft een geschoren hoofd!’ Het boek dat ze dicht had geslagen klapte

weer open. Het was een blanco pagina. Lyna keek een beetje verbaasd naar de lege bladzijde. Alle bladzijdes in haar boeken stonden stampvol tekst. Dit was de eerste lege bladzijde die ze tegenkwam. Ze wilde de bladzijde omslaan, maar er was iets dat haar tegenhield en er verschenen letters op het papier.

Doe wat voorzichtiger met je boeken lieve kind, niet dichtsmijten, voorzichtig dicht doen.

‘Daar heb ik wat aan’, mompelde Lyna. ‘Vertel me liever hoe ik aan een haar van die engerd kan komen.’

Weer verschenen er letters op de bladzijde.

Vraag het Tanok.

‘Tanok? Of hij een haar van Natan aan me wil geven? Hij ziet me aankomen.’

Vertel hem waarom je de haar nodig hebt en hij zal je helpen.

‘Stel dat Natan een demon is? Wat dan?’

Een ding tegelijk Lyna. Eerst de haar, dan de rest.

‘Kan jij me niet vertellen of hij een demon is?’

De inkt werd onzichtbaar en het boek klapte zachtjes dicht.

Lyna keek er naar. Dat was een duidelijke nee. Ze stond op en deed haar doek om. ‘Naar de zonnetempel.’

Het grondtapijt had haar achter een grote boom gedropt en vanuit haar schuilplaats keek ze naar de gesloten poort. Het was al laat op de avond. Als ze nu aan ging bellen zouden ze waarschijnlijk niet opendoen. ‘s-Nachts zwierven er dieven en moordenaars rond en om deze tijd opendoen was levensgevaarlijk. Ze begon naar de poort toe te lopen. Halverwege bleef ze staan. Verbaasd zag ze hoe de poort openging. Een hand wenkte haar naar binnen. Wie was dat? Wie kon haar zien? Ze had haar doek toch om? Hij werkte toch nog wel? Geschrokken keek ze naar haar benen. Niets te zien. Toch raar dat die hand haar naar binnen had gewenkt. Het was toch wel voor haar? Ze draaide zich om en kon nog net op tijd opzij springen.

Uit het donker doemde een man op. Hij droeg een houten koffer op zijn rug en hij was duidelijk op weg naar de poort. Bij de poort zette hij de koffer voorzichtig op de grond. De hand ging even naar binnen en

verscheen even later weer met een grote gevulde linnen zak. De hand opende zich en de zak viel rinkelend op de grond. Goudstukken, dacht Lyna. Wacht eens, als die man weg is moeten ze de koffer binnenhalen. Die laten ze echt niet een nachtje op de stoep liggen, dan wordt hij gestolen. Ze haastte zich naar de poort. Zachtjes sloop ze dichterbij. De man pakte de zak met goudstukken en verdween in het donker.

De poort kraakte en Lyna zag de grote houten deur openzwaaien. Er kwamen twee priesters naar buiten. Ze tilden de koffer op. Zonder geluid te maken glipte Lyna langs de twee mannen naar binnen. Eenmaal binnen trok ze haar doek wat strakker om zich heen en keek toe hoe de mannen de koffer verder de tempel in droegen. Ze kon hun gezichten niet zien, daar was het te donker voor. Ze sloop achter ze aan. Een van de priesters stak een fakkel aan. Lyna schrok. Het was Natan. Natan die laat in de avond een zak goud had geruild voor een houten koffer. Dat kon niet veel goeds betekenen. Ze wilde naar Tanok, maar dat kon nog wel even wachten. Eerst die twee volgen, dan kon ze meteen aan Tanok vertellen wat ze had ontdekt.

‘Maak niet zoveel lawaai’, siste de andere priester.

‘Ik kan er niets aan doen.’ Natan haalde verontschuldigend zijn schouders op, waardoor de inhoud van de koffer opnieuw rinkelde.

‘Kijk toch uit Natan, we willen niemand wakker maken, toch? Of wil je dat Tanok de inhoud van onze koffer laat inspecteren?’

Natan schudde bedremmeld zijn hoofd. ‘Nee, sorry Irepani.’

‘Laat maar, wees gewoon stil.’

De mannen liepen verder en stopten toen abrupt. Waarom waren ze gestopt? Lyna ging op haar tenen staan om te kunnen zien wat er gebeurde. Natan pakte de fakkel over in zijn andere hand. De fakkel scheerde rakelings langs haar gezicht. Met moeite onderdrukte ze een gil. Met haar kaken op elkaar geklemd zag ze hoe Natan de fakkel boven een gat in de grond hield. ‘Hier moet ie in. Ik zou je willen helpen, maar ik heb de fakkel al vast en zo kan ik niet naar beneden.

Irepani lachte spottend. ‘Doe niet zo idioot. Geef hier die fakkel, jij brengt de koffer naar beneden en niet laten vallen hè. Je weet wat voor enge dampen er dan vrij komen.’

Enge dampen? Het waren giftige vloeistoffen! Lyna wist genoeg. Het was tijd om Tanok op te zoeken.

Ze vond Tanok in zijn kamer. Hij zat gebogen boven een oude codex. De omslag van de codex was zo erg versleten, dat Lyna de touwtjes kon zien, die de bladen bij elkaar hielden.

‘Tanok’, fluisterde ze.

Tanok sprong met een ruk op uit zijn stoel en trok razendsnel een verborgen mes uit de leuning.

‘Sorry’, fluisterde Lyna. ‘Ik ben het, Lyna. Ik wilde u niet laten schrikken. Ik heb belangrijk nieuws voor u.’

Tanok zuchtte opgelucht, deed het mes terug en ging weer in zijn stoel zitten.

‘Daar moet je toch eens mee ophouden kind.’ Zijn stem beefde nog na van de schrik. ‘Wat doe je hier zo laat op de avond en hoe ben je binnengekomen?’

‘Een haar van Natan?’ Tanok speelde nadenkend met zijn baard. ‘Natan heeft zijn hoofd net laten scheren. Het gaat minstens een maand duren voordat ik die haar kan regelen.’

‘Minstens een maand? Ik wil niet onbeleefd zijn, maar is er geen andere manier? Misschien kan ik wel een haargroei watertje maken en dan geeft u hem slaapmiddel. Als hij slaapt kunt u een haar uit zijn hoofd trekken.’

Tanok schudde zijn hoofd. ‘Nee, dat kan niet. Hij merkt toch dat zijn haar ineens veel sneller groeit. Dan wordt hij achterdochtig. Hij denkt nog steeds dat niemand hem in de gaten heeft en dat wil ik zo houden.’

‘Wat gaat u met de koffer doen?’

‘Ik stuur Natan naar de bibliotheek en dan laat ik de inhoud van de koffer vervangen. Zo kunnen we de inhoud op ons gemak bestuderen.’

‘En dan? Wat gaat er dan gebeuren? Wat gaat er met Natan gebeuren? En met Irepani? Die was er ook bij, die moet toch ook worden gestraft?’

Tanok zuchtte. ‘Je bent een lief kind en ik ben je heel erg dankbaar voor alle informatie die je mij hebt gegeven, maar ik word doodmoe van al je vragen. Kom, ik breng je naar de poort. De haar van Natan krijg je als het eerste kwartier van de maan zichtbaar is. Ik verstop hem in het eerste boek

op de onderste plank. Het boek dat jij als eerste uit de kast hebt gehaald. Weet je nog welke dat was?’

Lyna knikte. ‘Ja, dat weet ik. Ik ben alleen verbaasd dat u dat ook weet.’

Er gleed een glimlach om de lippen van Tanok. ‘Om nog even op je vraag terug te komen, als Natan geen echt mens is, maar een demon, dan moeten wij hem vernietigen. In Aztlan kunnen ze dat niet. Als Natan een demon is, moeten wij hem onschadelijk maken met de hulp van de oude druïden.’

‘Tanok, ik heb nog een vraagje.’

Tanok keek Lyna vermoeid aan.

‘Kent u een zonnepriester die in Hedia woont? Het dorpje is ongeveer twee dagen lopen van mijn kasteel.’

Tanok schudde zijn hoofd. ‘Nee, nooit van gehoord. Waarom wil je dat weten?’

‘Ik heb gehoord dat hij een oud vrouwtje wil laten offeren.’

‘Offeren.’ Tanok zuchtte diep. ‘Weet je Lyna, ik vrees voor de toekomst. Ooit hebben de druïden en de zonnetempel een verdrag ondertekend, waarin ze beloofden elkaar met rust te laten. Helaas zijn er veel mensen op hoge posities in de zonnetempel, die zich niet meer aan die belofte houden. Als dit zo doorgaat wordt het oorlog.’

Lyna’s ogen begonnen te schitteren. ‘Die oorlog gaan wij winnen. Dan zijn we eindelijk af van die wrede types die in naam van de zonnegod mensen martelen en offeren. Dan keren de oude tijden weer terug en kan iedereen weer zichzelf zijn.’

‘Ze zijn niet allemaal slecht Lyna. Er zitten ook veel goede mensen bij. Wanneer is er voor het laatst iemand geofferd? Veel hoge zonnepriesters zijn tegen het offeren en de zonnetempel doet tegenwoordig veel voor de armen.’

‘Zonnepriesters zijn nog altijd op zoek naar druïden. Als het ze lukt om er één te vinden rukken ze hun hart uit en worden ze van de offerberg gegooid. Wij hebben respect voor alles dat leeft. Zonnepriesters niet.’

De woede spoot uit Lyna’s ogen. Haar eeuwenoude bloedlijn golfde door haar aderen.

Wat een kracht, dacht Tanok. Met dit meisje moest je geen ruzie krijgen. Hij glimlachte naar haar.

‘Ik ben ook een zonnepriester Lyna.’

‘U bent anders dan de rest. U bent eigenlijk een druïde.’

‘Daar heb je gelijk in meisje en ik ben de enige niet. Er zitten meer druïden op hoge plaatsen in de zonnetempel. Kom, Ik laat je even uit. Doe je doek om, anders komen er nog praatjes.’

Lyna glimlachte lief. De woede uitbarsting was van haar gezicht gegleden en ze zag er net zo lieflijk uit als altijd.

Het was donker bij de poort, Tanok wilde geen licht maken, dat zou teveel opvallen. Nadat hij de poort voor Lyna had geopend, liep hij terug. Hij had het gevoel dat er iemand naar hem keek en dat was ook zo. Vanuit het grote gebouw loerde twee valse ogen. Waarom had Tanok de poort geopend? Het leek wel of hij iemand uitgeleide deed, maar hij had niemand bij zich gehad. Zou de oude man een beetje getikt aan het worden zijn? Natan schudde zijn hoofd, nee dat was het niet.

Hij wachtte tot Tanok weer in zijn kamer zat en deed voor de tweede keer die avond de poort open. Niemand te zien. Als hij zijn demonen gedaante aannam kon hij beter ruiken, maar dat was riskant. Aan de andere kant, het was inmiddels nacht geworden en behalve Tanok, die weer terug in zijn kamer was, sliep iedereen. Hij stak zijn armen in de lucht, prevelde een paar woorden en draaide om zijn as. Zijn voeten veranderde in hoeven en uit zijn hoofd begonnen hoorns te groeien. Daar had hij een hekel aan. Als hij straks weer in een mens veranderde zouden die hoorns hem net als altijd hoofdpijn bezorgen.

Hij stak zijn neus in de lucht en snuffelde. Zie je wel, er was iemand geweest. Een meisje. Had Tanok een meisje op bezoek gehad? Hij moest zijn best doen om niet te schaterlachen. Die ouwe vos. Als ze daar in Aztlan achter kwamen hoefde hij hem niet eens te vergiftigen, dan werd hij verbannen en kon Irepani eindelijk hogepriester worden. Maar vergiftigen was leuk, hij genoot van zijn slimme plannetjes en bovendien had hij er zoveel energie in gestopt dat het jammer zou zijn om er niet mee door te gaan. Het leek hem geweldig om Tanok op zijn sterfbed in te fluisteren dat hij, Natan, hem langzaam had vergiftigd.

Toch zat hem iets niet lekker. Waarom had hij het meisje niet gezien? En hoe was ze zo snel weggekomen? Niet op een paard, hij rook geen paardenlucht. Zou het meisje een druïdes zijn? Dat zou vervelend zijn.

Druïden waren sterke bondgenoten. Hij deed zijn armen in de lucht prevelde de woorden in omgekeerde volgorde en draaide weer om zijn as. Zijn hoeven werden weer voeten en hij voelde een stevige hoofdpijn opkomen.

Hij moest en zou er achter komen wie Tanok op bezoek had gehad. Als ze zichzelf onzichtbaar kon maken, was ze een hele krachtige druïdes. Hij zou haar vinden en dan zou hij haar martelen. De gedachte aan haar pijnkreten deed hem zijn hoofdpijn vergeten. Zijn ogen schitterden van genot. Hij leefde van de pijn van zijn slachtoffers, daar werd hij sterker van en er was niets dat hij lekkerder vond dan een stevige martelsessie. Zachtjes deed hij de poort dicht. Morgen was er weer een dag. Eerst slapen.

Vanuit zijn kamer zag Tanok hoe Natan van de poort naar het grote gebouw liep.

‘Wat ben je van plan, Natan’, mompelde Tanok. Er liep een rilling over zijn rug. Hij had het gevoel alsof er iemand over zijn graf liep.

Lyna ging niet naar huis, maar naar de bibliotheek. Ze verwachtte niet dat Natan vannacht naar de bibliotheek zou gaan. Hij zou het veel te druk hebben met de inhoud van de houten koffer. Ze had de inhoudsopgave in het katern gevonden en nu stond ze voor de boeken waar ze zo lang naar had gezocht. Ze besloot ze mee te nemen. In haar studiekamer kon ze de boeken in alle rust lezen. Ze begon de boeken uit de kast te halen en stapelde ze op de grond. Wat waren het er veel. Dat ging opvallen. Peinzend keek ze naar de lege plank. Na even nagedacht te hebben, besloot ze de plank te vullen met andere boeken. Uit iedere kast pakte ze een boek en legde de boeken vervolgens op de lege plank. Na een tijdje flink slepen was ze klaar. Zodra ze de boeken uit had, zou ze ze terugbrengen en de verplaatste boeken weer op juiste plank terugzetten. Toch handig als je magie beheerste. Ze glimlachte. Het was tijd om te vertrekken. Ze ging op de gestapelde boeken liggen en fluisterde: ‘Kamer 1.’ Het aarden tapijt kwam los van de grond en Lyna zweefde met de boeken naar huis. Ze had de komende tijd veel te lezen. Heel veel.

De boeken waren oud en de letters waren vaag. In het donker bij kaarslicht had Lyna ondanks haar jonge ogen moeite met het ontcijferen

van de teksten en ze ging dan ook langzaam door de boeken heen. Het verdrag tussen de tempel en de druïden had ze nog steeds niet gevonden. Wel een boek met haar stamboom. Ze had geluk gehad. Het boek dat bovenop de stapel lag, was het boek van haar moeders familie geweest.

De stamboom verschilde in opbouw van de stambomen die ze in haar vaders bibliotheek had gezien. Er was duidelijk te zien wie magische talenten had en wie niet. Het kwam ook voor dat een echtpaar kinderen kreeg die geen magie talent hadden. Soms trouwde een druïdes met een niet magiër of trouwde een druïde met iemand die niets van magie wist. Ze had haar ouders in het boek opgezocht en ze had ze gevonden.

Haar vader was geen magiër, haar moeder was een druïdes. Dat wist ze al, maar ze vond het toch fascinerend om dat in zo'n oud boek bevestigd te zien. Zelf stond ze er ook in. Als druïdes. Ze vroeg zich af wie het boek had bijgehouden. Het boek was honderden jaren oud en toch stond haar naam er in geschreven. In een vreemd oud handschrift. Masawa moest de boeken ergens vandaan gehaald hebben, want ze waren te oud om door hem gemaakt te zijn.

Per familie was er een boek. Boeken die er voor konden zorgen dat alle druïden opgespoort en vervolgt konden worden. Ze wilde de boeken eigenlijk meenemen naar haar kasteelkamer, ze had genoeg van het constante turen naar onduidelijke letters in haar ondergrondse studiekamer, maar dat was veel te gevaarlijk. Ze vertrouwde het kasteelpersoneel wel, maar er hoefde maar iemand tussen te zitten die niet te vertrouwen was en ze zou verantwoordelijk zijn voor de dood van alle levende druïden die in de boeken genoemd werden.

Ze legde het boek opzij en pakte een stuk perkament. Eerst maar eens een lijst maken van de nog in leven zijnde druïden, het was altijd goed om bondgenoten te hebben. Ze pakte een boek van de stapel en sloeg het open. De familie Herrador. Grappig, dacht ze. Dat betekent hoefsmid. Er schoot een golf adrenaline door haar heen. Herrador, hoefsmid. Het zou toch niet? Ze bladerde door naar de laatste pagina van de stamboom en daar stond Raoul. Raoul Herrador, maar waarom stonden zijn kinderen er niet in? Zou dit boek niet bijgewerkt zijn? Of... Nee, dat kon niet. Ramon kon Raoul niet zijn. Maar wel als hij magie had gebruikt. Haar hoofd duizelde. Nee, hier moest ze maar even niet over nadenken. Eerst de lijst en dan moest ze nog bedenken hoe ze de andere afstammelingen ging

benaderen. Hoe ze er achter kon komen of Ramon Raoul was, bewaarde ze voor later.

Haar werk vorderde langzaam. Iedere dag bracht ze door in de sombere omgeving van haar studiekamer. Soms vergat ze naar boven te gaan om te eten en in de tuin werkte ze al tijden niet meer.

Er waren veel druïden. Veel meer dan ze gedacht had. Sommigen woonden nog in de streek, anderen waren weggetrokken. De vermoorde Kasakir was ze ook tegengekomen. Vreemd dat dat stukje stamboom al was bijgewerkt. Wie had dat gedaan? Ook Tanok stond er in. De stambomen waren bijzonder uitgebreid, er stonden niet alleen namen in, maar ook wat voor beroep iemand had. Bij de naam van Tanok had een opmerking gestaan. Helaas had ze die nog niet kunnen ontcijferen.

‘Leuk gezicht altijd, het eerste kwartier van de maan. Vind je ook niet, Lyna?’ Haar vader keek genietend uit het raam. ‘Ik stel me altijd voor dat er een maanmannetje op het puntje zit, die de hele wereld in de gaten houdt.’

Lyna schrok. Het eerste kwartier, dat betekende dat ze naar de bibliotheek moest om de haar op te halen. Ze had het zo druk gehad, dat ze de haar van Natan helemaal vergeten was. Ze glimlachte lief naar haar vader en zei: ‘Ja, leuk hè vader, dat denk ik ook altijd. Jammer dat ik geen tijd heb om er lang naar te kijken. Ik moet weer studeren.’

De las Flores fronste zijn wenkbrauwen. ‘Je werkt veel te hard kind. Weet je wel dat je donkere kringen onder je ogen hebt. Straks word je nog ziek.’

‘Nee hoor vader. Daar ben ik veel te gezond voor. Ik ben gewoon druk. Het is razend interessant en ik wil graag heel goed worden. Nog beter dan mama.’

Ze stond op, liep naar haar vader toe en gaf hem een kus. ‘Niet zo piekeren hoor. Het gaat echt goed met me.’

De las Flores schonk wijn in zijn bokaal en haalde berustend zijn schouders op. ‘Je bent oud en wijs genoeg Lyna.’ Hij pakte zijn wijn, nam een slok en staarde weer naar de maan.

‘Welterusten pap.’

‘Welterusten Lyna.’

Lyna holde naar haar kamer en pakte haar doek uit de kast. Ze sloeg hem om en haastte zich naar haar studiekamer. 'Bibliotheek Cortez.'

Met haar doek om en met haar lichtgevende steen in haar hand zocht ze naar de boekenstelling waar ze voor het eerst een boek had uitgehaald. Het schijnsel van de steen was flauw, net genoeg om contouren te zien. Ze aarzelde. Was het nu deze rij, of de rij verderop. Ze liep verder. De grond voelde plakkerig aan haar zijden schoenen. Alsof iemand stroop had gemorst. Hoe dichterbij de boekenkast kwam, hoe plakkeriger de grond werd. Er lag iets op de grond. Het leek op een mens. Voorzichtig liep Lyna verder. Ze prevelde een spreuk en de steen gloeide op. Het was Tanok. Lyna boog over hem heen en drukte haar vinger tegen zijn hals. Geen hartslag. Tanok was dood.

De deur van de bibliotheek ging open. In het licht van hun fakkel zag ze dat het Natan en Irepani waren. Snel stapte ze achteruit. Ze moest hier weg. Zo snel mogelijk.

'Zei hij nog iets? Voordat je zijn keel doorsneed?'

Natan schudde zijn hoofd. 'Nee, niets. De haar die hij uit mijn hoofd heeft laten trekken heb ik uit de envelop gehaald. Ik maak me zorgen Irepani, die haar was vast voor zijn druïde vriendinnetje en er is maar één reden waarom die een haar van mij zou willen hebben. Om er achter te komen of ik een demon ben. Niemand mag daar achter komen.'

'Ik denk dat je niet bang voor haar hoeft te zijn.'

'Hoezo niet?'

'Zie je dat spoor? Volgens mij hebben we haar te pakken.'

Te laat realiseerde Lyna zich dat ze wel onzichtbaar was, maar dat er een bloederig voetspoor liep van Tanok naar haar schuilplaats.

De twee priesters renden op haar af.

'Tempel', gilte Lyna. Een grondtapijt tilde haar omhoog en raasde met grote snelheid langs de priesters. Natan probeerde Lyna van het tapijt te trekken, maar hij trok zijn handen terug, toen de giftanden van twee grote slangen naar zijn handen beten.

Irepani keek naar de deur van de bibliotheek, die met een klap dichtsloeg. 'Ik denk dat het tijd wordt voor een druïde jacht.'

Natan grijnsde vals. Een druïde jacht! Heerlijk. Dat maakte alles goed wat vandaag fout was gegaan. Wat had hij gebaald toen hij Tanok aan zijn

mes reeg. Geen langzame pijnlijke dood en een triomfantelijk gefluisterde bekentenis, maar één lange haal over zijn keel en klaar. Daar had hij nauwelijks van kunnen genieten. Een druïde jacht daarentegen, betekende veel en langzame martelsessies.

‘Kom, het is tijd om de ratten te voeren. Ik neem zijn handen en jij zijn voeten.’

De priesters sleepten Tanok naar het luik in de vloer van de bibliotheek. Natan liet de voeten van Tanok los en maakte het luik open. Uit het donkere gat klonk hongerig gepiep en geritsel. Irepani liet de handen van Tanok los en draaide zich om. ‘Aan jou de eer Natan.’

Natan trok Tanok naar het gat en rolde hem er in. Irepani ging achter hem staan en gaf hem een harde duw.

‘Irepani, verrader’, krijste Natan. Irepani hield de fakkel boven het gat en zag de ratten aan het vlees van Tanok en Natan knagen. Tanok was dood, Natan niet. Irepani sloot het luik. Het gekrijs werd gedempt, maar was nog steeds hoorbaar. Hij liep naar de grote tafel toe en bladerde door Natan’s lievelingsboek. Hij glimlachte. Daar was het, precies zoals Kasakir hem verteld had. Het verdrag. Met een ruk scheurde hij het verdrag uit het boek. Hij vouwde het op en stopte het in zijn zak. Klaar voor vandaag. Het was genoeg geweest. Hij verlangde naar zijn bed. Morgen was er weer een dag.

Lyna’s hart klopte in haar keel. Bijna hadden ze haar te pakken gehad. Ze moest er niet aan denken wat er dan was gebeurd. Hoogstwaarschijnlijk was ze Tanok achterna gegaan. Ook zonder de haar was Lyna er van overtuigd dat Natan een demon was. Hij had precies geweten waarom Tanok een haar van hem wilde hebben, dat kon niet anders. Waarom had hij Tanok anders op zo’n gewelddadige wijze vermoord? Zou Irepani ook een demon zijn? Of waren ze vrienden? Broeders in het kwaad. Ze wilde nog maar één ding, naar huis. Zodra ze bij de tempel was geland stapte ze over op een ander grondtapijt en vloog naar haar studiekamer.

Met trillende handen sloeg ze het boek open waar de stamboom van Tanok in stond. Nu zij verantwoordelijk was voor de boeken, was het haar taak om de stambomen bij te houden. Zolang zij ze in haar bezit had, was er niemand anders die dat kon doen. Ze bladerde naar de laatste pagina en voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken. De stamboom was al

bijgewerkt. Er stond een overlijdensdatum bij Tanok's naam. De datum van vandaag. Wie had het boek bijgewerkt? Niemand kon in haar studiekamer komen. Ze had hem afgeschermd met haar magie en als extra voorzorg had ze de boeken met een onzichtbaarheidsspreuk bewerkt. Behalve zichzelf kon niemand de boeken zien en als niemand de boeken kon zien, dan kon niemand de boeken bijwerken. Dat kon maar een ding betekenen. De boeken werkten zichzelf bij.

Ze legde het boek met de stamboom van Tanok opzij en pakte het boek van Herrador. Ze sloeg het open op de laatste bladzijde en staarde naar de naam van de laatste Herrador. Raoul. Hij had geen zoon en ook geen kleinzoon. Ramon stond er niet in en hij leek sprekend op Raoul. Het zou heel goed kunnen dat hij Raoul was, maar hoe was dat mogelijk? Haar hoofd tolde. Ze was doodmoe van alles wat ze had meegemaakt. Het was genoeg geweest voor vandaag. Ze ging naar boven en maakte een beker rustgevend kruidenthee. Het beeld van Tanok, badend in zijn eigen bloed en de graaiende handen van Natan stonden nog steeds op haar netvlies. De thee zou haar de nodige rust geven.

De volgende ochtend werd ze vroeg wakker. Ze stond meteen op. Ze kende zichzelf. Als ze bleef liggen, ging ze piekeren. Ze kleepte zich aan en ging bij het raam zitten. De frisse wind waaide zachtjes in haar gezicht. Ze ontspande een beetje. Een klein beetje. De hele situatie werd haar langzaam teveel. Ze had nog zoveel boeken door te nemen en nu ze wist dat Natan een demon was, zou ze hem moeten uitschakelen. Naast het beter maken van mensen, was dat één van de belangrijkste taken van een druïde. Demonen hadden het op mensen voorzien. Ze genoten ervan om mensen te laten lijden, daar groeiden ze van. Lyna huiverde bij het idee. Ze stond op en begon te ijsberen. Wist ze maar zeker of Ramon Raoul was. Raoul was een magiër en als hij zichzelf in de vergetelheidsspreuk had kunnen mengen, dan was hij een hele sterke magiër. Ze was doodmoe en ze kon wel wat hulp gebruiken. Er werd op haar deur geklopt. Het was haar kamermeisje met haar ontbijt. Ineens merkte ze hoeveel trek ze had. Het meisje zette het ontbijt op het tafeltje bij het raam, maakte een buiging en vertrok. Ondanks haar zorgen genoot Lyna van het heerlijke vruchtensap en het verse brood. Ze had een besluit genomen. Ze ging naar het dorp om er achter te komen of Raoul nog leefde. Voor de zekerheid zou ze een

beetje vergetelkruid meenemen. Als Raoul Ramon was, zou ze het kruid in zijn gezicht blazen en dan zou hij zich niets meer kunnen herinneren van haar vraag. Ze veegde haar mond af en stond op. Ze had zin in een ritje naar het dorp. Even lekker er uit, even naar buiten. Ze had al zoveel uren in haar studiekamer opgesloten gezeten. Zou ze Raoul vanochtend terugkrijgen? Bij deze gedachte begon haar hart te bonzen. Ze hoopte zo dat hij het was.

Het ritje naar het dorp duurde Lyna veel te kort. Ze had het heerlijk gevonden om door het bos te galopperen en ze had zich in geen tijden zo ontspannen gevoeld. Nu ze haar paard aan de paal bij de smidse had gebonden, raasden de zenuwen weer door haar lijf. Ze voelde in de zak van haar rok en sloot haar vingers om het potje met vergetelkruid.

Ik hoop dat ik het niet nodig heb, dacht ze, terwijl ze moedig de smidse instapte.

‘Lyna, gelukkig dat ik je weer zie. Je bent al in geen eeuwigheid meer in de tuin geweest. Hoe is het met je? Je bent toch niet ziek geweest hè?’

Lyna glimlachte naar hem. ‘Nee hoor, ik was niet ziek. Ik heb de laatste tijd erg veel aan mijn hoofd gehad en ik heb veel gestudeerd.’

‘Je ziet anders erg bleek.’

‘Dat komt omdat ik niet veel buiten ben geweest. Bovendien, dames van mijn stand horen bleek te zien. Ik zie er eindelijk uit zoals het hoort.’

Ramon schudde zijn hoofd. ‘Dat ben ik niet met je eens Lyna. Een kleurtje hoort bij jou en bovendien is buitenlucht heel gezond. Wil je wat drinken?’

‘Heb je daar wel tijd voor? Hou ik je niet van je werk?’

‘Nee hoor, bovendien ben ik de enige hoefsmid hier in de buurt en nog wel een hele goeie ook. Mijn klanten wachten wel vaker.’

‘In dat geval wil ik graag een beetje vruchtensap.’

Lyna nam een slokje en keek vanuit haar ooghoeken naar Ramon. Ze haalde adem om iets te gaan zeggen, maar Ramon was haar voor.

‘Vertel eens Lyna, waarom ben je naar me toegekomen?’

‘Ik was aan het rijden en toen dacht ik, kom, laat ik eens langs Ramon gaan. Ik heb hem al een tijd niet gezien.’

Ramon lachte. 'Ik geloof je niet.'

'O nee?' Lyna keek verontwaardigd. 'En wie ben jij dan wel om mij voor leugenaar uit te maken?'

Ramon lachte nog harder. 'Lieve Lyna, jij bent de laatste die ik voor leugenaar uit zou maken, maar er is een reden waarom je hier bent. Toch?'

Lyna wilde nee zeggen, maar tot haar grote verbazing zei ze ja.

'Waarom ben je naar me toegekomen Lyna?' Ramon boog zich naar haar toe en keek haar diep in haar ogen.'

Lyna wilde niet antwoorden, ze vocht er zelfs tegen, maar ze hoorde zichzelf zeggen: 'Ik denk dat jij geen Ramon heet, maar Raoul.' Hoe had ze dat kunnen zeggen? Ineens begreep ze het. Hij had waarheidsserum in haar glas gedruppeld. Hoe kwam hij daar aan? Om dat te maken had je een speciaal kruid nodig en dat kruid... Hij had het kruid uit de kasteeltuin meegenomen. 'Jij hebt vertelkruid uit de kasteeltuin meegenomen.' Ze keek hem boos aan.

'Ach, een klein takje maar. Kleine beloning voor zoveel hulp. Vind je ook niet?' Hij boog zich naar haar toe en kuste haar. Ze wilde hem wegduwen, maar haar passie won het van haar verstand en ze kuste hem hartstochtelijk terug.

'Rara, wie ben ik. Herken je me, mijn lieve Lyna? Er is maar één iemand die zo kan kussen en dat ben ik.'

'Maar hoe?'

'Doet dat er iets toe? Het belangrijkste is dat we weer samen zijn.'

Lyna legde haar hoofd tegen zijn gespierde bovenarm. 'Je bent wel ouder geworden.'

'Dat is niet vreemd na 100 jaar.'

'Voor mij is het ook 100 jaar geleden, maar ik ben 16 gebleven.'

Raoul keek haar aan. 'Zal ik je vertellen wat er is gebeurd?'

Lyna knikte.

'Op een dag was het kasteel waar je woont gewoon verdwenen. Zelfs de weg er naar toe was er niet meer. Ik was radeloos. Het idee dat ik zonder jou moest leven maakte me gek.'

Lyna streelde zijn blonde haar. 'Ik heb jou ook gemist,' zei ze zachtjes. 'Maar ik had geen andere keuze. Wasawa en Cortez wilde mij en mijn vader laten offeren en onze bezittingen in beslag laten nemen.'

Raoul knikte. 'Dat weet ik. Ik kwam er achter op mijn twintigste verjaardag. Mijn vader gaf mij een houten kist, vol met boeken en spullen. Boeken om magie te leren en spullen om magie te kunnen doen. Het schijnt dat meisjes ook zoiets krijgen, maar ze krijgen het eerder, op hun zestiende verjaardag en ze krijgen het niet van hun vader, maar van hun moeder.'

Lyna keek hem verbaasd aan. 'Hoe weet je dat?'

'Van mijn zusje, die kreeg een heel mooi houten kistje voor haar zestiende verjaardag. Van mijn moeder.'

'Leeft je zusje nog?'

'Nee, ze is overleden aan de pest. Net als de rest van mijn familie.'

'Wat zal je verdrietig zijn geweest.'

'Ik was er niet bij. Nadat ik mijn houten kist naar mijn studieruimte had gebracht ben ik gaan studeren en toen ik genoeg wist ben ik op zoek gegaan naar mijn voorouders. Die vond ik in een catacombe onder de grond.' Hij pauzeerde even en keek Lyna ernstig aan. 'Je hebt geen idee hoe ik geschrokken ben tijdens die eerste ontmoeting.'

'Jawel hoor, ik ben de eerste keer flauwgevallen.'

Raoul lachte uitbundig. 'Ik niet, maar ik was wel erg onder de indruk. Gelukkig had ik al snel door dat ze me geen kwaad wilden doen, maar dat ze mij wilden helpen. Ik heb ze gevraagd mij te helpen om jou te vinden, maar dat konden ze niet omdat jullie en jullie bezittingen door een vergetelheidsspreuk werden beschermd. Wel konden ze mij deel uit laten maken van de spreuk. Ik ben wakker geworden op het moment dat jij de spreuk verbrak. Kijk eens om je heen, het hele dorp is leeg. Er zijn geen mensen en geen dieren. Ik ben hier alleen. De pest heeft het merendeel van de mensen gedood en degenen die niet dood gingen zijn vertrokken. Alle dorpelingen zijn weg en ik ben de laatste telg van de Herradors.'

Lyna dacht aan het boek waarin ze had gezien dat Raoul de laatste afstammeling was.

'Waar denk je aan?'

'Er is een boek waar je stamboom in staat. Jij staat er ook in, als laatste. Daarom ben ik je op komen zoeken. Ik wilde weten of je inderdaad Raoul was en dat ben je. Wat gaan we doen, nu we dit van elkaar weten?'

Raoul haalde zijn schouders op. 'Laten we eerst de verloren tijd maar een beetje inhalen.' Hij stond op en droeg haar liefdevol naar binnen. Hij

sloot de deur en legde haar voorzichtig op een zachte zak met stro. Hun hartstochtelijke kreten werden gedempt door de dikke deur van de smidse.

Raoul leunde op zijn elleboog en streelde het haar van Lyna's slapende gezicht. Wat was ze mooi, kon ze maar voor altijd bij hem blijven. Zou Lyna's vader ook zo neerbuigend over hem denken als hij zou weten dat hij ook een druïde was? Hij zou het er eens met Lyna over hebben. Nu moest ze wakker worden. Voor donker moest ze thuis zijn. De bossen waren geen goeie omgeving voor mooie jonge vrouwen. Er doolden te veel onguere types rond.

'Lyna, wordt eens wakker. Je moet naar huis.' Hij schudde zachtjes aan haar arm en streelde haar gezicht.

Lyna kreunde even in haar slaap en draaide op haar andere zij.

'Lyna. Wakker worden.' Zijn stem klonk harder. Nu werd ze wel wakker. Ze strekte haar armen naar hem uit en drukte hem tegen zich aan.

'Ik wil niet naar huis. Ik wil bij jou blijven.'

'Ik wil ook niet dat je gaat, maar je weet best dat je niet weg kan blijven. Je wilt je vader toch niet ongerust maken?'

Lyna zuchtte diep. 'Je hebt gelijk. Ik moet gaan. Zal ik morgen weer komen?'

Raoul schudde zijn hoofd. 'Nee, we spreken af in mijn studiekamer. Je kan er naar toe reizen met een grondtapijt. Dat doe ik zelf ook.'

Lyna keek hem verrast aan. 'Heb jij ook een ondergrondse studiekamer?'

Raoul knikte. 'Ja, net als jij. Ik zal je morgen mijn spullen laten zien. Dan mag je daarna jouw spullen aan mij laten zien, maar nu moet je echt gaan hoor. Voor het donker thuis. Ik wil niet dat er iets met je gebeurt.'

Lyna glimlachte naar hem. 'Dat is lief van je, maar ik ben niet bang hoor. Iemand die mij iets wil doen, moet bang voor mij zijn.' Lyna's ogen smeulden even.

Raoul voelde haar oerkracht en huiverde. Ze was een van de sterkste druïden die hij ooit had ontmoet en hij was blij dat ze het samen goed konden vinden. Sterker nog, dat ze van hem hield. Iemand als Lyna wilde je niet boos maken. Hij glimlachte. 'Oke, dan zie ik je morgen. Zal ik je echt niet even thuis brengen?'

Lyna schudde haar hoofd en liep naar haar paard. 'Nee, als de bedienden mij met jou zien terugkomen, vertellen ze het aan mijn vader. Ik zie je morgen. Hoe heet jouw studiekamer?'

'Kamer 1.'

'Dat kan niet, zo heet die van mij.'

'Die van mij ook.'

'Maar ik heb je nog nooit gezien.'

'Ik jou ook niet, maar mijn kamer heet echt Kamer 1.'

'Weet je wat, ik kom morgen naar jou toe, dan gaan we samen naar jouw Kamer 1, maar nu ga ik.' Ze gaf hem een kus en sprong op haar paard.

'Tot morgen Lieverd. Ik hou van jou.'

'Tot morgen, ik hou ook van jou. Voorzichtig hoor.'

Lyna lachte. 'Zal ik zijn.'

Ze gaf haar paard de sporen en galoppeerde weg. Haar haren wapperden in de wind. Ze keek achterom en zwaaide nog een keer. Toen verdween ze in het bos.

'Zo, Raoul, je vriendinnetje is weer terug.'

Als door een adder gebeten, sprong Raoul van de stoel waar hij zojuist nog heerlijk op had zitten dromen.

'Wat gaat jou dat aan?', snauwde hij.

'Nou, nou, nou. Niet zo onvriendelijk. Ben je vergeten wat ik voor je heb gedaan? Zonder mij had je haar nooit meer teruggezien. Weet je nog?'

'Wat wil je, Irepani?'

'Dat is geen vraag die je aan een goede vriend stelt beste jongen, maar omdat je het al gevraagd hebt, zal ik eerlijk zijn. Ik wil haar boeken. Niet haar eigen boeken, maar de boeken die ze uit de bibliotheek heeft gehaald. Ze horen niet bij haar. Ze horen in de bibliotheek.'

'En hoe ga ik dat doen?'

'Dat laat ik aan jou over. Je bent een slimme kerel.'

'Ik ga Lyna niet voor jou beroven.'

'Het is geen beroven. Het is terugnemen, wat zij heeft meegenomen. Bibliotheekboeken leen je, dus breng je ze ook weer terug. Als jij dat voor haar doet, dan beroof je haar niet, maar dan help je haar.'

'Zoals altijd heb je overal weer een oplossing voor.'

Irepani grijnsde. 'Was dat maar waar. Dat zou het leven een stuk gemakkelijker maken.'

'Hoe is het met Tanok?'

'Dood. Vermoord door een demon. Net als Kasakir.'

Raoul verbleekte. 'Maar dat waren twee hele belangrijke spelers in het grote plan.'

Irepani keek grimmig. 'Inderdaad. Gelukkig heb ik de demon aan de ratten kunnen voeren, maar we moeten voorzichtig zijn. Wie weet zijn er meer.'

'Lyna kan ons helpen.'

'Nee, lieve jongen, je zegt het verkeerd. Lyna gáát ons helpen. We kunnen alle hulp gebruiken en zij is heel erg sterk. Bijna net zo sterk als haar moeder. O ja, voordat ik het vergeet.' Hij haalde een codex uit zijn pij. 'Zou je dit boek in je studiekamer kunnen verbergen? Het is belangrijk en ik vertrouw de andere priesters niet.'

'Heb je gezien dat er een katern mist?'

Irepani knikte. Die wil ik ook terug. Tanok heeft het uit het boek gescheurd en aan Lyna gegeven. Vraag het terug en bind het in.'

'Ik ben hoefsmid, geen boekbinder.'

'Dat weet ik, probeer het toch maar. Ik hou ervan om mijn informatie bij elkaar te houden.'

Raoul keek beteuterd naar het boek. Hij had geen idee hoe hij iets moest inbinden. Misschien dat Lyna hem kon helpen. Als ze het terug wilde geven kon hij het aan haar vragen en als ze het niet terug wilde geven, dan hoefde het ook niet ingebonden te worden.

'Ik ga er weer vandoor, jongen. Morgen gaan ze me hogepriester maken. Daarna ga ik naar mijn oom in Aztlan. Ik wil hem persoonlijk spreken, want ik durf geen brief te sturen. Tot over een paar maanden.'

'Goeie reis Irepani. Wees voorzichtig.'

'Dank je jongen.'

Raoul wilde opstaan om hem uit te laten. Maar Irepani schudde zijn hoofd. 'Nee, blijf zitten. Ik laat mezelf wel uit.'

Tanok en Kasakir dood. Vermoord door een demon. Raoul stond op en begon te ijsberen. Had hij niet mee moeten gaan met Irepani? Als twee sterke druïden zo makkelijk vermoord konden worden, dan liep hij toch

gevaar? Niet dat Irepani niet op zichzelf kon passen. Ook bij hem stroomde het bloed van de druïden door zijn aderen. Irepani was één van de meest zuivere afstammelingen en hij was heel erg sterk. Sterker nog dan Lyna's moeder. Veel ouder ook. Ook al kon je dat niet aan hem zien. Hij wilde Irepani wel helpen, maar hij had Lyna net terug. Was dat egoïstisch van hem? Nee, Irepani had hem meegevraagd, als hij dat had gewild. Sterker nog, hij had waarschijnlijk goede redenen om hem hier te houden. Voor de bibliotheekboeken zorgen. De boeken die vol stonden met de waardevolle kennis van hun voorouders. Je moest het alleen kunnen vinden en daar was het boek voor, dat hij in zijn studiekamer moest verstoppen. Hij schoof de zak met stro weg, de zak waarop hij vanmiddag samen met Lyna op had gelegen en opende het luik dat onder de zak verborgen was geweest. Hij begon de trap die af te dalen. Hoewel het donker was, had hij geen enkele moeite om de stenen treden te vinden. Hij was al zo vaak afgedaald, dat hij de treden met z'n ogen dicht kon vinden. 'Kamer 1', fluisterde hij. Het grondtapijt steeg op en nam hem mee. In zijn studiekamer aangekomen, streek hij zachtjes langs de muur. De muur ging open en er werden twee planken zichtbaar. Planken met rijen boeken. Voorzichtig zette hij de codex van Tanok er bij. Hij prevelde een paar woorden en de muur ging dicht.

Dat is één, dacht hij. Nu de rest nog. Hopen maar dat Lyna een beetje mee wil werken. Als ze maar niet boos op hem werd.

Hoofdstuk 14

Raoul keek naar de lucht. De zon stond al laag en het zou niet lang meer duren voordat het donker was. Nog even, dan kon hij Lyna weer in zijn armen nemen. De gedachte aan haar maakte hem blij, maar ook ongerust. Wat nu als ze de boeken niet wilde terugbrengen? Wat nu als ze het katern niet terug wilde geven? Peinzend staarde hij voor zich uit. Hij kon Lyna niet dwingen, ze was vele malen sterker dan hij. Bovendien wilde hij haar niet dwingen, want hij hield van haar en daarom wilde hij de boeken en het katern ook niet middels leugens of op andere slinkse wijze van haar afpakken. Hij zuchtte diep en liep naar binnen. De deur sloeg met een klap achter hem dicht. Van schrik maakte hij een sprongetje. Een grote ijzeren pook zweefde door de smidse en begon in het zand op de vloer te schrijven. 'Vertel haar alles.'

'Alles? Wat bedoelen jullie met alles?'

De pook begon weer te schrijven. Vredesverdrag, Irepani, Kasakir, Tanok, Oorlog.

'Zijn jullie gek geworden? Dat is veel te gevaarlijk!', brulde Raoul.

'Wat is veel te gevaarlijk?'

Raoul draaide zich met een ruk om. Lyna keek hem verbaasd aan.

'Waar ben je mee bezig lieverd? Wat heeft die pook geschreven?' Ze gaf Raoul een kus en keek naar de letters in het zand. 'Het ziet er naar uit dat je mij een heleboel te vertellen hebt. Laten we eerst maar eens naar jouw studiekamer gaan, dan gaan we daarna naar de mijne.'

Raoul pakte een bezem en veegde zand over de letters. Hij trok de zak met stro opzij en deed het luik open. 'Ga jij maar eerst, dan doe ik het luik dicht.'

'Ben je niet bang dat iemand het luik ontdekt?'

Raoul glimlachte en schudde zijn hoofd. 'Nee hoor, het dorp is verlaten. Bovendien schuif ik de zak met stro als extra beveiliging over het luik.' Hij maakte een gebaar en prevelde een spreuk. Er klonk een zacht schuivend geluid. 'Zo, die ligt weer waar op z'n plek. Ga je mee? Pas op, ik ga even voor je langs.' Hij knipte met zijn vingers. Het was nu niet donker meer. Het trapgat werd verlicht door een rij brandende fakkels die spookachtige tekeningen maakten op de muur. Raoul pakte twee fakkels,

waarvan hij er één aan Lyna gaf. Ze liepen de trap af. Beneden gekomen pakte hij haar hand. 'Sta je stevig?'

Lyna knikte.

'Houd je goed aan me vast.'

Ze sloeg haar armen om hem heen. 'Hier kan ik wel aan wennen', grinnikte ze.

Raoul gaf haar een kus. 'Ik ook, maar we moeten verder. Kamer 1.' Een grondtapijt maakte zich los en begon zich te verplaatsen.

'Niet te geloven, het werkt net zoals bij mij. Kan jij de gangen ook verplaatsen en uit laten komen waar je wilt?'

Raoul schudde zijn hoofd. 'Nee. Mijn gangen komen allemaal uit op een vaste plek en die plek verandert nooit, maar jij kan dat wel? Geweldig.'

Het grondtapijt daalde langzaam naar beneden.

'We zijn er. Even wat meer licht maken.'

Lyna hoorde hem zachtjes fluisteren en de donkere kamer baadde in het licht.

'Hoe doe je dat?' Ze keek hem bewonderend aan. 'Mijn studiekamer krijg ik niet zo goed verlicht. Ik heb alleen een paar fakkels aan de muur en wat kaarsen op mijn tafel. Ik hou van het licht van mijn kaarsen, maar als verlichting stelt het niet veel voor. Het is moeilijk om de oude teksten in mijn boeken te ontcijferen bij dat slechte licht.'

'Het is een oude spreuk. Behalve de spreuk heb je een speciaal mineraal nodig. Dat zit hier in de muren.'

'Wil je die spreuk straks bij mij ook eens proberen? Wie weet zit dat mineraal ook wel bij mij in de muren. Het is per slot van rekening dezelfde grond.'

Raoul lachte. 'Ik zal het proberen, maar ik beloof niets. Ga je mee? We kunnen daar zitten. Wil je wijn?'

'Heb je geen water?'

'Nee, het water dat hier in de grond zit durf ik niet te drinken. Deze kamer ligt vlak naast de catacombe waar mijn voorouders begraven liggen.' Hij huiverde.

Lyna giechelde. 'Je hebt gelijk. Een cocktail van water gemengd met vloeistoffen uit de lijken van jouw voorouders lijkt me niet lekker. Alhoewel, wie weet wordt het dan wel een magisch drankje en word ik er heel erg sterk van.'

‘Nog sterker? Je bent een hele sterke druïdes Lyna.’

Lyna schudde haar hoofd. ‘Welnee, mijn moeder was heel erg sterk. Ik ben niet lief genoeg om zo sterk te worden, laat staan te zijn.’

Raoul pakte Lyna bij haar schouders en keek haar doordringend aan. ‘Dat mag je nooit meer zeggen. Jij bent het liefste mens dat ik ken.’

Ze maakte een kleine reference en glimlachte naar hem. ‘Dank je. Ik vind jou ook heel lief, maar ik ben echt niet zo sterk als je denkt.’

‘Zal ik jou eens een geheimpje vertellen?’

Lyna grinnikte. Het is vandaag wel de dag van de onthullingen hè. Je gaat me ook al vertellen wat de woorden betekenen die de pook in het zand heeft getekend. Vooruit, vertel.’

Ze keek hem uitdagend aan, maar Raoul liet zich niet van de wijs brengen.

‘Lief of goed zijn en de sterkte van een druïde hebben niets met elkaar te maken. Er zijn hele valse druïden die verschrikkelijk sterk zijn.’

‘Dat meen je niet.’

‘Dat meen ik wel. Jonge druïden kunnen zich nog niet zo goed beheersen. In het verleden is het wel eens gebeurd dat er op een verschrikkelijke manier een eind werd gemaakt aan iemands leven, alleen omdat ze tegen de haren van een puberale druïde in hadden gestreken.’

Lyna fronste haar wenkbrauwen. ‘Aangenomen dat het een verhaaltje is, hoe weet je dan dat ik zo sterk ben?’

‘Van Irepani.’

Lyna’s ogen rolden bijna uit haar hoofd van verbazing. ‘Heb jij Irepani gesproken? Die engerd? Vertel verder. Moet ik me zorgen gaan maken?’

Raoul schudde zijn hoofd. ‘Nee, je hoeft je geen zorgen te maken en ja, ik heb hem gesproken. Ik zal je alles vertellen. Het liefst zou ik je er buiten willen houden, maar dat kan niet meer. Kom, ga zitten. Wil je een deken?’

Lyna schudde haar hoofd. ‘Nee, ik heb het niet koud.’

Ze ging zitten en keek toe hoe Raoul twee kroezen wijn tot de rand toe vol schonk. Hij gaf haar één van de kroezen en ging naast haar zitten. Lyna vleide zich tegen hem aan. Raoul sloeg zijn arm om haar heen en begon te vertellen.

‘Zoals je weet stammen wij af van druïden. De meeste mensen denken dat druïden mannen waren, maar dat klopt niet. Vrouwen waren ook druïden, die werden druïdes genoemd. Het waren wijze mensen die heel veel wisten van de natuur en van magie. Eenmaal per jaar kwamen ze samen om hun kennis te delen, maar ook om elkaar raad te geven. Waar mensen zijn, zijn problemen en problemen vragen om oplossingen. Over de oplossingen werd gediscussieerd en gedebatteerd en de uitkomsten van die discussies en debatten werden in boeken vastgelegd. Zo was het duidelijk hoe te handelen in bepaalde situaties en het zorgde er ook voor dat iedereen gelijk behandeld werd. Er werden ook regels opgeschreven, waar iedereen zich aan moest houden. Dat ging millennia lang goed. Onze voorouders waren goede leiders, die goed voor hun mensen waren. Niemand had honger, iedereen had een plek om te slapen en omdat druïden hele goeie artsen waren, kwamen ziektes nauwelijks voor.’

‘Wat een prachtige samenleving, wat is er gebeurd?’

‘Eens in de zoveel tijd werd er een duistere nakomeling geboren.’

‘Een duistere nakomeling? Is niet iedereen die geboren wordt onschuldig? Hoe kan je aan een baby zien dat hij duister is?’

‘Dat weet ik niet, het zal wel in één van de boeken staan, maar ik heb het nog niet kunnen vinden. Als ik eerlijk ben heb ik er ook niet naar gezocht. Wat ik wel weet, is dat duistere nakomelingen door de oudste druïden meegenomen werden naar een open plek in het bos. Daar werden ze achtergelaten.’

‘Zo’n baby overleefde dat toch niet?’

‘Dat was ook de bedoeling. Duisternis mocht niet worden gevoed. Alles wat slecht was, werd gesmoord.’

‘Wat gruwelijk.’ Lyna rilde.

Raoul knikte. ‘Ja, maar ze hadden er wel een goede reden voor, want op een dag werd er een duistere nakomeling geboren die niet naar het bos werd gebracht. Zijn moeder wist tijdens haar zwangerschap al dat het mis was. Om haar kind te redden is ze ondergedoken totdat hij geboren werd. Daarna heeft ze hem te vondeling gelegd in een herberg en is ze weer naar huis gegaan.’

‘Slim van haar.’

Raoul schudde zijn hoofd. ‘Ik kan me voorstellen dat jij dat denkt Lyna, maar dit jongetje leeft nog steeds en hij is de leider van de duisternis,

het kwaad, kortom van alles dat slecht is.'

'Onze voorouders waren heel erg sterk. Ze hadden hem toch kunnen stoppen?'

'Dat zou je denken, maar zo eenvoudig was het niet.'

'Waarom niet? Hij was in zijn eentje.'

'Eerst wel, maar het was een knappe jongen en het kostte hem niet veel moeite om een meisje te versieren. Een generatie later had hij een leger demonen verwekt, die op hun beurt ook weer een enorm aantal demonen verwekten. Ze vermenigvuldigden zich nog sneller dan ratten. Om invloed op de mensen uit te kunnen oefenen liet hij door zijn demonen zonnetempels bouwen en zijn demonen werden zonnepriesters. Middels gruwelijke wreedheden, zorgden ze er voor dat de mensen bang werden en dat lukte. De mensen werden zo bang dat ze de wijze adviezen van hun druïden niet meer op durfden te volgen. Zo werd hij steeds machtiger.'

Hij pakte de kruik en schonk zijn kroes nog eens vol. 'Jij nog?'

'Nee dank je, ik heb nog.' Lyna nam een slok en zette haar kroes weer naast zich neer. 'Ik heb het idee dat dit nog maar een klein stukje van het grote verhaal is. Vertel verder.'

Raoul glimlachte. 'Inderdaad. Er is nog veel meer. Hij liet zijn zonnepriesters vertellen dat de zonnegoden hen rijkelijk zouden belonen, als ze maar leefden volgens de regels van de zonnetempel. Ze lieten de mensen in zonnegoden geloven en iedereen die anders dacht werd zonder proces gemarteld en gedood. Het was gedaan met het vredige leven. De leider van de duisternis had haat en geweld gezaaid en genoot van zijn oogst.'

'Zoveel invloed hebben die zonnepriesters nou ook weer niet hoor.' Lyna was rechtop gaan zitten en keek Raoul doordringend aan. 'Ik heb Kasakir horen zeggen dat de druïden nog steeds heel sterk zijn.'

Raoul glimlachte. 'Laat me nou even uitpraten. Ik ben nog niet klaar.' Hij nam nog een slok wijn, trok Lyna tegen zich aan en vertelde verder. 'De leider van de duisternis dacht dat hij de druïden had verslagen, maar daar ging hij de fout in. Druïden bestaan al duizenden jaren. In die jaren hebben ze heel veel wijsheid opgedaan en het zijn hele sterke magiërs. Ze infiltreerden in de zonnetempel en omdat het kundige en slimme mensen waren, werden ze al gauw tot hogepriesters benoemd. Na een tijd zaten er meer druïden op hoge plaatsen dan demonen. Ze bestreden de demonen

met hun magie en dwongen de leider van de duisternis tot het tekenen van een verdrag. Vanaf dat moment werd er niemand meer geofferd en werd er niemand meer van de offerberg gegoooid. Het is bijna honderd jaar goed gegaan, maar recentelijk hebben de demonen het verdrag verbroken. Kasakir en Tanok waren door de opperpriester aangewezen om de rust te herstellen, maar zoals je weet, heeft Natan ze vermoord en dat maakt alles een stuk ingewikkelder voor ons.'

'Wie is Irepani? Is hij te vertrouwen? Hij kan toch ook een demon zijn?'

Raoul schudde zijn hoofd. 'Ik kan me voorstellen dat je dat denkt, maar Irepani is ook een druïde. Hij had van Tanok de opdracht gekregen om Natan goed in de gaten te houden.'

'Ik heb Natan horen zeggen dat Irepani dol op martelen is.'

'Dat hebben ze Natan wijs gemaakt om hem op het verkeerde been te zetten. Irepani is een hele oude magiër. Hij is sterker dan je moeder ooit was.'

Lyna zag wit om haar neus. De zonnetempel was een slangenkuil, een plek waar goed en kwaad een waanzinnig machtspeel aan het spelen waren. Haar voorgenomen strijd met de zonnepriester in haar dorpje viel hier volledig bij in het niet. Ze pakte haar kroes en dronk hem in één teug leeg.

'Heb je nog meer wijn?'

Raoul pakte de kruik en schonk haar nog eens in.

'Irepani wil graag dat je de boeken die je uit de bibliotheek hebt geleend weer terugbrengt. Hij wil ook dat het katern weer in het boekje wordt geplaatst.'

'Waarom wil hij dat?'

'De boeken bevatten belangrijke informatie over onze bloedlijn en het katern is belangrijk om die informatie terug te vinden. Ze zijn niet alleen van jou Lyna. Ze behoren toe aan alle druïden en iedereen moet ze kunnen raadplegen als dat nodig is.'

Lyna knikte. 'Zijn de boeken daar wel veilig? En ik heb nog een vraag, hoe heeft Wasawa die boeken eigenlijk verzameld en is hij echt zo oud geworden als ze zeggen?'

Raoul grinnikte. 'Wat een vragen Lyna. Ja hoor, de boeken zijn daar heel veilig, ze liggen daar al honderden jaren. Het was niet Wasawa die de

boeken verzamelde, maar de zus van Cortez. Zij was een druïdes.'

'Wasawa was een demon hè?'

Raoul knikte. 'Hij heeft de familie Cortez uitgemoord en is in hun kasteel gaan wonen. Na zijn dood is het kasteel langzaam in een ruïne veranderd. Behalve de bibliotheek, die is bewaard gebleven. Het is een oude plek, die bewaakt wordt door onze voorouders.'

'Als hij een demon was, hoe is hij dan aan zijn einde gekomen. Demonen gaan toch niet dood?'

'Wasawa is in de bibliotheek door jouw voorouders onschadelijk gemaakt. Dat moet ongeveer gelijk gebeurd zijn met de vergetelheidsspreuk.'

'Mijn hoofd duizelt van de informatie.' Lyna rekte zich uit. 'Laten we er eerst maar eens voor zorgen dat de boeken en het katern weer op de juiste plek terechtkomen. Weet je wat, ik heb een idee. Wat nou als ik Kamer 1 zeg? Misschien komen we dan wel in mijn kamer uit.'

Ze pakte zijn hand en voordat hij kon antwoorden had Lyna 'Kamer 1' gezegd.

Een grondtaptijt maakte zich los en na een klein stukje vliegen stonden ze in Lyna's kamer.

'Dat werkt goed hè?' Lachend deed ze haar fakkels aan. 'Kijk, dit is mijn domein. Daar zijn de boeken waar je het over had. Zullen we ze meteen terugbrengen? Nee wacht, eerst wil ik weten of jouw spreuk mijn studiekamer kan verlichten, dat zou ik heel fijn vinden. Probeer eens?'

Raoul prevelde de spreuk en Lyna's studiekamer baadde in het licht.

'Dat is fantastisch!' juichte ze. Ze pakte zijn hand en maakte een rondedansje. Dat moet je mij leren. Dan hoef ik nooit meer in dat slechte licht te studeren.'

Ze legde een kleed op de grond en stapelde de boeken er op. 'Het is niet zo comfortabel, maar het moet maar even.'

'Wacht even, als jouw magie op het gangenstelsel werkt, dan werkt de mijne misschien ook. Ik ga even proberen of ik bij de codex kan komen, de codex waar jij het katern nog van hebt. Hij liep de donkere gang in en voelde aan de wand. De wand ging open en hij pakte de codex er uit. Hij wachtte even totdat de wand weer dicht was en ging toen Lyna's studiekamer weer in. 'Weet jij hoe we dat katern erin kunnen naaien?'

Lyna knikte. 'Geef maar even, dan doe ik het meteen. Dan gaan we daarna de boeken terugbrengen.'

Ze zaten in Lyna's studiekamer. Raoul had haar de spreuk geleerd en Lyna's ondergrondse studiekamer baadde in het licht. De boeken die Lyna meegenomen had stonden weer in de bibliotheek en de codex van Tanok was veilig opgeborgen in de wand.

'Ik heb hier geen wijn', zei Lyna verontschuldigend. Wel water. Het water in onze put is heel zuiver en erg lekker.'

'Water is prima hoor.'

Ze gaf hem een beker water en ging naast hem zitten. 'Wat gaan we nu doen? Moeten we Irepani niet helpen? Wat kunnen we doen?' Ze keek peinzend voor zich uit.

'Als Irepani had gewild dat ik meeding had hij het me wel gevraagd. Ik stel voor dat we niets doen, totdat hij weer terug is. Hij is naar zijn oom in Aztlan, om hem te vertellen van de moord op Tanok en Kasakir. Ik ben benieuwd wat er besloten wordt.' Hij keek even peinzend voor zich uit en stond toen op. 'Het is bijna ochtend. Laten we vanavond verder praten. Je moet naar huis.'

'Ik ben al thuis', grinnikte Lyna. 'Grondtapijtje, de trap op en ik ben er.' Ze stond op en ze kusten elkaar. 'Tot vanavond lieverd. Bij jou of bij mij?'

'Ik kom wel naar jou.' Hij boog zich naar haar toe en kuste haar nog een keer.

'Kamer 1'. Het grondtapijt kwam uit de grond en vloog zachtjes weg. Lyna zwaaide nog even naar hem, vloog toen een klein stukje op haar eigen grondtapijt en liep toen de trap op naar boven.

Waar blijft ie toch? Geërgerd stond Lyna op. Ze pakte het studieboek waarin ze had zitten lezen en ruimde het op. Hij zou toch wel komen? Er zou toch niets met hem zijn gebeurd? Ze ijsbeerde zenuwachtig heen en weer. Stel dat hij geen zin meer in haar had. Stel dat hij het uit ging maken. Oh nee, het zou toch niet. Ze ging weer zitten, nam haar hoofd tussen haar handen en leunde met haar ellebogen op de tafel. Ineens sprong ze op. Natuurlijk kwam hij niet. Dat kon hij niet. Zonder haar kon hij niet naar haar studiekamer. Raoul kon alleen vliegen naar vaste locaties en haar

kamer stond niet op zijn kaart. Dat ze daar niet eerder aan hadden gedacht. Opgelucht pakte ze haar eigen kaart. Kijk, daar was de smidse. Ze hield de kaart in het licht. Uit de hele kleine, bijna niet te lezen lettertjes, ontcijferde ze 'Herrador.' Ze legde de kaart weer terug en pakte haar doek. Niet dat ze zich voor Raoul behoefde te verbergen, maar je wist maar nooit wanneer de doek van pas kwam. Ze knipte in haar vingers om het licht uit te doen en zei: 'Herrador.' Het grondtapijt steeg op, aarzelde en landde weer. 'Herrador'. Weer steeg het tapijt op en weer landde het. Wat was er aan de hand? Waarom vloog het grondtapijt niet naar de smidse? Kon ze nog wel vliegen? 'Catacombe.' Het grondtapijt steeg op en vloog met haar naar de catacombe. Gelukkig, het lag dus alleen aan de locatie. Waarom kon ze niet naar Raoul vliegen? Gisteren lukte het nog wel. Wat was er aan de hand?

Lyna pakte haar kaart uit het kistje, vouwde hem uit en legde hem op haar bureau. Waar zojuist nog 'Herrador' had gestaan, stond nu niets meer. De kaart trilde. Dat was nog niet eerder gebeurd. Tot haar grote verbazing zag Lyna een naam op de kaart verdwijnen. Ze knipperde met haar ogen in de hoop dat ze het niet goed had gezien, maar er verdween nog een naam en nog een. Ze vouwde de kaart op en legde hem terug in het kistje. Ze moest hier weg, naar boven. Ze had geen idee waarom de namen op de kaart aan het verdwijnen waren, maar ze wilde hier niet meer blijven. Ze begreep het niet, maar het was genoeg geweest voor vandaag. Morgen ging ze te paard naar het dorp. Nu wilde ze slapen. Ze had al nachten weinig geslapen en ze was moe.

Het was stil in het kasteel. Veel te stil. Even dacht ze er over om bij haar vader langs te gaan, maar ze bedacht zich. Het was midden in de nacht en ze wilde hem niet wakker maken. Eerst slapen. Als ze geslapen had, zou de wereld er heel anders uitzien. Als ze moe was ging ze piekeren en zag ze overal problemen. Er was vast wel een verklaring voor wat ze vannacht had meegemaakt.

De volgende ochtend werd ze uitgerust wakker. Ze rekte zich uit en pakte een schone jurk uit de kast. Eigenlijk moest haar dienstmeisje dat voor haar doen, maar ze zocht haar kleding liever zelf uit. Het gaf haar een gevoel van vrijheid. Ze wist dat het nergens op sloeg, maar ze vond het

gewoon prettig. Ze kleepte zich aan en ging op weg naar de eetzaal. Het was nog steeds akelig stil in het kasteel. Zelfs de vogels zongen niet. Wat was er aan de hand? Waar was iedereen? Ze keek om zich heen. De anders zo heldere wandtapijten waren flets van kleur. Er lag een dikke laag stof op de meubels en grote spinnewebben wapperden voor de ramen. Ze trok een spinneweb los en keek naar buiten. Haar geliefde tuin was overwoekert met onkruid en een dikke laag groene bladeren bedekte de muren van het kasteel. Ze holde naar de binnenplaats. Er lagen kippenbotten op de grond. Een golf van paniek raasde door haar lichaam. Ze rende naar de stal. Waar eerst de fiere paarden hadden gestaan lagen nu paardenskeletten en in de hoek van de stal zag ze het geraamte van een mens. Ze herkende de laarzen van de staljongen en kokhalsde. Ze wilde niet naar boven, maar ze moest weten hoe het met haar vader was. 'Papa', snikte ze. Huilend rende ze het verlaten kasteel in. Ze trof zijn resten aan op een stoel bij zijn favoriete venster. De bokaal met wijn die hij in zijn hand had gehad lag op de grond. Lyna schopte er per ongeluk tegen en de bokaal knalde tegen de muur. Ze merkte het niet. Huilend stortte ze zich op de grond naast haar vader. Iedereen en alles waar ik van hou is dood, schoot het door haar heen. Daarom is Raoul ook niet gekomen. Hij is ook dood. Ze hilde nog harder, bijna hysterisch.

'Lyna.'

Lyna hief haar betraande gezicht op en keek in de ogen van Raoul. Hij was veel ouder dan gisteren, maar niet dood. Ze stopte met huilen. 'Ben je het echt?'

Raoul knikte. 'Ja lieverd.' Hij gaf haar een hand en trok haar overeind. 'Kom, we moeten gaan.'

'Maar ik kan mijn vader zo toch niet achterlaten?' Ze trok haar hand uit de zijne en keek hem fel aan.

'Dat kan niet anders.'

'Leg uit.'

'Dat ga ik doen, maar eerst gaan we hier weg.' Hij pakte haar hand en trok haar mee.

'Wat is er gebeurd Raoul?'

'Er heeft een tijdverschuiving plaatsgevonden.'

'Een tijdverschuiving? Wat is dat?'

‘De tijd heeft een sprong gemaakt. Iets of iemand heeft dat veroorzaakt en we moeten erachter zien te komen wie of wat dat is geweest en waarom. Daarna kunnen we proberen om de tijd weer terug te draaien, maar als we willen dat alles weer wordt zoals het was, mogen we niets veranderen. Daarom kunnen we je vader niet begraven. Stel dat het ons lukt om de tijd terug te draaien, dan wordt hij wakker in een tombe en heb je hem levend begraven. Je wilt toch niet dat hij in zijn tombe stikt als hij wakker wordt?’

Lyna schudde haar hoofd. ‘Je hebt gelijk. We moeten een manier vinden om de tijdverschuiving ongedaan te maken. Laten we gaan, maar ik wil eerst naar mijn slaapkamer om mijn doek te halen en daarna naar mijn studiekamer, ik moet mijn boeken nog opruimen.’

‘Prima, maar we moeten opschieten. Er hangt een vreemde sfeer in het kasteel. Alsof er heel zwaar weer op komst is.’

Lyna huiverde. Raoul had gelijk. Er zinderde iets in de lucht en het voelde niet goed.

‘Waar gaan we naartoe, als ik mijn doek heb en mijn boeken heb opgeruimd?’

‘We moeten Irepani vinden.’

‘Wat nou als hij ook dood is? Zo jong was hij niet meer.’

‘Dat zien we dan wel weer. Ik heb het gevoel dat we naar hem toe moeten en ik heb afgeleerd dit soort gevoelens te negeren. Kom, we gaan Lyna.’

Zo snel ze konden renden ze de binnenplaats over.

‘Kom op nou Raoul, maak die deur open.’

‘Het gaat niet.’

‘Zit ie op slot?’

Raoul schudde zijn hoofd. ‘Nee hij klemt. Ik moet hem forceren.’

Hij beukte met zijn schouder tegen de deur. De deur sprong open en ze stapten voorzichtig naar binnen.

‘Daar moeten we naar toe.’ Lyna wees naar een groot wijnavat, dat midden in de kelder stond. Raoul liep naar het vat toe en verschoof het.

‘Weet je het zeker? Er zit geen luik onder.’

‘Dat kan niet, het moet er zijn.’ Lyna liep naar Raoul toe en hurkte bij de plek waar de afdruk van het vat nog duidelijk te zien was. ‘Het is hier, ik weet het zeker.’

Raoul verschoof nog wat andere vaten, maar onder geen van de vaten zat een luik.

‘De ingang naar het gangenstelsel is verdwenen. Net als bij mij. Het luik in de smidse is ook weg.’

‘Mijn boeken zijn in ieder geval veilig. Als wij er niet bij kunnen komen, kunnen anderen dat ook niet, maar hoe moeten we nu naar het klooster en de oude bibliotheek?’

‘We zullen moeten lopen.’

Lyna schudde haar hoofd. ‘We nemen een bezem.’

Ze prevelde een spreuk en strekte haar arm. Er klonk geritsel en een zacht geruis. Lyna pakte de bezem uit de lucht, stapte over de bezemsteel en ging zitten.

‘Ga achter me zitten en hou je goed aan mij vast, Raoul.’

Ze streelde de steel en prevelde een paar onverstaanbare woorden. De bezem begon te trillen. Even leek het alsof hij niet op kon stijgen, maar toen kwam hij toch omhoog. Ze vlogen langzaam de kelder uit. Eenmaal op de binnenplaats gekomen ging de bezem loodrecht omhoog. Lyna inhaleerde diep en ademde uit. Een witte mist omhulde hen en maakte hen onzichtbaar voor hun omgeving. ‘Naar de zonnetempel’, fluisterde ze. De bezem begon te vliegen en Lyna inhaleerde nog een keer. Dit keer nog dieper. Ze ademde langzaam uit. Niet alleen Lyna en Raoul waren nu in een dichte mist gehuld, maar de wereld om hen heen ook. De mist lag als een beschermende deken om het kasteel en zijn bewoners. Lyna en Raoul vlogen ongezien door de lucht. Het was onnatuurlijk stil.

Hoofdstuk 15

‘Dat was een knap staaltje magie.’ De stem van Raoul schalde door de mist.

‘Stil’, fluisterde Lyna. ‘Ze zien ons niet, maar ze kunnen ons wel horen.’

‘Sorry, stom van me.’

Hij leunde een beetje achterover en zorgde ervoor dat hij zich goed vasthield. Hij hield niet zo van grote hoogtes en hoewel hij blij was dat ze niet hele eind hoefde te lopen, verheugde hij zich op het moment dat de bezem weer ging dalen. De rest van de rit spraken ze niet met elkaar. Ze waren allebei diep in gedachten verzonken. Wat was er gebeurd? Waarom waren de gangen afgesloten? Hoe konden ze nu in contact komen met hun voorouders? Wie had de gangen afgesloten? Misschien hun voorouders wel, maar waarom? Of hadden de demonen het gedaan? Druïden de toegang tot hun boeken ontzeggen, de catacomben verzegelen, zodat voorouders geen hulp meer konden bieden. Hoe langer ze er over nadacht, hoe meer ze het op een demonen streek vond lijken. Ze zuchtte. De bezemsteel was niet erg comfortabel en ze had geen idee hoe lang ze nog onderweg waren.

De rit was saai. De mist zorgde voor bescherming, maar ontnam ze ook het mooie uitzicht. Lyna was gewend om te vliegen, maar Raoul niet. Het was een lange nacht geweest en zo nu en dan dommelde hij een beetje in. Ineens voelde Lyna een schok door de bezemsteel gaan. Ze voelde achter zich. Raoul was weg! ‘Raoul’, fluisterde ze geschrokken.

‘Hier’, fluisterde hij terug. Ik ben van de bezem gevallen, maar ik kon me nog net op tijd vasthouden.’

Mopperend prevelde Lyna een spreuk. Raoul zat weer achterop. ‘En nou wakker blijven hoor.’

‘Geen probleem, ik ben zojuist behoorlijk wakker geschrokken.’ Hij grinnikte zachtjes.

Lyna gaf hem een zachte tik op zijn been. ‘Dit is geen tijd voor grapjes.’

Ze sprak zachtjes, maar toch kon hij een lach in haar stem horen.

De bezem begon te dalen. 'Ik geloof dat we er zijn', fluisterde Lyna. In de verte doemde de contouren van de zonnetempel op. De bezem daalde nog meer en Raoul en Lyna stonden weer aan de grond. Lyna sloeg haar doek om. 'Ik ga op onderzoek uit. Blijf jij bij de bezem? De mist verbergt je wel. Als ik Irepani vind, kom ik je halen.'

Ze sprong van de bezem af. Het ding schoot omhoog en toen weer omlaag. Raoul tuimelde er bijna voor de tweede keer vanaf.

'Doe toch voorzichtig. Ik viel bijna weer van de bezem af.'

Lyna lachte. 'Niet zo piepen. Dat staat je niet. Bovendien val je van deze hoogte niet zo hard hoor.' Ze gaf hem een kus en trok de doek nu ook over haar hoofd. Compleet onzichtbaar verdween ze in de mist. Raoul bezorgd achterlatend.

Lyna liep stevig door. Ze had vragen, veel vragen en ze wilde antwoorden. Irepani was de enige die haar die antwoorden geven kon. Hoe eerder ze met hem kon spreken, hoe beter. Het was stil. Te stil. Niet het soort stilte dat ze gewend was als ze door dichte mist liep. De omgeving leek wel dood. Ze zocht naar grond, maar ze zag alleen mist. Ze struikelde over een steen, bijna viel ze, maar ze kon zich nog net staande houden. Ze mopperde zachtjes, liep verder en struikelde weer. Ze kon zich niet herinneren dat hier zulke grote stenen op de grond lagen. Ze moest de omgeving beter kunnen zien. Straks ging haar doek nog kapot. Ze tuitte haar lippen en zoog een beetje mist weg. Het was nog steeds mistig, maar ze kon nu wel wat contouren zien. De stenen waarover ze gestruikeld was, waren geen grote keien. Het waren grafzerken. Ze stond op een begraafplaats. De begraafplaats van de zonnetempel. Het werd kil in haar hart. Een angstig gevoel be kroop haar. De begraafplaats lag in de tuin van de zonnetempel, maar waar was de muur? Ze liep voorzichtig verder, tuitte haar lippen en zoog nog meer mist weg. Er stonden alleen nog resten van gebouwen en muren. Hier en daar een klein stukje muur en van de tempel zelf stond alleen de voorgevel er nog. Het kleine gebouwtje waar de zonnepriesters zo ijverig aan de manuscripten hadden gewerkt was ingestort. Gifgroene planten overwoekerden het. Het gebouw waar de kamers van de minder belangrijke zonnepriesters waren geweest zag er uit alsof het uit elkaar was gespat. Misschien was de kelder er nog, dacht Lyna. De kelder waar Irepani en Natan de kist met gif hadden neergezet. Ze

besloot terug te gaan. Ze was niet van plan om alleen de kelder in te gaan. Ze ging terug naar Raoul. Het was verstandiger om samen op onderzoek uit te gaan.

‘Dus de zonnetempel bestaat niet meer? Alleen de resten nog maar.’ Raoul keek bedenkelijk voor zich uit. ‘Misschien dat we aan de jaartallen op de grafstenen kunnen zien wanneer de laatste zonnepriester is begraven.’

Lyna knikte. ‘Ja, dan weten we in ieder geval tot wanneer de tempel bewoond is geweest. Misschien hebben ze een manuscript achtergelaten, waarin we kunnen lezen wat er is gebeurd. Kom we gaan. Ik wil ook in de kelder kijken. Je weet wel, de kelder waar ze die kist naar toe hebben gebracht. Wie weet wat we daar vinden. Misschien kunnen we via die kelder wel naar de bibliotheek.’

‘Ik vind het geen fijn idee om die kelder in te gaan.’

‘Geeft niet, dan ga ik wel alleen naar beneden.’

Raoul glimlachte. ‘Ik ben niet bang, ik vind het geen fijn idee om met jou naar die kelder te gaan. Veel te gevaarlijk voor je.’

Nu was het Lyna's beurt om te lachen. ‘Lieve Raoul, wie heeft hier de sterkste magie? Denk je nu echt dat ik een weerloos vrouwtje ben?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, ik hou gewoon van je en ik wil niet dat er iets met je gebeurd. Geef toe, dit is een hele rare omgeving. Een welvarende zonnetempel is in een paar decennia veranderd in een ruïne. Heeft dit ook te maken met de tijdverschuiving? Het zou kunnen, maar net zo goed ook niet. Zolang we niet weten wat er is gebeurd moeten we heel erg voorzichtig zijn.’

‘Dat ben ik met je eens, maar we moeten ook uit zien te vinden wat er is gebeurd. Irepani is hier niet meer. Misschien kunnen we hem ergens anders vinden, maar dan moeten we wel naar hem zoeken.’

Raoul zuchtte diep. ‘Je hebt gelijk. Kom we gaan, maar ik ga voorop.’

Het terrein van de zonnetempel was nog steeds in een dikke mist gehuld. Lyna had een deel van de mist weggeblazen, om de grafstenen beter te kunnen bekijken.

‘Kijk, het graf daar ziet er het minst overwoekerd uit. Laten we daar gaan kijken.’ Ze rende er naar toe, op haar hielen gevolgd door Raoul.

‘Wat vreemd, er staan geen jaartallen op de steen. Alleen een naam. Lyna veegde het mos van de steen om de naam beter te kunnen te lezen. Het is geen naam. Het is een instructie om het graf te openen.’

‘Dat gaan we niet doen.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat we niet weten wat er in zit. Wie weet is het een valstrik en zit het graf vol met ratten. Je weet toch hoe de pest wordt overgebracht.’

‘Zo lang kan je geen ratten in leven houden. Er staat weliswaar geen datum op de steen, maar het duurt minstens tien jaar voordat een grafsteen zo’n natuurlijke uitstraling krijgt. Kijk dan naar de laag mos die ik er net vanaf heb gehaald.’

‘Of de steen sluit een vat met giftige dampen af.’

Lyna rolde met haar ogen. ‘Ik ken niemand die zoveel fantasie heeft als jij. Je hebt nog meer fantasie dan ik. We gaan dit graf openmaken Raoul. Ik durf te wedden dat we hier belangrijke aanknopingspunten vinden. Achteruit. Voor het geval dat je gelijk hebt met die dampen. We moeten niet te dicht bij staan als ik de steen verplaats.’

Ze gingen een flink stuk achteruit. Lyna stak haar armen uit en prevelde zachtjes. Langzaam schoof de steen opzij.

‘Zie je wel, geen rook, geen ratten. Kom we gaan kijken.’

Voorzichtig liepen ze naar het donkere gat.

‘Het is een trapgat’, fluisterde Lyna.

‘En jij wilt weten waar die trap naar toe gaat.’ Raoul keek somber.

‘Inderdaad. Kijk niet zo moeilijk. Iets vertelt me dat we daar vinden wat we zoeken. Kijk er hangt een fakkel.’ Ze strekte haar arm en de fakkel zweefde in haar hand. Een knip met haar vingers was genoeg om de fakkel te laten branden. ‘Zo, we hebben licht, ga je mee? Ik ga voorop, want ik heb de fakkel.’

‘Als je mij de fakkel geeft, ga ik voorop.’

Lyna schudde haar hoofd. ‘Ik heb veel meer ervaring met donkere ruimtes.’ Ze liep naar het gat en begon de trap af te dalen. Raoul haalde zijn schouders op en liep achter haar aan. Als Lyna in zo’n bui was, had tegensputteren geen zin. Bovendien had ze gelijk. Ze was een doorgewinterde gangen reiziger en zelfs in het donker kon ze goed zien. Hij had geen idee waar de trap naar toe ging, maar net als Lyna verwachtte hij wel dat ze hier antwoorden konden vinden. Hij zuchtte. Wat was het

leven in korte tijd ingewikkeld geworden. Misschien was het wel geen korte tijd. Zelfs dat was een ingewikkelde gedachte. Niet denken, gewoon achter Lyna aan lopen. Hopelijk vonden ze wat nuttige aanwijzingen. Wat een gedoe. Hij zuchtte nog een keer. Blijven lopen maar. Ze zouden wel zien waar ze uitkwamen.

Ze waren aan het einde van de trap gekomen. Hoewel de fakkel goed brandde konden ze niet ver vooruit kijken. Er waren drie gangen en ze hadden geen idee welke ze moesten kiezen.

‘We beginnen met de linker gang, dan de middelste en als laatste doen we de rechter gang. Kom Raoul, we kunnen hier wel blijven staan, maar dan ontdekken we nooit wat.’ Ze pakte zijn hand en samen liepen ze de linker gang in. ‘Zouden grondtapijten hier werken?’, vroeg Lyna zich hardop af. ‘Stel dat we zo naar onze studeerkamers kunnen vliegen.’ Ze wachtte het antwoord van Raoul niet af en zei: ‘Kamer 1’.

De grond waarop ze stonden ging omhoog en nam ze mee. ‘Het werkt!’ Lyna had een rondedansje willen maken, maar dat was niet verstandig op zo’n aarden kleed, dus hield ze zich in.

‘Ik hoop het maar.’ Raoul keek ongerust voor zich uit. ‘We hebben geen kaart van deze gangen. Straks komen we er niet meer uit.’

‘Doe niet zo pessimistisch. Als ik de naam noem van de plek waar we vertrokken zijn, komen we vanzelf weer bij de begraafplaats uit.’

‘Die naam kan van alles zijn. Jij weet als geen ander dat je de exacte naam moet noemen, anders vliegt het tapijt niet.’

Lyna wilde tegen hem ingaan, maar het tapijt begon te dalen. Zodra het tapijt in de grond was opgenomen stapte ze enthousiast de kamer in. ‘Wie weet doet jouw spreuk het hier ook wel.’ Ze prevelde zachtjes en de kamer baadde in het licht. Lyna gilte. In het midden van de kamer stond een bureau en aan dat bureau zat een skelet. De schedel was van de ruggegraat gevallen en lag op een opengeslagen boek dat op het bureau lag. Raoul liep naar het bureau toe en tilde de schedel van het boek. Met gepast respect legde hij het op de tafel.

‘Sorry’, mompelde hij verontschuldigend.

Lyna begon te lachen. Eerst zachtjes, toen steeds harder. Raoul keek haar niet begrijpend aan.

‘Sorry Raoul, ik wil niet disrespectvol zijn, maar ik denk niet dat hij het erg vindt, dat je zijn voormalige hoofd opzij hebt gelegd.’

Raoul trok wit weg.

‘Als ik had geweten dat je het je zo erg zou aantrekken had ik niet gelachen.’ Lyna keek schuldbewust naar Raoul. Hij had zijn handen op het bureau gelegd en hij trilde zo erg, dat de schedel zachtjes begon te klappertanden. Lyna liep naar hem toe en legde haar armen om hem heen. Langs zijn brede rug keek ze naar het boek. Had hij iets gelezen dat hem zo van streek had gemaakt?

‘Irepani’, fluisterde hij. ‘Het is Irepani, kijk maar naar zijn hand.’

Lyna keek naar de knoken, die eens de hand van de man hadden gevormd. Een grote zegelring hing triest om een botje van de rechter ringvinger.

‘Weet je het zeker?’

Raoul knikte. ‘Kom, wie weet staat er in het boek wat er is gebeurd. Je hebt zeker niets te drinken bij je hè?’

Lyna pakte een waterkruikje uit de zak van haar jurk en gaf het aan hem. ‘Hier, drink maar. Geen zorgen, als het kruikje leeg is vult het zich vanzelf. Zelf gemaakt. Het was één van de eerste opdrachten uit boek 1. Het is belangrijk om vers water bij je te hebben als je door de gangen reist.’

‘Je hebt zeker geen wijnkruikje bij je, hè?’ Raoul zei het half grappend, half serieus.

Lyna lachte. ‘Nee, die opdracht heb ik overgeslagen. Ik houd mijn hoofd graag helder als ik met magie bezig ben.’

Raoul zette het kruikje aan zijn mond en dronk tot hij genoeg had. Daarna gaf hij het aan Lyna. Ze nam een paar slokken, bond het kruikje dicht en stopte het terug in haar jurk.

‘Sorry Irepani, maar ik wil graag zitten.’

Ze tilde het skelet uit de stoel en nam plaats aan het bureau. Ze keek Raoul verontschuldigend aan.

‘Als hij nog leefde was hij ook voor me opgestaan. Ik ben een beetje moe.’ Ze gaapte.

‘Nou, laten we eens kijken of we wat wijzer kunnen worden.’ Ze trok de codex naar zich toe en begon te lezen. Raoul leunde naast haar op het bureau en las met haar mee.

‘Wat moeten we doen?’ Lyna legde haar hoofd in haar handen en staarde somber voor zich uit. ‘Hoe kunnen we ooit doen wat hij aan ons vraagt? Ik kan niet eens bij mijn boeken. Die liggen bedolven onder de grond. Het complete gangenstelsel is gevuld met aarde en uitgraven is ook geen goed idee.’

‘De spreuken die we nodig hebben om de tijd terug te draaien staan in dit boek.’

‘Ja, lekker is dat. Als we te ver teruggaan, bestaan we niet meer. Weet je wel hoe moeilijk het is wat hij van ons vraagt?’

‘Toch had hij het volste vertrouwen in je. Dit boek heeft hij voor jou achtergelaten, dat begrijp je toch wel? Jij was zijn enige hoop.’

Lyna zuchtte diep. ‘Laten we in ieder geval zijn skelet even terug leggen en leg zijn schedel tegen zijn ruggegraat. Geen idee wat er gebeurd als we hem zo laten liggen.’ Ze giechelde nerveus. ‘Het valt me trouwens tegen dat hij niet heeft voorzien wat Natan aan zou gaan richten. Hij had hem nooit in dat gat mogen achterlaten.’

‘Achteraf is dat makkelijk gezegd. Had jij kunnen bedenken dat Natan zijn geest zou verspreiden over een rattenpopulatie?’

Lyna schudde haar hoofd en huiverde. De gedachte aan een demon die zijn geest verspreidde over een rattenkolonie maakte haar misselijk. De ratten hadden de pest weer op laten leven en ze hadden de funderingen van de zonnetempel ondergraven, waardoor de muren waren ingezakt en de gebouwen waren ingestort. De ratten hadden zich razendsnel door het gangenstelsel kunnen verplaatsen en Natan was van plan geweest om ieder stadje en ieder dorpje te besmetten en te ondergraven. Gelukkig hadden hun voorouders snel door wat hij aan het doen was. Ze hadden de uitgangen laten verdwijnen en de gangen in laten storten. De ratten waren gestikt, maar Natan zat nog steeds vast onder de grond.

‘Waarom hebben ze de tijd vooruitgeschoven?’

Raoul fronste zijn wenkbrauwen. ‘Geen idee, misschien omdat er ingangen en uitgangen verdwenen. Ik heb je toch verteld dat ik de kelder van mijn smidse niet meer in kon en jij kon het luik in de wijnkelder niet meer vinden. Misschien hebben ze de tijd een stuk vooruit gespoeld om mensen te laten vergeten dat er zulke in- en uitgangen bestonden, maar ze kunnen ook een andere reden hebben gehad.’

‘Als dat hun idee was, is het bij ons niet gelukt.’

‘Nee, maar dat komt omdat ze van ons verwachten dat we de tijd weer terug gaan draaien. Het is niet de bedoeling dat wij dingen vergeten. Wij moeten alles onthouden.’

Lyna zuchtte. ‘Kan Natan niet gewoon onder de grond blijven?’

Raoul schudde zijn hoofd. ‘Nee, wat gebeurt er als hij weet te ontsnappen? Hij moet op een andere manier onschadelijk worden gemaakt. Kom, hoe eerder we alles hebben teruggedraaid hoe beter. Laten we beginnen.’

‘Waarom hebben onze voorouders de tijd niet teruggedraaid, in plaats van vooruit’, mopperde Lyna. ‘Dat had ons een heleboel narigheid bespaard.’

‘Zodra we de kans krijgen zullen we het ze vragen, maar zullen we dan nu beginnen?’

‘Niet op een lege maag. Ik heb brood bij me, wil jij ook wat?’

‘Waar haal jij zo gauw brood vandaan?’

Lyna taste in de zak van haar rok. Het brood was gewikkeld in een doek. Ze wikkelde de doek er af en brak een flink stuk brood af. ‘Alsjeblieft. Het heeft zo zijn voordelen om met mij op stap te zijn hè?’ Ze lachte en brak een stuk brood voor zichzelf af. ‘Beetje water erbij?’

Na het eten stopte Lyna de doek met brood en het kruikje weer in haar zak en stond op. ‘Kom, we gaan het proberen.’ Ze pakte de codex en bladerde door de met de hand geschreven manuscripten. ‘Hier staat het, dit hebben we nodig.’ Ze scheurde het katern er uit en ging in het midden van de ruimte staan.

‘Waarom heb je dat katern eruit gescheurd?’

‘Heb jij zin om een paar uur met die hele codex in je handen te staan?’ Dat ding is zwaar hoor en in dit stuk staat alles wat we nodig hebben. Geef me je hand. Alle beetjes helpen.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Dat je niet zo’n sterke magiër bent, maar dat alle kracht die je hebt welkom is.’

Raoul keek donker.

‘Goed zo, wordt maar boos. Dat is een hele sterke emotie. Voel je het? Laat dat gevoel smeulen als een vuurtje en wakker het aan totdat het een bosbrand is geworden.’

Raoul wilde wat zeggen, maar Lyna schudde haar hoofd.
'Concentreer je. Daar gaan we. Geef alles wat je hebt.'

Lyna pakte zijn hand. Raoul voelde hoe haar energie zich met die van hem begon te mengen. Eerst langzaam, toen sneller en toen duizelingwekkend snel.

Lyna begon de tekst uit het katern te citeren. Haar stem klonk zacht en warm, hypnotiserend. Raoul liet zich meedrijven op de klanken. Hij had zich nog nooit zo sterk gevoeld. Een gevoel van enorme liefde overspoelde hem. Hij hield zóveel van haar. Lyna merkte het en beantwoordde zijn liefde met hetzelfde vuur. De energie die ze samen uitstraalde nam de vorm aan van een bol. Lyna las de laatste woorden uit het katern en mepte met de manuscripten tegen de bol.

'Dat was 't. Nu maar hopen dat 't goed is gegaan. Hé, kijk nou, dat zijn wij. Oh nee, mijn andere versie pakt de fakkel van de muur.'

Hun andere versies liepen achteruit met de fakkel en verdwenen in het donker.

'Is dit onderdeel van het plan Lyna? Wat gaat er met ons gebeuren? We zitten in twee verschillende tijdlijnen. De tijd wordt teruggedraaid, maar wij zijn hier nog steeds. Hoe komen we weg?'

'Geen idee. Laten we proberen of we onszelf achterna kunnen lopen. Eerst maar eens wat licht maken.' Ze prevelde, maar het bleef donker.
'Probeer jij het eens.'

Raoul probeerde licht te maken, maar het lukte hem ook niet.

'Wat nu?'

'Ik weet het niet. Laat me even nadenken. Laten we eerst even gaan zitten.' Ze zaten een tijdje stilzwijgend naast elkaar. 'Weet je wat ik denk?', zei Lyna na een tijdje.

'Wat?'

'We moeten gewoon geduld hebben. Als alles wordt teruggedraaid, zal uiteindelijk het licht weer aangaan. Als Irepani weer onder de mensen is kan hij ons helpen. Tot die tijd zullen we moeten wachten. Ik heb geen idee hoe lang het duurt voordat de tijd is teruggedraaid en ik heb geen idee hoe lang het duurt voordat we hier weg kunnen.' Ze gaapte. 'Ik ben moe. Zullen we gaan slapen?'

Ze werden wakker van een zwak licht. Het was het licht van een bijna gedoofde fakkel.

‘Lyna kijk! De fakkel gaat harder branden.’

Ze knikte. De ruimte was nu flink verlicht. Ze keek naar de tafel en verstarde. ‘Raoul, kijk naar het skelet.’ Ze kneep zijn hand bijna fijn en beet op haar tong om niet te gillen. Het skelet van Irepani was bezig mens te worden. Ze waren getuige van een omgekeerd rottingsproces. De schedel wipte omhoog en bungelde aan een in verre staat van ontbinding verkerende nek. De kootjes van de hand die op het bureau rustte ontwikkelden vingers. Er kwam weer vlees rond de grijnzende tanden en in de oogkassen blonken doffe ogen, die steeds helderder leken te worden. Het stinkende en rottende vlees van het lijk begon steeds meer vorm te krijgen en de stank trok langzaam weg. Het lijk was weer mens geworden.

Irepani zat aan het bureau. Het leek alsof hij in de codex schreef, maar waar zijn veer het manuscript raakte verdwenen de letters. Lyna stond op, liep naar hem toe en raakte zijn arm aan. Irepani merkte het niet.

‘Het heeft geen zin om hier te wachten, Raoul. We gaan. We zullen zelf een oplossing moeten vinden. Zolang de tijd teruggaat zijn we onzichtbaar voor de rest van de wereld en als we geen oplossing vinden misschien wel voor altijd.’

‘Er is niemand met wie ik liever onzichtbaar zou willen zijn dan met jou.’ Hij nam haar in zijn armen en kuste haar innig. Ze kuste hem hartstochtelijk terug. Hand in hand verlieten ze de ondergrondse kamer. ‘Kerkhof’, fluisterde Lyna. Een grondtapijt steeg op en vloog ze naar de trap. Ze liepen de trap op. De grafsteen was verdwenen en het kerkhof was als vanouds omringd door de hoge muur van de tempel. Ze hoorden gezang, maar het klonk anders. Ondefinieerbaar anders. In het kleine gebouwtje waren de zonnepriesters druk bezig met het kopiëren van teksten, maar net als bij Irepani verdwenen de woorden en de tekeningen als de pen het manuscript raakte. De zonnepriesters die in de tuin aan het werk waren liepen achteruit en de plantjes die ze aan het planten waren trokken ze uit de grond. Hoewel ze iedereen konden zien, was het duidelijk dat zijzelf onzichtbaar waren, de zonnepriesters keken dwars door hen heen. Ze liepen door de poort naar buiten.

‘Ik ben benieuwd of mijn bezem er nog staat. Anders moeten we een flink eind lopen.’

‘Ach, tijd genoeg’, zei Raoul laconiek. Hij pakte haar hand en samen liepen ze naar de boom waar ze de bezem hadden achtergelaten.

‘De bezem is weg, meegenomen door onszelf denk ik.’

Ze gingen tegen de boom zitten en Lyna haalde de doek met brood en haar waterkruik uit haar zak. Nadat ze genoeg hadden gegeten en gedronken, stonden ze op en begonnen ze aan hun lange wandeling naar huis.

De wereld was een omgekeerde werkelijkheid geworden. Ook de dieren waren door de teruggedraaide tijd geraakt. Reeën renden achteruit, vogels zweefden achterstevoren naar een onbekende bestemming en een vos braakte stukjes vlees uit, die langzaam de vorm van een kip aannamen.

‘Het is nog steeds bezig’, zei Lyna. ‘Onze andere ikken zijn vast achterstevoren naar huis gevlogen en het zal me niets verbazen als de deur van de kelder weer helemaal heel is als we thuiskomen.’

‘Als het maar een keer stopt.’ Raoul keek bezorgd. ‘Wat gaat er gebeuren als we de tijd een te harde tik hebben gegeven? Zal de tijd dan achteruit blijven gaan? Wat gebeurt er met ons als onze andere ikken niet geboren worden? Verdwijnen wij dan ook?’

‘Geen idee, maar zover gaat het niet komen hoor. Je maakt je teveel zorgen. De tijd wordt echt wel weer een keer normaal.’

‘Ik hoop het maar.’

Ze liepen stilzwijgend verder. Na een tijdje verbrak Lyna de stilte. ‘Weet je Raoul, deze situatie heeft één groot voordeel.’

‘Wat dan?’

‘Als we onzichtbaar zijn kunnen we zonder al te veel moeite te weten komen wie demon is en wie niet. De informatie leggen we vast in een codex en als de tijd weer normaal is, gaan we ze onschadelijk maken.’

‘Je bedoelt doden?’

‘Nee natuurlijk niet. We moeten de Bron van het Kwaad vinden.’

‘De Bron van het Kwaad?’ Raoul keek haar vragend aan.

‘De nacht dat ik op jou wachtte, de nacht voor de tijdverschuiving heb ik doorgebracht met studeren. Eén van de hoofdstukken ging over de Bron van het Kwaad. Ik heb er toen niet veel aandacht aan geschonken. Het leek zo ver weg en ik voelde me in de gangen van het kasteel altijd

veilig. Wat kon me gebeuren in de buurt van mijn voorouders? In de buurt van mijn eigen moeder?’

‘Dat begrijp ik, maar wat is de Bron van het Kwaad?’

‘De Bron van het Kwaad is de plek waar demonen samenkomen om de eerste demon te aanbidden.’

‘Is dat de demon die door zijn moeder werd gered en zich zo snel heeft voortgeplant?’

‘Ja, die. De demonen komen samen bij de bron om hun krachten te bundelen. Net als wij bij de bron van onze voorouders. Als we hun bron vernietigen worden de demonen gewone mensen en hoeven we ze niet te doden.’

‘Dat zou een mooie oplossing zijn.’ Raoul stond stil en veegde een haarlok uit Lyna’s gezicht. ‘Alleen klinkt het een beetje te mooi om waar te zijn. Druiden zijn minder vreedzaam dan je denkt Lyna. Als we zo’n codex gaan samenstellen, kunnen anderen het boek gaan gebruiken om de demonen uit te moorden. Wie weet is uitmoorden wel de enige mogelijkheid om weer een vreedzame wereld te krijgen. Kan jij daar mee leven?’

Lyna beet op haar lip en dacht na. Na een tijdje zei ze: ‘Het stond in mijn boeken. Als we de Bron van het Kwaad vernietigen, zal de wereld voor altijd vredig zijn.’

‘Ik weet het niet Lyna. De demonen zijn sterk en de strijd tussen goed en kwaad is hevig. Het is gevaarlijk om je in die strijd te mengen, maar je hebt gelijk, we moeten het proberen.’

Lyna keek hem aan. ‘Dank je Raoul. Trouwens, waarom lopen we eigenlijk naar huis. We kunnen beter naar Aztlan gaan. De belangrijkste zonnepriesters bevinden zich daar en wie weet hoe lang we nog onzichtbaar zijn. We moeten gebruik maken van deze vreemde situatie. Geen idee wat er gebeurt als de tijd stopt met teruggaan. Hoe meer informatie we dan hebben verzameld, hoe beter. Heb jij enig idee hoe ver we moeten lopen voordat we in Aztlan zijn?’

‘Rond de vijftienhonderd kilometer denk ik.’

‘Dus als we gaan lopen zijn we iets van 300 uur onderweg. Tien uur per dag..., dan kunnen we over een maand aankomen. Tenzij ik zelf een bezem maak. Heb jij touw bij je?’

Raoul voelde in zijn zakken. ‘Nee, heb ik niet.’

Lyna rommelde in de zak van haar jurk. 'Ik gelukkig wel. Hee kijk, dat is een goeie boom, daar kan ik wel wat mee.' Ze stevende op de boom af en brak een stevige tak af. De kleinere takjes bond ze bij elkaar om de tak. 'Niet de mooiste die ik ooit gemaakt heb, maar een bezem is een bezem. Even kijken of ie het doet. Ze veegde de bezem over de grond en knikte tevreden.

'Prima zo, niets meer aan doen.' Ze ging op de bezem zitten en gebaarde Raoul hetzelfde te doen.

'Hoe lang is het vliegen?'

'Geen idee, maar als ik moet schatten.., twee dagen.'

Raoul kreunde. Twee dagen op een houten stok zitten, hopelijk ging de tijd snel.

Hoofdstuk 16

‘Volgens mij zijn we er.’ Lyna wees naar beneden. ‘Volgens mij is dat de oppertempel.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Het stond in één van mijn boeken. Ik weet niet meer precies welke. Dat doet er ook niet toe.’ Ze duwde de steel naar beneden en de bezem begon te dalen. ‘Voorzichtig afstappen hoor. We hebben erg lang gezeten, daar krijg je stijve benen van.’

Ze hadden inderdaad hele stijve benen gekregen van het zitten, maar na een tijdje lopen werd dat al snel beter. Ze waren nog steeds onzichtbaar en ook in Aztlan liepen de mensen achteruit.

‘De tijd is nog steeds niet gestopt. Laten we gaan. Kijk verderop lopen mannen met een hoofdtooi op. Laten we ze volgen, dan kunnen we luisteren wat ze te zeggen hebben.’

‘Ik lees, schrijf en spreek de taal van de zonnetempel vloeiend, maar ik versta ze niet’, fluisterde ze verbaasd.

‘Ze spreken de woorden omgekeerd uit. Dat komt vast omdat de tijd nog steeds achteruit loopt.’

‘Je hebt gelijk.’ Verbaasd luisterde ze naar het vreemde gebrabbel. Als ik de woorden die we horen opschrijf kan ik ze achterstevoren teruglezen en dan weten we wat ze zeggen. Even wachten hoor.’ Ze pakte een klein boekje uit de zak van haar rok. Grabbelde nog eens en haalde een krijtje tevoorschijn. Razendsnel schreef ze het vreemde gebrabbel op en las het terug.

‘Wat zeggen ze?’

‘Ze gaan lunchen en daarna naar de hoeren.’

‘Ze zijn celibatair, dat mogen ze toch niet.’ Raoul keek geïrriteerd.

‘En toch zeiden ze dat.’

‘Misschien zijn het wel demonen.’

‘Dat zou kunnen, hoewel je geen demon hoeft te zijn om naar de hoeren te gaan, maar je weet maar nooit. Laten we ze volgen.’

‘Wat een gek idee hè, alles wat ze willen gaan doen hebben ze al gedaan.’ Raoul keek gefascineerd naar de drie mannen.

‘Dat doet er nu niet toe. Kom, loop door.’ Lyna liep strijdvaardig met de achteruitlopende mannen mee, Raoul beende met grote passen achter haar aan.

‘Het lijkt wel of we ze terugdrijven’, grinnikte Lyna. ‘We hebben nog geen naam genoteerd, maar het lijkt wel of we ze nu al opjagen.’

‘Geen voorbarige conclusies trekken, lieverd. Je weet niet zeker of het demonen zijn.’

‘O, maar dat zijn ze hoor. Ik voel het gewoon.’

De mannen liepen stevig door en het viel niet mee om ze bij te houden.

‘Ze lopen een heuvel op.’ Raoul wees naar een grote heuvel. Bovenop de heuvel waren grote villa’s gebouwd. Chique woningen, waar het geld en aanzien vanaf spatte.

‘Je hebt gelijk. Hè bah, heuvelop is altijd zwaarder.’

Stilzwijgend liepen ze met de mannen mee. Het was rustig op de weg. Zo nu en dan werden ze ingehaald door een achteruitrijdende wagen, getrokken door een paard dat achteruit draafde.

‘Wat zou er in die wagens zitten?’, vroeg Lyna zich af.

‘Op één van die wagens was een wijnkruik getekend. Misschien vervoerde hij wijn. Ik denk dat de wagens de mensen op de heuvel bevoorraden.’

‘Wat een mooie huizen hè, mooie tuinen ook, prachtige planten en die glanzende beelden, volgens mij zijn die van goud. Wat een rijkdom.’

Ze waren bij de top van de heuvel aangekomen en stonden aan de rand van het villa dorp. Lyna veegde het zweet van haar voorhoofd en keek in het rond. Eén van de mannen liep naar een grote villa op de hoek van de straat. De anderen bleven staan. Ze zwaaiden naar elkaar en riepen elkaar iets onverstaanbaars toe. De twee overgebleven mannen liepen verder.

‘Het blijft een raar gezicht, dat achteruitlopen, vind je niet?’

Raoul knikte. ‘Kijk, daar gaat de tweede.’ De tweede man zwaaide kort en verdween achteruitlopend in zijn huis. ‘Alleen hij nog.’ De derde man ging een zijstraat in. ‘Snel er achter aan. We mogen hem niet kwijtraken.’

Ze snelden de hoek om en zagen hem nog net een woning in gaan.

‘Wat zullen we doen?’

‘We gaan de huizen doorzoeken en de mensen die er wonen observeren.’

Raoul knikte. ‘Goed idee. Kom we gaan naar binnen. Eens kijken hoe deze meneer leeft en wat hij in zijn vrije tijd doet.’

‘Waar is hij? Zie jij hem ergens?’, fluisterde Lyna. Het was donker in het huis en ze zagen bijna niets. Lyna struikelde bijna, Raoul greep haar bij haar elleboog en samen stonden ze even stil. Er klonk gesnurk.

‘Misschien is hij gaan slapen?’

Raoul schudde zijn hoofd. ‘Nee, volgens mij is het iemand anders. Misschien zijn vrouw.’

‘Vrouwen snurken toch niet zo hard?’

Raoul glimlachte. ‘Jij kan best hard snurken.’

‘Dat meen je niet.’

‘Nee, ik plaagde je maar. Geen idee wie die snurker is.’

Lyna glimlachte. ‘Gelukkig maar. Ik zou het niet fijn vinden als ik je iedere nacht wakker hield met mijn gesnurk.’ Ze draaide zich om en wees naar het einde van de gang. ‘Zie je dat licht daar? Laten we gaan kijken.’

‘Het is weer zo ver.’ Lyna keek naar de grote trap die naar de kelder van het huis leidde. ‘We gaan weer eens onder de grond. Sinds mijn zestiende verjaardag leef ik meer onder de grond dan er boven.’

‘Dat gaat vast weer veranderen. Ik wist niet dat je er last van had.’ Hij sloeg troostend een arm om haar heen.

‘Het valt meestal ook wel mee, maar nu beklemt het me een beetje. Voel jij dat ook? Die sfeer? Het bevalt me niet.’

Raoul knikte. ‘Ja, ik voel het ook en het bevalt mij ook niet. Wil je weg?’

‘Nee, er is hier iets, luister maar.’

In de verte klonk een vreemd monotoon gezang.

‘We gaan terug Lyna.’

‘Nee, we gaan kijken. Wie weet wat we vinden en ze kunnen ons toch niet zien.’

‘Wat nou als we weer zichtbaar worden?’, fluisterde Raoul.

‘Dat zien we dan wel weer. Kom we gaan.’

Ze gingen de trap af en keken de kelder rond.

‘Kijk een deur. Volgens mij komt daar dat gezang vandaan.’

Ze liep naar de deur en deed hem open. Het gezang klonk nu veel harder. De geur van rotting drong zich aan hen op en het harde monotone zingen deed de rillingen over hun rug lopen.

‘We gaan terug, Lyna.’

‘Nee, volgens mij hebben we de Bron van het Kwaad gevonden.’

‘Denk je dat die bron hier is?’ Raoul werd wit om zijn neus.

Lyna knikte. ‘Mijn lieve Raoul. Als je niet mee wilt begrijp ik het hoor, maar ik moet het weten. Als we weten waar hun bron is, kunnen we ze voorgoed uitschakelen.’

‘Ik ben niet bang voor mezelf Lyna, ik ben bang dat er iets met jou gebeurd. De Bron van het Kwaad is geen plek waar ik met de liefde van mijn leven naar toe wil gaan. Ik wil je niet verliezen. Wat kunnen we doen als ze ons op de een of andere manier kunnen zien? Wie weet kunnen zij de tijd ook beïnvloeden. Wat dan?’

Lyna ging op haar tenen staan en kustte hem. ‘Er gaat niets gebeuren Raoul, niet vandaag. Als we voorzichtig zijn hebben ze ons niet in de gaten. Zodra we genoeg weten gaan we weg en proberen we onze voorouders in te lichten. We gaan dit gevecht niet met z’n tweeën aan. We hebben eindelijk de mogelijkheid om het kwaad letterlijk bij de bron uit te roeien.’ Haar ogen schitterden. ‘Kom Raoul, er moet nog heel wat gebeuren voordat het zover is.’

Ze liepen verder door de gang die steeds steiler de grond in ging. Hoe verder ze kwamen, hoe harder het vreemde gezang klonk. Het geluid dreunde door hun lichaam en deed zeer aan hun oren. De intens rotte geur die in de gang hing maakte hen misselijk en zorgde samen met het gezang voor een intense hoofdpijn. Samen ploeterden ze door, totdat ze bij het einde van de gang aankwamen. In het rode licht zagen ze een kring van rotsblokken, waar meerdere ingangen in waren uitgehouwen.

‘Waar zullen we naar binnen gaan?’, fluisterde Lyna.

‘We gaan niet naar binnen,’ fluisterde Raoul. ‘Kijk, in die rots zit een gat, daar kunnen we doorheen kijken.’

Ze liepen naar het gat. Het was groot genoeg om er samen door te kijken. Ze keken en wensten tegelijk dat ze het niet hadden gedaan. Er was

een ritueel aan de gang.

Aan de binnenring van de rotsen hingen mensen die waren vastgenageld. Hun kelen waren doorgesneden en het bloed dat uit hun lichamen vloeide verdween in een grote donkere put. Een in een zwarte mantel gehulde gedaante pakte een brandende fakkel en stak hem in de put. Het bloed in de put begon te branden en veroorzaakte dikke rookwolken en een enorme stank. In de meters hoge vlammen die aan de randen van de put likte, dansten donkere schimmen, die steeds meer een menselijke gedaante kregen.

‘Lyna, er loopt iemand de vlammen uit. Hij lijkt op die man daar.’ Raoul wees naar een man die was vastgenageld aan een rotsblok vlakbij hun schuilplaats.

‘Ze transformeren zonnepriesters in demonen’, fluisterde Lyna geschokt. ‘In het echt is het nog gruwelijker dan op papier.’

Raoul pakte haar hand en keek haar lijkbleek aan. ‘Valt je niets op Lyna?’

Lyna keek hem vragend aan.

‘De demonen lopen niet achteruit.’

De zwarte schim draaide zich met een ruk om en keek naar hun schuilplaats. Hij brulde iets in een vreemde taal.

‘Rennen Lyna.’

Het was te laat. Zwarte glibberende klauwen grepen hun polsen en enkels. Lyna prevelde een spreuk. Een donkere niet menselijke stem lachte hard en wreed.

‘Wat denk je te bereiken? Denk je echt dat je tegen ons bent opgewassen? Nagel ze.’

Ze probeerden zich los te worstelen, maar de glibberende klauwen lieten niet los.

Lyna keek naar Raoul. Ook hij probeerde zich los te worstelen, Lyna zag de ijzersterke spieren van zijn armen aanspannen, maar ook hem lukte het niet om los te komen.

‘Raoul’, riep ze. ‘Ik hou van je.’

‘Ik ook van jou.’

De glibberende klauwen trokken haar handen omhoog. Eén van de klauwen hield een nagel vast, de andere klauw was om een hamer geklemd. De nagel was nu vlak bij Lyna’s hand. Ze voelde hoe de punt van

de nagel tegen haar hand werd gedrukt. De roodgloeiende hamer kwam op haar hand af. Langs de rotsen galmde een demonische lach. Raoul, dacht ze. Ze maakte zich meer zorgen om hem dan om zichzelf. Ze worstelde in een poging om nog een laatste glimp van hem op te vangen en toen verloren de glibberende klauwen hun grip. Langzaam verdween ze in het niets. Het achteruitgaan van de tijd was gestopt en de tijdlijn waarin ze geleefd had loste samen met haar op.

Hoofdstuk 17

Lyna werd wakker in haar studiekamer. Ze rilde. 'Ik hoop niet dat ik ziek aan het worden ben', mompelde ze. 'Ik kan me niet eens herinneren waar ik mee bezig was, voordat ik in slaap viel.' Ze prevelde een spreuk en haar studiekamer baadde in het licht. Grappig, ik wist niet eens dat ik die spreuk kende, dacht ze. Ze keek naar de kaart die op tafel lag. Ze had een cirkel om het kasteel van Cortez getekend. Volgens mij wilde ik daar een kijkje nemen. Laat ik dat eerst maar eens doen. Dan kan ik meteen zien of het donker of licht is buiten. Ze sloeg haar doek om en zei: 'Kasteel Cortez.'

Het regende, maar het kasteel bood geen beschutting meer. Het eens zo mooie bouwwerk was een ruïne geworden en het leek totaal niet meer op het kasteel zoals Lyna het gekend had. In de verte zag ze een plek waar ze kon schuilen. Ze rende er naar toe en ging zitten. Ze trok haar doek wat strakker om zich heen. Het was donker en niemand kon haar zien, maar ze had het koud en de doek maakte haar niet alleen onzichtbaar, hij was ook lekker warm. Haar arm stootte tegen iets hards. De plek waar ze op zat bewoog en ze viel achterover. Ze gaf een gil en krabbelde overeind. Ze bevond zich in een bibliotheek. Een enorme bibliotheek. Ze pakte haar lichtgevende steen uit haar zak en keek vol verwondering rond. Een geheime bibliotheek in de ruïne van Cortez. Wie had dat kunnen denken. Ze hoorde een deur opengaan. Geschrokken deed ze de steen in haar zak en trok haar doek nog wat straker om zich heen. Ze kende die stemmen. Voorzichtig kwam ze dichterbij, dat was Natan en die andere man was Kasakir. Ze werd licht in haar hoofd. Er ging zo iets gebeuren, iets verschrikkelijks, maar wat? Ze probeerde het zich te herinneren.

'En u Kasakir? Verlangt u naar vrede, of wilt u net als Masawa de druïden uitroeien?'

'Ik ben voor vrede.'

'Daar was ik al bang voor.'

Ineens wist Lyna wat er ging gebeuren. 'Kasakir', gilte ze. 'Hij heeft een mes.'

Natan haalde uit met zijn mes, maar Kasakir was sneller. Bliksemsnel ontdeed hij Natan van zijn mes en sneed de keel van de zonnepriester door.

‘Help eens even meisje. We moeten zijn handen en voeten vastbinden. Zodra hij stopt met bloeden moeten we hem verbranden. We willen niet dat hij in een andere gedaante terugkomt.’

Hij pakte een stuk touw dat op tafel lag en sneed het met het bebloede mes in tweeën.

‘Ik doe zijn handen, jij zijn voeten.’

Natan was leeggebloed, maar hij was niet dood. Kasakir scheurde een stuk stof van zijn gewaad.

‘Bind dit voor zijn mond. Over een paar minuten gaat hij giftige dampen uitademen en ik weet niet of we hem dan al aan het roosteren zijn.’

Natan keek Kasakir woedend aan. Kasakir scheurde nog een stuk stof van zijn gewaad. ‘Doe ook maar een doek voor zijn ogen.’

Lyna had de doeken om het hoofd van Natan gebonden. Kasakir controleerde de knopen en knikte goedkeurend.

‘Tijd om hem te verbranden Lyna.’

‘Hoe kent u mijn naam?’

‘Dat is niet belangrijk. Eerst Natan onschadelijk maken.’

Samen sleepten ze de zonnepriester naar de binnenplaats van de ruïne.

Kasakir hief zijn handen omhoog en prevelde een spreuk. Al het hout dat nog in de ruïne te vinden was verzamelde zich in het midden van de binnenplaats en vormde een stapel. Ze sleepten Natan de stapel op en Kasakir hief voor de tweede keer zijn armen op. Oude gezangen borrelde op uit zijn keel. In de lucht begonnen zich donderwolken te vormen. De bliksem sloeg in de brandstapel en nog voordat er een harde knal klonk, laaiden er grote vlammen op, die met grote snelheid naar het lichaam van de demon trokken.

‘Kijk’, zei Kasakir, terwijl hij naar de stapel wees. ‘Je kan zien dat het een demon is. We hebben hem dood laten bloeden, maar hij is niet dood. Zijn geest probeert te ontsnappen door zijn mond, sommigen kunnen hun geest ook vrijlaten door hun oogkassen, maar we hebben hem goed te pakken. Hij kan geen kant meer op. Als hij tot stof is vergaan vegen we hem op en dan stoppen we hem in deze urn.’ Hij pakte een urn uit zijn gewaad. Er stonden oude letters op. Dezelfde letters die in haar studieboeken werden gebruikt.

Samen stonden ze te kijken totdat het vuur was uitgewoed. Er bleef verbazend weinig as over. Lyna veegde de as met haar handen tot een hoopje. Kasakir deed de as in de urn en verzegelde de hals.

‘Zo, deze demon zal geen last meer veroorzaken. Kom Lyna, we gaan naar de tempel. We gaan Tanok het goede nieuws vertellen.’

‘Dus we hadden gelijk.’ Tanok staarde even voor zich uit, alsof hij het nieuws in wilde laten zinken. ‘Goed dat jullie hem onschadelijk hebben gemaakt. Irepani moet dit weten. Het is een belangrijke mijlpaal in onze strijd.’

‘Wat voor strijd?’, vroeg Lyna voorzichtig. Ze wilde weten wat er speelde, maar ze wilde niet onbeleefd overkomen.

Tanok glimlachte naar haar. Dezelfde Lyna als altijd hè. Vragen, vragen, vragen. Je moet even geduld hebben meisje. Straks, voordat we in overleg gaan, zullen we je alles vertellen, maar eerst moet Irepani het goede nieuws horen.’ Hij rinkelde met de bel die op zijn bureau stond. Irepani kwam binnen en knikte eerbiedig, eerst naar Kasakir, toen naar Tanok. Lyna schonk hij een vriendelijke glimlach.

‘Kasakir en Lyna hebben Natan onschadelijk gemaakt. Hij was een demon.’

‘Dat is goed nieuws. Niet dat hij een demon was, maar dat hij onschadelijk is gemaakt.’

Lyna grinnikte. Ze op het eerste gezicht mocht ze Irepani wel. Hij kwam haar vaag bekend voor, maar ze wist niet waarvan.

‘Wilt u dat ik Raoul Herrador ophaal.’

Lyna trok wit weg bij het horen van de naam. Raoul was de naam van haar geliefde, ze herinnerde het zich weer, maar hoe had ze het kunnen vergeten? Ze hield van hem. Haar hoofd suisde en ze was een beetje misselijk.

‘Gaat het Lyna?’, vroeg Tanok. ‘Je ziet ineens zo wit, meisje. Is het de naam Raoul waar je zo van ondersteboven bent? Hier, neem wat water.’

Lyna nam het water aan en leunde een beetje achterover. ‘Er is iets mis met mijn hoofd’, zei ze zachtjes. ‘Ik voel me niet goed. Ik ben hier niet eerder geweest en toch ken ik jullie alledrie. Ik waarschuwde Kasakir, omdat ik wist wat er ging gebeuren en Raoul is mijn geliefde, maar dat was ik vergeten.’

Tanok en Kasakir keken elkaar aan. 'Het is tijd om je bij te praten Lyna.' Tanok keek Lyna vriendelijk aan. 'Er is niets mis met je. Je hebt in een andere tijdlijn geleefd.'

Lyna keek hem niet begrijpend aan.

'Je zal je een stuk beter voelen als je weet wat er is gebeurd, lief kind.' Tanok keek van Lyna naar Irepani. 'Ja, haal Raoul op, maar niet meteen. We moeten eerst met Lyna praten. Kom over een uurtje terug en neem dan meteen brood en wijn mee. Het wordt een lange vergadering.'

Irepani maakte een kleine buiging en verdween.

'Wat weet je van je voorouders, Lyna?' Tanok keek haar vriendelijk aan.

'Ik stam af van druïden en mijn moeder was een hele sterke druïdes. Mijn bloedlijn gaat heel ver terug en ik stam af van een hele sterke familie.'

'Kan je je nog meer herinneren?'

'Een vreemde droom, waarin ik oud was. Ik woonde in een huisje vlakbij een dorp en ik maakte mensen beter. Ik kende daar een klein jongetje en op een dag kwam hij mij waarschuwen. Hij liet mij weten dat de zonnepriester van dat dorp mij wilde laten offeren en toen ben ik gevlucht.'

'Waar ging je naar toe?'

'Naar huis, ik dronk water uit de put en toen veranderde ik weer in mijzelf.'

'Dat was geen droom Lyna.' Kasakir stond op en begon te ijsberen. 'Het is echt gebeurd. Wasawa wilde jou en je vader van ketterij beschuldigen en je voorouders zijn je te hulp gekomen.'

Lyna werd weer draaierig en nam een slokje water. Haar hoofd voelde ineens een stuk helderder. Ze wist het weer! Ze ging rechtop zitten en keek van Kasakir naar Tanok en weer terug.

'Er is een vergetelheidsspreuk uitgesproken en die heb ik ongedaan gemaakt door het water van onze put te drinken. Mijn leven ging daarna gewoon weer door, totdat ik samen met Raoul in een tijdverschuiving terecht kwam.'

'Kan je je daar nog wat van herinneren?'

Lyna knikte. 'Samen met Raoul heb ik de tijd weer teruggedraaid. We hebben in een andere wereld geleefd, totdat de tijd stopte met teruggaan.'

Ze was nu niet draaierig meer. Alle herinneringen kwamen terug en kregen een plekje in haar hoofd. Lyna keek Kasakir recht aan en vroeg: 'Wie zijn jullie? Hoe komt het dat jullie zoveel van mij weten? Hoe zit het met dat verdrag tussen de zonnetempel en de druïden en wat is jullie rol daarin?'

Kasakir stak zijn hand op. 'Zoveel vragen Lyna. Ze zullen allemaal beantwoord worden in het verhaal dat we je nu gaan vertellen.'

Lyna deed haar armen over elkaar, leunde achterover en keek Kasakir aandachtig aan. 'Dus jullie gaan me eindelijk vertellen wat er speelt. Ik ben benieuwd.'

Kasakir wisselde een blik met Tanok. Tanok schudde zijn hoofd. 'Nee', zei hij. 'Jij bent de oudste en de hoogste in rang. Vertel jij maar.'

Hoofdstuk 18

‘In het begin was er vrede. Mensen in vrede laten leven is altijd een hele klus geweest, maar de druïden en druïdes waren wijs en met veel moeite lukte het hen om de vrede in stand te houden. Totdat op een dag een druïdes in verwachting raakte van een duister kind. Deze druïdes was anders dan de anderen. Ze was wild en leefde op het randje van de wet. Haar onoplettendheid zorgde er voor dat ze in verwachting raakte toen de maan verkeerd stond. Het kwaad greep zijn kans en drong door tot de geest van het ongebooren kind. De moeder had meteen door wat er gebeurde. Wetende wat het lot van haar kind zou zijn vluchtte ze en legde ze de jongen te vondeling bij een herberg. Millennia lang hadden de druïden er voor gezorgd dat het kwaad geen kans kreeg om te groeien, maar deze keer ging het anders. Het jongetje werd niet in het bos achtergelaten en overleefde. De leider van het kwaad was een feit. Toen zijn krachten tot volle wasdom waren gekomen, gebruikte hij ze niet om goed te doen, maar om oorlog en verderf te zaaien. Om zijn macht uit te breiden, vermenigvuldigde hij zich. Eerst op natuurlijke wijze, later middels magie. In een berg in de buurt van Aztlan, verandert hij goede mensen in demonen. Sommigen van hen zijn zonnepriesters.’

Lyna knikte. ‘Ik heb daar over gelezen in een van mijn boeken. Hij doet dat bij de Bron van het Kwaad. Als we die bron vernietigen, worden de demonen weer mensen. Ik weet die bron te vinden. Ik ben er geweest.’

Tanok en Kasakir keken haar geïnteresseerd aan. ‘Wat heb je daar gezien, meisje?’, vroeg Kasakir.

Lyna huiverde. Ze wilde liever niet meer terugdenken aan die stinkende grot, waar zij en Raoul bijna aan een rots waren genageld. Toch vertelde ze alles wat ze had meegemaakt. Tanok en Kasakir keken haar meelevend aan.

‘Het is een wonder dat je er zo goed vanaf gekomen bent. Hoe gaat het met je?’

Lyna haalde haar schouders op. ‘Ach’, zei ze bijna verontschuldigend. ‘Zoals u zelf al zei. Ik ben er goed vanaf gekomen en je doet wat je moet doen, maar hoe zit het nou met dat verdrag waar iedereen het over heeft?’

Tanok en Kasakir glimlachten en Kasakir vertelde verder.

‘Tijden veranderen. Toen de druïden hun grip op de mensen verloren, zochten ze naar andere middelen om de mensheid in toom te houden. Er ontstond een stroming, de voorloper van de huidige zonnetempel zoals we die nu kennen. Langzaam werden de oude gebruiken geabsorbeerd door die stroming en de mensheid liep weer in het gareel. De druïden steunden het nieuwe geloof, maar eisten in ruil daarvoor dat er nooit strijd zou komen tussen het oude en het nieuwe. Het verdrag werd getekend en de vrede leek teruggekeerd. Wijze teksten, overgenomen en aangepast aan de nieuwe tijd, overgebracht door enthousiaste zonnepriesters, zorgden er voor dat mensen hun naasten liefhadden, of in ieder geval deden alsof. Er werd geen oorlog meer gevoerd, de mensen hadden voldoende te eten en ziektes werden genezen door de afstammelingen van de oude druïden. Alles ging goed, totdat de leider van het kwaad zonnepriesters begon te transformeren in demonen. Je weet waarschijnlijk al wat er toen gebeurde?’

Lyna knikte. ‘De mensen werden opgestookt om het enige ware geloof uit te dragen en kregen toestemming om andersdenkenden te martelen en te doden. Andersdenkenden werden ketters genoemd en zonnepriesters loofden premies uit om ketters te vinden. Keters werden geofferd op de offersteen en van de offerberg gegooid. Vrouwen mochten bijna niets meer, wat er voor zorgde dat een druïdes haar werk niet meer kon doen.’

‘Inderdaad, dat is precies wat er gebeurde. Je begrijpt dat onze voorouders woedend zijn. Het verdrag is geschonden en er dreigt oorlog tussen de oude- en de nieuwe wereld.’

‘Maar daar kan de zonnetempel toch niets aan doen? De zonnetempel en onze voorouders hebben last van dezelfde figuur.’

‘Dat klopt, maar de druïden verwijten de zonnetempel dat de leider van het kwaad zich zo makkelijk heeft kunnen vermenigvuldigen.’

‘Dat is toch simpel op te lossen.’ Lyna keek Kasakir fel aan. ‘We moeten met elkaar de leider van het kwaad bestrijden. We moeten zijn bron vernietigen. In een van mijn boeken staat dat mensen die in demonen zijn getransformeerd, weer mens worden zodra de bron is vernietigd.’

Kasakir keek Lyna vriendelijk aan. ‘Dat is precies wat we van plan zijn. Vanmiddag zitten we bij elkaar om te bespreken hoe we dat gaan doen.’

Er werd op de deur geklopt. Het was Irepani. Hij zette een grote mand op tafel.

‘Hier is de lunch. Herrador is wat later. Er was nog iets dat hij moest doen.’

De lunch was eenvoudig maar smakelijk. De conversatie onder het eten was luchtig, een welkome verandering voor Lyna na het zware gesprek van vanochtend. Haar gedachten dwaalden af en toe een beetje af. Ze vroeg zich af wat Raoul aan het doen was en wanneer ze weer met z’n tweeën konden zijn. Haar vader wilde nog steeds niets van hem weten. Misschien veranderde dat als ze hem vertelde dat Raoul ook een druïde was. Ze dacht aan de Bron van het Kwaad. Hoe konden ze die vernietigen? Zouden hun voorouders willen helpen? Zouden ze dan sterk genoeg zijn? Zou de leider van het kwaad ook ondoden kunnen transformeren? Allemaal vragen die ze vanmiddag wilde stellen. Na de lunch ging het overleg beginnen. Nog even geduld. Nog even en dan zouden haar vragen worden beantwoord.

Loom van het eten keek ze naar buiten. Er kwam iemand aan. Het was Raoul. Haar hart begon wild te bonzen en haar wangen kleurden rood. Oh, wat had ze daar toch een hekel aan. Haar gezicht was net een open boek. Nu kon iedereen zien hoe gek ze op hem was. Straks namen ze haar niet serieus meer en ze wilde zo graag een goeie indruk maken. Nog even, dan zou Raoul de kamer van Tanok binnenstappen. Ze dwong zichzelf om aan het naderende overleg te denken en voelde haar normale kleur terugkeren. Zo ging ze het doen, niet aan hém denken, maar aan het overleg.

‘Goedemiddag heren, goedemiddag Lyna.’ Raoul keek iedereen aan behalve Lyna.

Hij heeft er ook last van, dacht Lyna geamuseerd. ‘Goedemiddag Raoul’, antwoordde ze.

‘Is het gelukt Raoul?’ Irepani keek hem vragend aan.

‘Nee, helaas had ik te weinig tijd, ik ben wel een eind gekomen.’

‘Het is ook een hele klus’, zei Tanok sussend. ‘Hoe lang denk je nog nodig te hebben?’

‘Minstens een week en dan moeten we nog naar iedereen toe.’

‘Sorry voor de onderbreking, Tanok, maar kunt u mij misschien vertellen waar dit over gaat?’

Tanok keek haar vriendelijk aan. ‘Natuurlijk Lyna. We zijn bezig met het samenstellen van een lijst van alle afstammelingen van de druïden.’

Lyna glimlachte. ‘Die lijst heb ik al eens gemaakt. Ik heb hem verborgen in mijn kistje. Willen jullie dat ik hem ophaal?’

Kasakir schudde zijn hoofd. ‘Nee, dat is niet nodig. We gaan hem vanmiddag toch niet gebruiken.’

Lyna keek teleurgesteld.

Tanok zag Lyna’s teleurstelling en keek haar vriendelijk aan. ‘Fijn dat jij die lijst gemaakt hebt. Dat scheelt ons heel veel tijd.’

‘Wat gaan jullie doen met mijn lijst? Hebben jullie de lijst nodig om bondgenoten te verzamelen?’

Kasakir knikte. ‘Kan jij ons zonder lijst vertellen hoeveel families er nog levende afstammelingen hebben?’

Lyna dacht even na. ‘In totaal heb ik vijftien families geteld. We waren met veel meer, maar er zijn veel lijnen uitgestorven.’

‘Dat klopt’, zei Kasakir. Hij keek somber voor zich uit. ‘Sommige families zijn op natuurlijke wijze uitgestorven, maar er zijn ook veel families uitgeroeid door demonen.’

‘Kunnen we dan wel genoeg bondgenoten verzamelen?’ Lyna keek hem vragend aan. ‘Als we de Bron van het Kwaad willen vernietigen moeten we heel sterk zijn. Wat gebeurt er als we niet sterk genoeg zijn? Worden we dan getransformeerd? Over transformeren gesproken, kunnen demonen onze voorouders transformeren of kunnen ze dat alleen met de levenden?’

Tanok grinnikte. ‘Lyna, Lyna, wat heb je weer een vragen. Laat ik beginnen met je eerste vraag. Of we genoeg bondgenoten kunnen verzamelen hangt af van de motivatie van de levende afstammelingen. Ze zullen hun voorouders zo ver moeten krijgen dat ze ten strijde willen trekken. We hebben een leger van ondoden nodig, want levende afstammelingen lopen het risico om getransformeerd te worden en dat risico willen we niet lopen.’

‘Hoe groot moet dat leger worden?’, vroeg Lyna.

‘We hebben de hulp nodig van honderd families.’

‘Honderd’, riep Lyna uit, ‘maar we zijn maar met vijftien.’

Tanok glimlachte. 'Vijftien levende families Lyna, maar we vragen ook hulp aan de uitgestorven families. In vroegere tijden, voordat de leider van het kwaad zijn klauwen in de druïde families zette, waren we met meer dan tweehonderd families. We hebben geen tijd om die allemaal te benaderen, maar we hebben uitgerekend dat de ondoden van honderd families samen voldoende sterk zijn om de Bron van het Kwaad te vernietigen.'

'Hoe hebben jullie dat uitgerekend?'

'Dat doet er even niet toe. Waar het nu om gaat is het mobiliseren van die honderd families.' Tanok leunde achterover, nam een flinke slok wijn en keek de kring rond. 'Heeft iemand een idee?'

Lyna stak haar hand omhoog. 'Onze eigen voorouders benaderen lijkt me geen probleem, maar ik heb geen flauw idee hoe we de uitgestorven families kunnen benaderen. Ik stel voor dat we eerst de levende afstammelingen opzoeken. Daarna benaderen we onze voorouders en met een beetje geluk weten zij hoe we in contact kunnen komen met de ondoden van de uitgestorven families.'

'Dat lijkt me een prima idee. Wat vinden jullie?' Raoul glimlachte naar Lyna. Ze voelde haar wangen weer rood worden, maar gelukkig viel het niemand op. Iedereen dacht diep na. Na een tijdje zei Tanok: 'We doen wat Lyna heeft bedacht. In totaal moeten we tien families benaderen, onze eigen families niet meegerekend. Ik stel voor dat ik, Kasakir en Irepani er twee doen. Lyna en Raoul doen er samen vier. Ik wil Lyna niet alleen op reis laten gaan. Ze is een sterke druïdes, maar zelfs voor sterke magiërs is zo'n reis gevaarlijk. De demonen zitten tegenwoordig overal en ze zijn slecht te herkennen. We moeten heel erg voorzichtig zijn.' Hij stond op. 'We zijn klaar voor vandaag. Morgen komen we weer bij elkaar. Lyna, wil jij morgen de lijst meebrengen? Dan kunnen we de familie bezoeken inplannen.'

Hoofdstuk 19

‘Lyna wat loop je snel’, hijgde Raoul. ‘Ik kon je bijna niet inhalen.’ Hij ging naast haar lopen.

‘Je mag niet met me meelopen van mijn vader. Als hij je ziet worden we allebei gestraft.’

‘Dat denk ik niet hoor. Je vader weet wie ik ben. Hij staat een stuk welwillender tegenover me dan een tijdje terug.’

‘Hoe lang is dat tijdje terug geleden?’, vroeg Lyna.

‘Een halve maand. Eigenlijk is hij best dol op me.’

‘Wat heb je met hem gedaan?’

‘Niets, ik heb een heel gezond kruidje in zijn wijn gedaan. Het is niet alleen handig, hij vindt het ook lekker en hij geniet er de hele dag van.’

‘Dat meen je niet!’ Lyna was gestopt met lopen en keek Raoul boos aan.

‘Kijk niet zo boos, ik ben je maar aan het plagen. Ik ben naar hem toegegaan en heb hem verteld wie ik ben.’

‘Wat zei hij?’

‘Hij wist al jaren wie ik was, maar dat vertelt hij je straks zelf wel. Je hoeft je in ieder geval geen zorgen te maken over straf krijgen. Kom we gaan verder. We moeten naar hem toe. We gaan afscheid nemen en hij gaat ons iets geven dat we nodig hebben.’

Na een korte vlucht door de onderaardse gangen en een wandeling door Lyna’s kasteel, stonden ze voor de vertrekken van haar vader. Lyna klopte op de deur.

‘Binnen.’

Lyna deed de deur open en stapte samen met Raoul naar binnen. Haar vader had een treurige blik in zijn ogen.

‘Mijn dochter en de jongen van Herrador. Het is zo ver hè’, zei hij zachtjes. ‘De oorlog gaat beginnen. Je moeder heeft het jaren geleden voorspeld. Daarom wilde ik niet dat je met Raoul omging. Niet omdat ik hem te min vond, maar omdat jullie samen zijn het begin van de oorlog aankondigt.’

Hij ging zitten, vouwde zijn handen om zijn gezicht en huilde. 'Je bent mijn enige kind, mijn levende herinnering aan de prachtige tijd die ik met je moeder heb gehad. Ik ben bang, zo bang dat er wat met je gebeurt.'

'Ik zal goed op haar passen.' Raoul klopte onhandig op de schouder van De las Flores.

De las Flores glimlachte treurig. 'Dat is ongetwijfeld goed bedoeld, maar om haar levend uit de oorlog terug te krijgen hebben we geen oppas, maar een wonder nodig.' Hij ging rechtop zitten en keek ze aan. 'Lieve kinderen, wat er ook gebeurt, blijf samen. Zorg er voor dat niemand jullie uit elkaar drijft. Jullie zijn sterke magiërs, maar samen zijn jullie vele malen sterker. Hij stak zijn hand in de zak van zijn mantel en legde een sleutel op tafel. 'Die gaan jullie nodig hebben.'

'Dat is de sleutel van de catacombe,' riep Lyna verbaasd uit. 'Hoe kom je daar aan?'

'Van je moeder.'

'Van mama?'

De las Flores knikte. 'Bewaar hem goed. Hij past niet alleen op onze eigen catacombe, maar ook op die van anderen.' Hij stond op. 'Kom, genoeg serieuze praat. Laten we samen nog een laatste keer feest vieren.' Hij wenkte één van de schildwachten. 'Laat de kokkin een feestmaal voor ons bereiden en breng ons mijn beste wijn.'

De schildwacht boog en verliet de kamer. De las Flores ging in zijn favoriete stoel bij het raam zitten. Lyna en Raoul op de vensterbank naast hem. Samen genoten ze van het prachtige uitzicht. Nog even, dan werd het nacht.

De laatste normale nacht, dacht Lyna en ze huiverde.

'Heb je de lijst Lyna?'

Lyna knikte. Na het eten was ze naar haar studiekamer gegaan. Haar vader en Raoul hadden broederlijk aan de wijn gezeten en grappen gemaakt die alleen maar leuk waren als je heel veel wijn op had. Zelf had ze nauwelijks gedronken en hoewel ze zich niet aan ze had gestoord, wilde ze haar laatste normale avond anders besteden. Nadat ze de lijst uit haar kistje had gehaald, ruimde ze haar boeken op en verborg ze het kistje in de muur. Ze had een glas water ingeschonken en had naar de namen op de lijst gestaard. Ze was benieuwd naar de families die ze gingen ontmoeten.

Zouden ze zijn zoals zij en Raoul? Zouden ze mee willen helpen? Wat nu als ze dat niet wilden? Ze kon het zich niet voorstellen. Wie wilde nou niet het kwaad vernietigen. Iedereen wilde toch een vredige wereld? Raar eigenlijk, dat ze eerst oorlog moesten voeren om vrede te krijgen. Zou er echt geen andere manier zijn? Ze hield niet van geweld. Ze had er een hekel aan, maar de leider van het kwaad zou niet zomaar opstappen. Oorlog was onvermijdelijk.

‘Lyna.’

Lyna schrok op uit haar overpeinzingen. Tanok had iets tegen haar gezegd, maar ze had het niet gehoord.

‘Sorry. Ik lette niet op. Wat zei u precies?’ Ze keek Tanok verontschuldigend aan.

‘Raoul en jij gaan vier families bezoeken.’ Tanok gaf haar een stukje perkament met de vier namen er op. ‘Willen jullie nog naar de bibliotheek om meer informatie over de families te verzamelen?’

Lyna schudde haar hoofd. ‘Nee, ik wil meteen vertrekken. Jij, Raoul?’

‘Ik ook. We vertrekken vandaag nog. Zijn er nog meer dingen die we moeten bespreken, Tanok?’

‘Nee, wat mij betreft niet. Heeft iemand anders nog een vraag of iets te zeggen?’ Tanok keek zijn tafelgenoten één voor één aan. ‘Niemand? Dan wens ik jullie allemaal het beste en heel veel succes. Het is tijd om te gaan.’

Hij stond op. De anderen volgden zijn voorbeeld. Nadat ze elkaar veel goeds hadden toegewenst vertrokken ze. De strijd tegen het kwaad was begonnen.

Hoofdstuk 20

‘Ze waren best aardig hè?’ Lyna keek naar Raoul. Hij reed naast haar en hij was al een tijdje in gedachten verzonken. Hij schrok op van haar stem.

‘Wat zei je precies?’

‘Dat ze best aardig waren, of vond jij van niet?’

‘Ik weet het niet. Soms zijn mensen te aardig en ze waren wel héél erg aardig.’

‘Je moet niet overal wat achter zoeken. Ik vond ze aardig en ik ben blij dat ze mee willen doen.’

Raoul zuchtte diep. ‘Ik zou willen dat we klaar waren. We zijn nu al bijna drie weken onderweg en de lastigste familie moeten we nog opzoeken.’

‘Hoe weet je dat zij de lastigsten zijn? Ik vond de eerste twee ook niet zo meegaand. Het heeft ons heel wat overredingskracht gekost om ze over te halen. Bij de derde familie waren we zo klaar.’

‘En daarom vertrouw ik ze niet. Het ging te makkelijk.’

Lyna rolde met haar ogen. ‘Je bent niet blij als ze lastig zijn en je bent ook niet blij als ze makkelijk zijn. Je vindt het hopelijk niet gek dat ik je even niet begrijp?’

‘Hoe denk je dat jouw vader zou reageren als iemand kwam vragen of hij mee wilde vechten in een oorlog?’

‘Daar zou hij goed over nadenken en veel vragen stellen.’

‘Precies. Daarom kostte het ons moeite om de eerste twee families te overtuigen, maar toen ze eenmaal overtuigd waren hadden we hun volle aandacht en beide families gaan ons steunen met sterke druïden.’

‘En je vindt dat de laatste familie te makkelijk ja heeft gezegd.’

‘Inderdaad en dat klopt niet.’

‘Hoe kunnen we er achter komen of ze te vertrouwen zijn?’

‘Weet ik niet. Als we terug zijn overleggen we met de rest. Misschien zie ik het wel verkeerd en zijn ze gewoon besluitvaardig. Kom, als we het laatste stuk galopperen komen we voor donker aan.’ Hij gaf zijn paard de sporen en schoot er vandoor. Lyna volgde hem en samen denderden ze door het bos.

‘Zie je dat kasteel bovenop die berg? Daar moeten we naar toe.’ Het bos had plaatsgemaakt voor een open vlakte. Aan de andere kant van de vlakte slingerde een weggetje door een hoge heuvel naar een massief kasteel.

‘Dat wordt nog een hele klim naar boven. Laten we afstappen en onze paarden te drinken geven.’

‘Even dan, we moeten voor het donker boven zijn. De familie Barbarogga haalt de brug op als het donker wordt, ze laten na zonsondergang niemand meer binnen. We willen de nacht niet in het open veld doorbrengen. Het wemelt hier van de wilde dieren.’

Lyna stapte af en haalde een leren zak uit haar zadeltas. Ze goot de zak vol water en hing het aan de hals van haar paard.

‘Hoe komt het dat je zoveel weet van de familie Barbarogga?’

‘Mijn ouders waren bevriend met de Barbarogga’s. We gingen geregeld naar ze toe en zij kwamen geregeld bij ons. Hele aardige mensen, maar volgens mijn vader bestond er niemand die eigenwijzer was dan zijn beste vriend.’ Hij glimlachte. ‘Meestal waren ze het niet met elkaar eens en toch zijn ze hun hele leven beste vrienden gebleven. Ze hadden een zoon van mijn leeftijd, precies zijn pa. Ik werd doodmoe van die jongen. Als ik zwart zei, zei hij wit. Als ik wit zei, zei hij zwart. Je begrijpt wel wat ik bedoel, altijd tegen de draad in. Daarom zie ik een beetje op tegen het bezoek. Gelukkig heb ik een mooie slimme dame bij me.’ Hij gaf Lyna een kus en nam de waterzak van de hals van zijn paard. ‘Ze hebben genoeg gerust. Laten we verder gaan.’

Ze borgen de waterzakken op en reden verder. De lucht begon rood te kleuren. Het was prachtig om te zien, maar ze hadden geen tijd om ervan te genieten. De zon begon nu rap te zinken. Nog even, dan zou het donker zijn. In de verte hilde een wolf. Voor de tweede keer die dag lieten ze hun paarden galopperen. De zon was nu bijna onder. Net op tijd draafden ze over de ophaalbrug. Een wachter in een glanzend harnas liet een zware houten balk zakken en hield ze staande.

‘Wie zijn jullie? Wat komen jullie doen?’

‘Ik ben Raoul Herrador en dit is Lyna de las Flores. We hebben een belangrijk bericht voor graaf Barbarogga.’

‘Wacht hier.’ Ze hoorden hem iets zeggen en zagen toen een jongen de binnenplaats oprennen.

‘Hij gaat graaf Barbarogga vragen of hij jullie kan ontvangen. Wacht zolang bij mij tot hij terugkomt. Willen jullie wijn?’

‘Dat is heel vriendelijk van u.’ Lyna sprong van haar paard en bond haar rijdier aan een paal. Raoul volgde haar voorbeeld en even later zaten ze samen met de wachter aan een kroes wijn.

‘Wij krijgen tegenwoordig niet zoveel bezoek meer. Vroeger wel, er is hier heel wat gefeest, maar op een dag kreeg de graaf ruzie met een hoge zonnepriester. Wasawa heette hij. Het heeft niet veel gescheeld of hij had de graaf van zijn eigen berg laten gooien.’

‘Hoe is hij gered?’ Lyna keek de wachter meelevend aan.

‘Vraag hem dat zo zelf maar. Daar is de jongen.’ Hij keek het kind aan en vroeg: ‘Wat zei de graaf, Philip? Mogen ze verder komen?’

De jongen knikte.

‘Laat jullie paarden maar hier, ik verzorg ze wel. Philip brengt jullie naar de graaf. Prettige avond.’

Lyna en Raoul liepen achter de jongen aan. Het ratelen van zware ijzeren kettingen klonk door de vochtige avondlucht. Lyna huiverde. De weg naar buiten was afgesloten. Raoul voelde haar huiveren en kneep bemoedigend in haar hand. ‘Geen zorgen Lyna. Alles komt goed.’

‘Het voelt hier zo anders.’ Lyna keek bezorgd om zich heen.

‘Hoe bedoel je anders?’

‘Voel jij het dan niet?’

Raoul schudde zijn hoofd. Hij keek haar bezorgd aan. ‘Omschrijf eens wat je bedoelt. Het is niet dat ik je niet geloof, ik geloof je wel en daar maak ik me zorgen over.’

‘Kijk naar de ramen. Ieder raam is afgesloten met luiken. Er is er niet één open om een beetje frisse lucht door te laten en behalve Philip zijn hier geen mensen. Er is hier helemaal niemand.’

‘Misschien zijn de muren heel dik’, opperde Raoul.

Lyna schudde haar hoofd. ‘Er zijn hier geen levende mensen. Het voelt hier net als in een catacombe.’

‘Welkom op mijn kasteel.’ Ze draaiden zich geschrokken om en stonden oog in oog met één van de grootste mannen die ze ooit hadden

gezien.

‘Dank u.’ Lyna keek hem vriendelijk aan. ‘We hebben u niet aan zien komen. Eigenlijk dachten we dat Philip ons aan u voor zou stellen. Ik ben Lyna de las Flores en dit is Raoul Herrador, mijn reisgezel. Wij willen u spreken.’

De reus bulderde van het lachen. Lyna keek hem niet begrijpend aan.

‘Kom, we gaan naar de keuken. Jullie hebben vast wel trek, dan kunnen jullie me na het eten vertellen waarom jullie hier zijn. Philip, jij bent klaar. Haal een brood en een karaf wijn uit de keuken en breng die aan de wacht. Neem zelf ook, maar niet te veel wijn hè, goed verdunnen met water.’

De jongen maakte een korte buiging, knikte beleefd en rende weg.

‘Ach de jeugd’, zuchtte de graaf. ‘Altijd haast, altijd snel. Snel, snel, snel. Ik ben niet meer zo snel. Kom, loop achter me aan.’

‘Raoul’, fluisterde Lyna. ‘Hij loopt niet, hij zweeft.’

‘Jij hebt een wonderbaarlijk opmerkingsvermogen, jongedame.’ De reus lachte haar vriendelijk toe. Ik kan heel goed begrijpen dat jullie twee zijn uitverkoren.’

‘Uitverkoren?’ Lyna keek hem verbaasd aan. ‘Wat bedoelt u?’

‘Vragen, vragen, vragen. Eerst eten, dan vragen. Kijk eens aan, we zijn er al.’

In de keuken was er van de kille sfeer in het kasteel weinig te merken. Het was er warm en gezellig. De haard was aangestoken en boven het vuur draaide een varken rond op het spit. De geur van gebraden vlees en vers gebakken brood deed hen het water in de mond lopen. Ze merkten nu pas hoeveel trek ze hadden.

‘Jullie hebben trek hè?’ Hun gastheer keek hen vriendelijk aan. ‘Jullie hebben een flinke reis gemaakt. Kom ga zitten, dan schenk ik jullie een kroes van mijn beste wijn in. Dat gaat er wel in hè, Raoul? Voor jou heb ik helaas niet zoveel water, Lyna. Het water dat we hebben bewaar ik voor de jongen. Hij is nog te jong om alleen wijn te drinken.’ Hij lachte zijn bulderende lach, schoof een stoel opzij zonder hem aan te raken en ging zitten. ‘Een goed voorbeeld doet goed volgen, ga zitten lieve gasten.’ Hij knipte in zijn vingers. De kan die op tafel stond verhief zich en begon twee kroezen met wijn te vullen.

‘Wilt u niets drinken?’ Lyna keek hem vriendelijk aan.

‘Nee dank je kind. Daar begin ik niet meer aan.’ Hij knipte weer in zijn vingers en het varken zweefde naar de grote schaal die midden op de tafel stond. ‘Brood staat er al, dus eet smakelijk.’ Hij leunde achterover en keek Lyna en Raoul onderzoekend aan. Lyna werd er een beetje zenuwachtig van. Raoul niet. Hij genoot van het gebraden vlees en het verse brood.

‘Jouw vriend is aanzienlijk minder sterk dan jij, hè Lyna?’, klonk het in haar hoofd. Ze schrok op en keek hem aan.

De reus grinnikte. ‘Ja, jij verstaat me wel, ook al praat ik niet met mijn stem. Raoul daarentegen... Zo was hij vroeger ook al toen we nog jong waren. Ik heb heel wat geintjes met hem uitgehaald.’

Lyna keek hem aan. ‘Het is niet beleefd om hem buiten te sluiten. U weet best dat we alleen op deze manier mogen communiceren als het niet anders kan.’

De reus fronste zijn wenkbrauwen. ‘Ik wilde je niet kwaad maken, ik wilde weten wat je waard bent.’

‘Weten wat ze waard is?’ Raoul zette zijn kroes neer en keek Barbarogga aan. ‘Lyna is een hele sterke druïdes. Misschien wel de sterkste die er ooit heeft bestaan.’

‘Dat gaat de ronde, het dodenrijk gonst van de geruchten, maar soms wil je zo iets zelf ervaren. Ik wilde haar niet beledigen, beste jongen. Ik weet waarvoor jullie komen en voordat ik besluit om in een oorlog te gaan strijden, test ik eerst mijn bondgenoten uit. Daar hebben jullie toch geen problemen mee?’

Lyna schudde vriendelijk haar hoofd. ‘Nee hoor, geen probleem, maar kunt u ons misschien vertellen wanneer u overleden bent? De laatste keer dat ik uw stamboom bekeek leefde u nog.’

Raoul verslikte zich in zijn wijn. Lyna keek hem geërgerd aan. ‘Hier, neem een slok water.’ Ze pakte haar kruikje uit de zak van haar jurk en gaf het hem. Raoul nam een flinke slok. Het hoesten hield meteen op.

Barbarogga zat het tafereel geamuseerd te bekijken. ‘Laat die jongen eerst even eten en drinken Lyna. Je gaat nog rechter op je doel af dan je moeder.’

‘Kent u mijn moeder?’

Barbarogga knikte. ‘Jazeker, als De las Flores haar niet als eerste had gevraagd, was ik met haar getrouwd. Het was een beeldschone vrouw en

ze was lief, verschrikkelijk lief. Slim ook en sterk. Je lijkt op je moeder Lyna. Je bent alleen veel sterker.'

Lyna keek hem doordringend aan. 'Kan je bewijzen wie je bent? Voor zover ik weet is de laatste Barbarogga niet dood en jij bent dat wel. We moeten heel voorzichtig zijn.'

'Wees niet bang meisje. Jullie worden beschermd door onze voorouders. Jij bent samen met Raoul voorbestemd om de oorlog te leiden. Na onze overwinning worden jullie de koning en de koningin van de nieuwe wereld. Jij wilde toch wraak op de zonnepriesters Lyna? Jouw wraak zal zoet zijn.' Hij keek naar Raoul. 'Beste vriend, jij maakt je zorgen over het vorige bezoek dat jullie afgelegd hebben. Dat is niet nodig. Ze zijn echt te vertrouwen.'

'Hoe weet je dat en waarom zeg je dat?'

'Omdat je ermee zit.'

'Dat is heel aardig van je.'

'Ik ben aardiger dan jullie denken. Willen jullie nog wat eten of zullen we naar de catacombe gaan?'

'We weten nog steeds niet of je de laatste Barbagrogge bent.' Lyna had haar armen over elkaar geslagen en keek hem strak aan.

'Het is een genant verhaal. Kom, we gaan naar de catacombe. Mijn voorouders en met name mijn vader zal mijn identiteit bevestigen. Jij hebt toch een sleutel?'

Lyna knikte. Diep in haar hart vertrouwde ze hem wel. Bovendien moesten ze ook de voorouders van de Barbaroggas mobiliseren. Barbarogga zweefde van tafel. Lyna en Raoul liepen achter hem aan.

Hoofdstuk 21

‘Jullie zijn bekend met het reizen op aarden tapijten?’

Lyna knikte. Ze stonden bij een trap die naar een onderaardse gang leidde. Het was een ander kasteel en een andere plek dan de smidse, maar de gang leek sprekend op de gangen waarin ze zich thuis verplaatsten.

‘Ga de trap af en zeg catacombe.’

‘Vlieg ik dan niet naar de catacombe van mijn eigen familie?’, vroeg Lyna.

Barbarogga lachte zijn denderende lach. ‘Nee kind, niet zolang je in mijn kasteel bent en als het wel gebeurd, zeg dan maar kasteel Barbarogga. Dan vliegen jullie weer terug.’

Lyna keek bedenkelijk. ‘Dat gaat teveel tijd kosten. Ik kan beter “catacombe Barbarogga” zeggen.’

De reus keek haar verbaasd aan. ‘Geloof je me niet?’

‘Jawel, ik geloof best dat u door “catacombe” te zeggen altijd bij de catacombe van uw familie bent uitgekomen, maar als ik het zeg zou het heel goed kunnen, dat ik bij mijn eigen familiegraf uitkom en dat kost teveel tijd.’

Barbarogga keek Raoul aan. ‘Is ze altijd zo eigenwijs?’

Raoul glimlachte. ‘Nee hoor, alleen als ze gelijk heeft.’

Lyna en Raoul wisselden een warme blik.

‘Jullie zijn echt gek op elkaar hè?’ De reus grinnikte. Het klonk als het gerommel van onweer. ‘Kom, we gaan. Zeg wat je wilt, als we maar bij grafkelder van mijn familie uitkomen.’

Lyna en Raoul zoefden op een aarden kleed door de gangen. Barbarogga zweefde naast hen.

‘Hoe komt het eigenlijk dat je dood bent?’, vroeg Lyna.

‘Zoals ik al zei, het is een genant verhaal. Ik vertel het je nog wel eens. Eerst moeten we mijn voorouders wakker maken en vertellen wat er aan de hand is. We hebben ze hard nodig.’

‘Heb jij dat dan nog niet gedaan?’, vroeg Raoul.

Barbarogga schudde zijn hoofd. ‘Nee’, zei hij. ‘Mijn lichaam ligt nog niet in de catacombe, ik moet nog begraven worden.’

‘Bent je dan nog maar zo kort dood?’

Barbarogga lachte bulderend. ‘Tijd is een relatief begrip. Ik ben al honderd jaar dood. Is dat lang? Voor stervelingen wel, voor onze voorouders niet.’

‘Waar is je lichaam dan?’

‘Ach, ik kan het net zo goed vertellen. Ik ben het kwijt.’

‘Kwijt?’ riepen Lyna en Raoul in koor.

‘Hoe kan je je lichaam nou kwijt raken?’

Barbarogga keek somber voor zich uit. ‘Dat is het genante deel van mijn verhaal. Ik wil eerst naar de catacombe. Dan kan ik eindelijk mijn familie weer eens spreken.’

Het aarden kleed stopte voor een zware houten deur.

‘Is het hier?, vroeg Lyna. ‘Waarom is de deur van hout? De ingang van een catacombe is toch van metaal?’

Barbarogga zuchtte diep. ‘Vraag jij altijd zoveel? Onze deur is ook van metaal, maar het metaal zit onder het hout. Als een kwaadwillend persoon op zoek gaat naar onze catacombe verwachten ze niet dat onze catacombe zich achter een houten deur bevindt.’

‘Slim bedacht, maar volstrekt onnodig. De bewoners van de catacombe kunnen zichzelf heel goed weren als dat nodig is.’

‘Echt? Ach, wat geeft het. Ik heb het hout er met plezier op aangebracht. Ik hield wel van houtsnijwerken maken. Mag ik de sleutel?’

Lyna schudde haar hoofd. ‘Nee, die geef ik niet uit handen. Wijs maar waar het sleutelgat zit. Dan stop ik de sleutel er in.’

Barbarogga trok een plank van de deur en wees op het sleutelgat.

‘Daar moet ie in.’

Lyna stopte de sleutel in het sleutelgat en draaide de sleutel om. De deuren van de catacombe zwaaiden open en voor hun lag de mooiste catacombe die Lyna en Raoul ooit hadden gezien.

‘Wat is jullie catacombe mooi! En wat groot! Daar is die van mijn voorouders maar een kleintje bij.’

‘Die van mij ook’, mompelde Raoul. Hij was zichtbaar onder de indruk.

‘Er zaten veel beeldhouwers en schilders bij ons in de familie.’

Barbarogga keek trots in het rond. ‘Daar zal het wel door komen. Kom, we

gaan naar binnen. Zie je die graftombe daar?' Hij wees naar de graftombe die het dichtst bij de deur lag.

Lyna knikte.

'Kan een van jullie je hand op die marmeren roos leggen?'

Lyna stapte naar de graftombe toe en legde haar hand op de roos. Er klonk een schurend geluid. Ze stapte achteruit en ging naast Raoul staan. Ze hadden dit allebei eerder meegemaakt en ook al wisten ze dat ze niet bang hoefden te zijn, het bleef een enge ervaring. De ruimte vulde zich met het raspende en schurende geluid van de langzaam opengaande graftombes. Verschrompelde handen klemden zich vast aan de randen van de tombes en de uitgedroogde hoofden, gevolgd door de in prachtige kledij gestoken lichamen, rezen langzaam uit hun rustplaats omhoog. Lyna huiverde. Raoul pakte haar hand. Ze waren allebei bang, maar ze bleven dapper staan.

'Eén van de lichamen klom uit zijn tombe en zweefde naar hen toe.'

'Jij sukkel van een zoon', kraste hij. Raoul keek verbaasd. 'Nee jij niet, ik bedoel hem.' Hij zweefde een stukje verder en bleef voor Barbarogga hangen.

'Weet je nog altijd niet waar je lichaam is?'

Barbarogga kromp in elkaar.

'We hielden allemaal van een borrel, maar in een dronken bui van een berg vallen, terwijl je nog niet eens voor nageslacht had gezorgd. Man. Ik schaam me voor je. Ik neem aan dat je nog steeds aan het zoeken bent? Of heb je het inmiddels opgegeven?'

Lyna ging tussen Barbarogga en zijn vader staan.

'Ik begrijp dat u boos bent, maar we hebben geen tijd om ruzie te maken. Het wordt oorlog. We gaan de Bron van het Kwaad vernietigen en we hebben alle hulp nodig die we maar kunnen krijgen. We zijn begonnen met het opzoeken van de levende nakomelingen van de ouderlingen. We dachten dat jullie familie ook nog levende nakomelingen had, maar daar hebben we ons in vergist. Uw zoon is zo vriendelijk geweest om ons naar u toe te brengen, zodat wij kunnen vragen of jullie met ons mee willen strijden.'

Vader Barbarogga keek Lyna onderzoekend aan. 'Jij bent Lyna de las Flores hè? Je bent nog knapper dan je moeder. Leeft je vader nog?'

Lyna knikte.

‘Dat verbaasd me niet. Je moeders specialiteit was tijd. Ze kon alles met tijd. Strijden jouw voorouders ook mee in de oorlog?’

‘We bezoeken eerst de levende afstammelingen. Het plan is om daarna naar de catacomben van onze voorouders te gaan. We zijn nog niet bij ze geweest, maar ik weet zeker dat ze meedoen. Net als de voorouders van Raoul.’

‘Raoul Herrador?’ Vader Barbarogga zweefde van Lyna weg en hing nu voor Raoul. ‘Wat ben jij groot geworden. Ik herkende je niet eens. ‘Kijk eens zoon, dat is nu iemand die wel weet waar zijn lichaam is. Hij bewoont het zelfs nog.’ Mopperend zweefde hij een stukje achteruit. ‘Ga terug naar boven en kom morgen terug. Morgen vertellen we jullie of we meedoen of niet.’

‘Natuurlijk doen we mee.’ Een nog ouder, nog meer verschrompeld lichaam zweefde naar ze toe. ‘Ben je de voorspelling soms vergeten? Raoul en Lyna zullen het oude geloof herstellen. Het enige echte ware geloof. De Bron van het Kwaad zal vernietigd worden en zij zullen plaatsnemen op de troon van de druiden. Wij doen mee, Lyna.’

Lyna glimlachte vriendelijk. ‘Dat is heel fijn, dank u wel. Weet u misschien hoe wij contact kunnen leggen met de andere uitgestorven families?’

‘Oh, maar dat is heel simpel. Weet je nog hoe je bij ons gekomen bent? Het onderaardse gangenstelsel is heel erg groot. Bijna alle families zijn te bereiken door er naar toe te vliegen. Zeg de naam van de familie waar je naar toe wilt en zeg er catacombe achter. Een aarden kleed zal uit de grond omhoog komen en je er naar toe brengen. Succes!’

Lyna maakte een reverence. ‘Dank u.’

‘Geen dank, laat de deur van de catacombe maar open. Doe dat bij iedere catacombe die jullie bezoeken, nadat jullie de bewoners wakker hebben gemaakt natuurlijk. Je moet nooit de deur open laten als iedereen slaapt.’

‘Kunnen jullie dan niet door een gesloten deur naar buiten?’

Nee, onze lichamen zijn stoffelijk. We zijn geen geesten. We kunnen alleen helpen als de deuren open zijn. Ga nu. Jullie hebben nog veel bezoeken af te leggen en wij moeten ons voorbereiden.’ Hij knikte kort en zweefde terug naar zijn tombe. Vader Barbarogga knikte vriendelijk naar

Lyna en Raoul, wierp zijn zoon een nijdige blik toe en ging toen achter de nog oudere Barbarogga aan.

Hun gastheer keek zijn voorouders verdrietig na. 'Nou, dan weten jullie nu waarom ik me zo schaam. Kom, we gaan naar boven. Ik zal een mand met proviand voor jullie maken. Dan hebben jullie te eten onderweg.' Met gebogen schouders zweefde hij weg. Lyna en Raoul vlogen achter hem aan.

'Wat sneu voor hem hè?', fluisterde ze.

Raoul knikte. 'Ja, heel sneu.'

Hoofdstuk 22

‘Aardig van hem, dat we onze paarden bij hem mochten laten hè? Anders hadden we ze eerst naar huis moeten brengen en dan dat hele eind weer terug moeten vliegen. Vliegen op een aarden tapijt gaat snel, maar de afstanden zijn groot. Wat ben je stil Raoul, is er iets?’

‘Nog even, dan openen we de catacombe van mijn familie. De laatste keer dat ik er was vond ik het op zijn zachts gezegd niet fijn om te zien hoe mijn ouders en zusje veranderd waren. In mijn gedachten zie ik ze nog zoals ze waren, daar zie ik ze zoals ze zijn.’

Lyna streelde zachtjes over zijn wang. ‘Ik begrijp het hoor’, zei ze zachtjes. ‘Ik herkende mijn moeder ook nauwelijks. Bij ons in het kasteel hangt er een portret van iedere voorouder, maar toen ik ze in de catacombe zag, herkende ik er niet één. Weet je, ik vind het helemaal niet leuk om al die deuren te openen. Niet dat ze niet aardig zijn, maar het heeft iets onnatuurlijks, die verschrompelde handen en die gedroogde hoofden. Hun kleding is prachtig, maar ik verbied mezelf om een voorstelling van hun lichaam te maken. Het ruikt er ook een beetje vreemd, vind je niet?’

Raoul knikte. ‘Het is vreemd om te zien hoe de wereld van de levenden zich aan het mengen is met die van de doden.’

‘Dat vind ik ook, maar ik ben blij dat ze ons kunnen helpen. Zonder hun hulp waren we met te weinig geweest. Er zijn nog maar veertien families in leven, veel van die families hebben nog maar één afstammeling. Zonder onze voorouders hadden we het nooit kunnen winnen en nu wel.’

‘Dat is waar. Wat vond je van de ouderling in de catacombe bij de Barbarogga’s? Denk je echt dat we koning en koningin gaan worden? Hij had het ook over het terugbrengen van het enige ware geloof. Het is toch niet de bedoeling dat we iedereen die met de zonnetempel te maken heeft gaan uitroeien?’

‘Welnee gekkie, hoe kom je daar nou bij. Hij bedoelt gewoon dat de druïden en druïdes hun rituelen weer uit kunnen gaan voeren. Onze voorouders zijn niet geweldig. We gaan de Bron van het Kwaad vernietigen en dat zorgt er voor dat de zonnetempel gezuiverd wordt van demonen. Als dat is gebeurd, kunnen we in vrede met elkaar leven.’

‘Ik hoop dat je gelijk hebt, Lyna. Druïden zijn mensen, hele speciale mensen, maar toch mensen en mensen zijn een stuk gewelddadiger dan jij je voor kunt stellen.’

‘Onze mensen hebben respect voor het leven Raoul. Ze zullen een ander nooit kwaad doen.’

Raoul zuchtte. ‘Je zal wel gelijk hebben. Bovendien is het te laat om van gedachten te veranderen. Alle levende afstammelingen die we benaderd hebben doen mee en de eerste doden zijn gewekt. We kunnen moeilijk teruggaan en vertellen dat het allemaal niet doorgaat.’

Lyna lachte. ‘Dat zou wat zijn. Zouden we dan een slaapliedje moeten zingen voor de wakkere doden? Jij kan toch zo piekeren hè. Het komt allemaal goed. Ik heb enorm veel zin om met jou te regeren. Heb jij wel eens een tekening gezien van de troon, waar die ouderling het over had?’

Raoul schudde zijn hoofd. ‘Nee, maar het zal vast wel een hele mooie zijn. We gaan dalen, ik denk dat we er zijn.’

Het aarden kleed landde zachtjes voor de catacombe van Lyna’s voorouders. Lyna pakte de sleutel en opende de deur. Dit keer hoefde ze haar hand niet op het marmer te leggen. De graftombes waren open en iedereen was wakker.

‘Hallo lieverd. Wat heerlijk om je weer te zien.’ Lyna herkende haar moeder. Niet omdat de verschrompelde vrouw op haar moeder leek, maar omdat ze de vrouw herkende van de vergetelheidsspreuk. Net als de vorige keer voelde ze vertrouwd aan en Lyna was ondanks de macabere omgeving, blij om haar te zien.

‘Hallo mama, ik vind het ook fijn om je weer te zien. Dit is Raoul.’

Raoul stapte naar voren en maakte een beleefde buiging. Haar moeder glimlachte. Dat zag er vreemd uit. Het rimpelige vlees bleef zitten waar het zat. Alleen de mondhoeken gingen omhoog.

‘Je hebt de liefde van je leven gevonden. Wat heerlijk. Ik ben blij voor je.’

‘Weet jij iets van de voorspelling?’

Haar moeder knikte. Het stof dat in haar haar zat dwarrelde naar beneden. ‘Jij en Raoul gaan het leger aanvoeren dat de Bron van het Kwaad gaat vernietigen. Als onze religie weer in ere is hersteld, worden jullie

koning en koningin. Nooit gedacht dat ik moeder van een koningin zou worden. Ik ben trots op je, Lyna.'

'Als jij altijd al van de voorspelling hebt geweten, moet het je toch niet verbazen.' Lyna keek haar moeder strak aan.

'Ik grap maar een beetje. Het zijn donkere tijden. Laat de deur maar open. Je weet waarschijnlijk wel waarom?'

Lyna knikte. Jullie kunnen niet door een dichte deur zweven, want jullie lichaam is stoffelijk.'

Lyna's moeder grinnikte. 'Heel goed meisje, heel goed. Ik zou nog uren met je willen praten, maar je moet de andere catacomben ook nog ontsluiten. Heb je een lijst met namen van de oude families?'

Lyna knikte.

'Prima, dan kunnen jullie verder. Jullie gaan eerst naar de Herradors denk ik?'

Raoul knikte.

'Doe je ouders de groeten van me, Raoul. Tot gauw allebei. Ik kan niet wachten totdat ik jullie weer zie. Ze klauwde door Lyna's haar en zweefde weg.

'Niet te geloven dat ze ooit heel mooi was.' Lyna keek strak voor zich uit.

'Toch heeft ze nog wel een mooie botstructuur. Je kan aan haar jukbeenderen en haar kaaklijn nog steeds zien dat ze heel mooi was.'

'Dat is heel lief van je Raoul.' Lyna kroop tegen hem aan. Ze waren op weg naar de catacombe van de familie Herrador. Deze reis duurde wat minder lang. Lyna had uitgerekend dat ze twee dagen nodig hadden om alle deuren te openen. Daarna gingen ze terug naar Tanok en Kasakir om verslag uit te brengen en dan zou de oorlog beginnen. Als ze maar sterk genoeg waren. Wat zou er gebeuren als dat niet zo was? Ze wilde er niet aan denken. Ze moesten winnen.

Hoofdstuk 23

‘Dat je met een aarden kleed helemaal naar De Bron van het Kwaad kan vliegen. Had jij dat gedacht?’ Lyna keek Raoul vragend aan.

‘Nee, maar ik heb me weleens afgevraagd op wat voor manier het leger van onze voorouders naar de bron kon reizen. Ze kunnen niet tegen zonlicht en de reis naar De Bron van het Kwaad duurt meerdere dagen.’

‘Ze hadden wel een vooruitziende blik. Ik ben blij dat ze dit grote netwerk van onderaardse gangen hebben aangelegd. Daar hebben we nu groot voordeel van.’

‘Misschien wisten ze dat ze het ooit nodig zouden hebben.’

‘Of misschien hebben ze het al eerder nodig gehad.’

Ze zaten een tijdje zwijgend op hun aarden kleed. Lyna had haar hoofd tegen Raoul aangevleid en ondanks alle zorgen over de komende oorlog genoten ze van het moment.

‘Raoul.’

‘Ja?’

‘Heb jij ooit seks gehad op een aarden kleed?’

Raoul grinnikte en schudde zijn hoofd.

‘Ik wil wel weten hoe dat is.’ Lyna kroop dichterbij hem aan en begon hem te kussen. Eerst zachtjes, toen hartstochtelijk. Raoul kustte haar met hetzelfde vuur terug. ‘Zullen we?’ Zijn stem was hees van de passie.

‘Sorry kinderen, voor alles is een tijd en een plaats en dat is niet nu.’ Een streng kijkende voorouder zweefde naast hun aarden kleed.

Lyna en Raoul keken verbaasd naar de zwevende figuur, die naast hun vloog.

‘We wisten niet dat we publiek hadden’, zei Lyna verontschuldigend. ‘Anders hadden we u niet in verlegenheid gebracht.’

Het zwevende wezen glimlachte. ‘Ach, mij maakt het niet uit hoor. Ik ben ook jong geweest, maar ik ben de enige niet.’

Raoul en Lyna keken over hun schouder. Overal zweefden prachtig geklede gedaantes. De onderaardse gang was overvol en er klonk een zacht geroezemoes. Lyna sloeg haar hand voor haar mond en smoorde een kreet van schrik. Als hij ze niet had gewaarschuwd, hadden ze de liefde bedreven

terwijl ze bekeken werden door honderden, misschien wel duizenden voorouders.

De verschrompelde gedaante maakte een kleine reference. 'Ik zie dat je begrijpt wat ik bedoel.' Hij knikte nog eens vriendelijk en zweefde weg.

'Dat is de laatste keer dat ik zoiets doe. De volgende keer doen we het op een discrete plek, bij jou of bij mij.'

Lyna giechelde. 'Ach, als de oorlog straks voorbij is, dan slapen ze allemaal weer en dan kunnen we het ongestoord nog eens proberen.' Ze gaf hem een speelse aai over zijn hoofd. 'We kunnen toch niet de rest van ons leven serieus blijven. We moeten ook plezier maken hoor.'

Raoul drukte haar even tegen zich aan. 'We zien wel. Eerst maar eens doen wat we moeten doen. Ik ben benieuwd wat de rest vanavond te melden heeft. Weet jij al wat je zeggen wilt?'

Lyna knikte. 'Ja hoor.'

'Wat dan?'

'We moeten aanvallen. Hoe eerder hoe beter. Je hebt toch gezien hoe snel het gaat, daar bij die bron. Hoe langer we wachten hoe meer tegenstanders we krijgen.'

'Ik denk dat iedereen het vanavond met je eens is.' Raoul glimlachte en streek zachtjes over haar wang. Was het maar voorbij, dacht hij. Hij verlangde naar zijn smidse en dacht aan de keer dat hij samen met Lyna op het stro had gelegen en hoe fijn ze het hadden gehad. Hij zuchtte.

'Waar denk je aan, lieverd?'

'Nergens aan. Je hoeft toch niet altijd te denken.'

'Dat is waar.' Lyna legde haar hoofd op zijn schouder en samen staarden ze in het donker van de tunnel.

'Dus we zijn het eens?' Kasakir keek de kring rond. De kring bestond uit vijftien levende afgevaardigden van de laatste druïde families. In het midden van de kring brandde een groot vuur. Het vuur warmde de mensen en bood veiligheid tegen de wilden dieren. Kasakir zag veertien opgestoken handen. Iedereen was het eens. Morgen als het dag werd zouden ze verder reizen naar de bron. De levende families stonden onder het bevel van Tanok, Kasakir en Irepani. De tot leven gewekte voorouders onder het bevel van Raoul en Lyna. Ondanks het grote vuur was het koud. Het was doodstil in het bos. Het geknetter van het droge brandende hout was het

enige geluid. Het was alsof de aarde zijn adem inhield. Lyna huiverde. Ze was niet bang voor de strijd morgen. Ze waren met zoveel, de Bron van het Kwaad zou vernietigd worden, daar was ze zeker van, maar er was iets anders dat haar bezighield. Er knaagde iets aan haar geweten, ze had een slecht voorgevoel dat ze niet kon plaatsen. Wat was er mis met het vernietigen van de bron? Dat was toch alleen maar goed? Ze schudde haar hoofd om de verontrustende gedachten te verjagen. Ze wilde niet piekeren, ze moest goed slapen. Morgen was een vermoeiende dag.

‘Ga je mee slapen, Raoul?’ Ze keek hem verliefd aan. Hij glimlachte naar haar.

‘Ja, maar eerst moeten we nog verslag uitbrengen aan ons ondergrondse leger.’ Hij stond op. Lyna en Raoul wensten iedereen een goede nacht en stapten door de opening van een grote boom, één van de vele deuren naar het ondergrondse gangenstelsel.

De twaalf overgebleven mensen stonden één voor één op. Het was tijd om te gaan slapen. Morgen zouden ze zegevieren. Morgen werd de wereld gezuiverd van het kwaad. Morgen zou de wereld weer vredig zijn. Morgen werd alles beter.

Hoofdstuk 24

De opkomende zon kleurde de lucht bloedrood. De levende afstammelingen zagen de rode lucht als een gunstig voorteken op de komende strijd en de stemming was uitbundig. Irepani reed met zijn paard langs de wachtende strijders. Het was een imponerend gezicht. Twaalf families te paard, uitgedost in de prachtigste kleren, wachtend op het teken dat Irepani zou geven. Het teken dat de start aangaf van het nieuwe begin. Irepani stak zijn hand omhoog.

‘Zijn we er klaar voor?’

‘Jaaaaaa.’ De stemmen van de afstammelingen dreunden door de lucht.

‘Rijden maar!’ bulderde Irepani. Hij keerde zijn paard en galoppeerde weg. Het kleine leger van magiërs, aangevoerd door Tanok en Kasakir, reed vlak achter hem. Iedere afstamming was rijk gekleed en de prachtige kleding schitterde in de zon. Niemand had wapens bij zich, die hadden ze niet nodig. Hun magie was sterk en werd nog eens gesterkt door de rood brandende zon. Ze leken met weinig, maar het leger onder de grond was enorm. Samen waren ze ijzersterk, krachtiger dan ooit. Hoe sterk het kwaad ook was, het had geen schijn van kans. Nog even, dan werd het ware geloof in ere hersteld en niets en niemand kon hen meer tegenhouden.

Lyna en Raoul zweefden op een aarden kleed door de onderaardse gangen. De gangen waren overvol. Zo vol, dat het leek of de gangen dicht waren geslipt met prachtige stoffen en sieraden. Wie goed keek, kon in de brei van glimmende stoffen en sieraden de hoofden en handen herkennen van degenen die de kleding droegen. De ontwaakte doden hielden hun handen bezwerend in de lucht. Ze prevelden zachte woorden en keken strak voor zich uit. Hun geprevel deed de grond trillen. Ook het aarden kleed waar Lyna en Raoul op zaten trilde en liet een klein spoortje aarde achter.

‘We zijn er bijna’, fluisterde Lyna. ‘Wat gaan we nu doen?’

Een gedaante in hele oude kleding kwam naast hen zweven. ‘Koning, koningin, het is tijd. Nog een klein stukje, dan zijn we bij de Bron van het

Kwaad. Ik verzoek u vriendelijk om hier plaats te nemen.' Hij maakte een gebaar naar de linkerkant van de gang en knipte in zijn vingers. Er verscheen een comfortabele met gras beklede bank in de muur en een klein trapje op het aarden kleed. 'Vanuit hier kunnen jullie alles zien en zijn jullie veilig. Rustig afwachten en nergens mee bemoeien. Er mag jullie niets overkomen. Jullie zijn onze toekomst.' Hij wachtte tot ze zaten, maakte een diepe reverence en zweefde terug. Lyna en Raoul keken elkaar verbaasd aan.

'Wij zouden ze toch aanvoeren? Ik waardeer het gebaar, maar nutteloos op een bank zitten, terwijl er hard gevochten wordt, is niet zoals ik me dit had voorgesteld.'

'Ze hebben gelijk Lyna. Ze mogen ons niet in handen krijgen. De toekomst van onze mensen gaat er heel anders uitzien als er iets met ons gebeurd. Onze beurt komt nog wel.'

'Ze hebben ons in een hokje gestopt. Kijk maar.' Ze stak haar handen uit en ze raakte een onzichtbare muur aan. 'We kunnen helemaal niets doen.' Zuchtend ging ze zitten. 'Laten we er alvast maar aan wennen. Koningen en koninginnen doen nooit ergens aan mee, die mogen alleen toekijken.'

Raoul haalde zijn schouders op. 'Eigenlijk vind ik het wel best. Zij zijn toch al dood, dus er kan niet echt meer iets met ze gebeuren. Zulke fijne herinneringen heb ik niet aan die bron. Hoewel ik graag mee zou willen vechten, ben ik heel blij dat jij veilig in een hokje zit.'

'Ja, ja, bla, bla. Ik ben anders heel erg sterk hoor en ik ben voor niemand bang.'

'Dat weet ik Lyna. Hé kijk nou, zie je dat? Heb jij ooit zoiets gezien?'

Ze schudde haar hoofd. 'Nee, maar ik heb er wel over gelezen.'

In de lucht naast hun bank verscheen een grote bubbel en in die bubbel zagen ze de Bron van het Kwaad. Het ondergrondse leger was nu vlak bij de bron. Hun zachte geprevel had plaatsgemaakt voor harde prehistorische liederen. De ondergrondse gangen schudden en beefden en de grond trilde. Er klonk gekrijs. De zwarte gedaante die opdracht had gegeven om Lyna en Raoul te nagelen, rolde kermend over de vloer. Het gezang klonk harder en harder. Lyna en Raoul keken gespannen naar de bubbel, waarin ze alles duidelijk konden zien.

De rotsen, die in een kring om de bron hadden gestaan scheurden en verbrokkelden tot kleine hoopjes gruis. De zwarte gedaante veranderde in een hoopje as. De mensen die vastgenageld waren, konden zich weer vrij bewegen en renden weg. Het vuur in de bron doofde langzaam en het bloed dat in de bron was gevloeid verdampte. De bodem van de bron werd zichtbaar en begon scheuren te vertonen. De scheuren werden groter en groter totdat de bron door de grond verslonden werd. Het zingen klonk nu zachter en de woorden veranderden. De scheuren in de grond werden kleiner en verdwenen. De Bron van het Kwaad was weg. Behalve wat gruis en stof kon niemand zien dat hier ooit een bron was geweest.

‘Het is gelukt!’ Lyna stond op en klapte enthousiast in haar handen. ‘De Bron van het Kwaad is vernietigd. Ik denk dat we er nu wel uit kunnen. Laten we naar ze toe gaan en ze bedanken en natuurlijk ook feliciteren. Kom Raoul, we gaan.’ Ze strekte haar handen uit. ‘Wat gek we kunnen er nog steeds niet uit. Het is voorbij, dan kunnen we er toch uit? Raoul, zeg eens wat, waarom ben je zo stil?’

‘Raoul wees op de bubbel. ‘Kijk maar’, zei hij zachtjes. ‘Hier was ik al bang voor.’

Lyna zakte door haar benen en staarde geschokt in de bubbel.

‘Nee,’ brulde ze. ‘Nee.’ Ze beukte op de onzichtbare muur. ‘Jullie houden je niet aan de afspraak. Ik ben jullie koningin. Stop onmiddellijk. Stop!’

Hoe hard ze ook schreeuwde. Haar stem werd niet gehoord. Met gebalde vuisten van frustratie en tranen die over haar wangen biggelden, zag ze hoe de druïden aan het moorden waren in de bovengrondse wereld. Lyna zag hoe huilende en gillende mensen probeerde te ontsnappen van vuurbollen en wurgende uitgedroogde rimpelige handen. Ze zag hoe de druïden mensen de zonnetempels injoegen en de tempels vervolgens in lieten storten met hun krachtige spreuken. Huizen werden platgebrand en de mensen die hun brandende en instortende huizen uitrenden werden door een onzichtbaar net gevangen en weer teruggeslingerd. Lyna brak toen ze zag hoe Kasakir een oud vrouwtje boven de grond liet zweven en haar vervolgens de nek omdraaide.

Ze legde haar hoofd in haar handen en begon te huilen. Eerst zachtjes, toen harder. Raoul trok haar tegen zich aan, maar ze was ontroostbaar. Hun voorouders waren geen haar beter dan demonen. Hoe

had ze zo dom kunnen zijn. Ze was met open ogen in hun val gelopen. Ze hadden de teksten van haar boeken gemanipuleerd en hun gruwelijke plannen voor haar verborgen gehouden. Hoe had ze kunnen weten dat haar voorouders al vanaf het begin van plan waren geweest om alle andersdenkenden uit te roeien. Als ze dat had geweten, had ze nooit de catacomben geopend. Ze tilde haar hoofd op en keek voorzichtig in de bubbel. Het begon dag te worden en de ondoden zochten het donker van de onderaardse gangen weer op. In een nacht was de hele wereld veranderd. Hoe hadden ze durven zeggen dat ze de wereld gingen zuiveren van het kwaad. Ze hadden het ene kwaad vervangen door het andere. Zoveel mensen dood, alleen omdat ze in iets anders geloofden. Ze was er letterlijk ziek van. Haar maag keerde zich om en ze braakte. Haar hoofd deed zo'n pijn dat ze geen sprankje licht meer kon verdragen. Langzaam verloor ze het bewustzijn. Raoul schudde haar zachtjes heen en weer, maar het hielp niet. Ze wilde niet meer wakker worden. Nooit meer.

Hoofdstuk 25

Een paar dagen later ontwaakte ze in haar eigen bed. Raoul zat naast haar. Zijn gezicht zag grauw van vermoeidheid.

‘Raoul,’ fluisterde ze zachtjes. ‘Volgens mij ben ik erg ziek geweest. Ik heb vreselijk gedroomd. Ik ben blij dat ik weer wakker ben.’

‘Oh Lyna, lieverd. Ik heb me zo’n zorgen om je gemaakt. Gaat het weer een beetje met je?’

Ze knikte. ‘Ja hoor, ik voel me alleen een beetje slap, maar dat is natuurlijk niet gek als je ziek bent geweest. Wat is er gebeurd?’

‘De druïden hebben de wereld overgenomen. Zodra je voldoende hersteld bent gaan we trouwen en worden we tot koning en koningin gekroond.’

‘Dus ik heb het niet gedroomd...’

‘Ik ben bang van niet, lieverd.’

Lyna begon zachtjes te huilen. ‘Wat verschrikkelijk Raoul. Al die doden, we hadden toch in vrede met elkaar kunnen leven? Ik dacht dat onze mensen anders waren, maar ze zijn net zo gevoelig voor macht en bezittingen als de rest van de mensheid. Hoe komt het toch dat mensen zo wreed zijn tegen anders gelovigen. Ik begrijp het niet.’

Er werd op de deur geklopt. Een vrouw, gekleed in een wit druïde gewaad kwam binnen en maakte een kleine buiging.

‘Fijn om te zien dat het beter met u gaat majesteit. Denkt u dat u zich goed genoeg voelt voor een bezoek aan uw voorouders?’

‘Ik wil mijn voorouders nooit meer zien.’ Lyna schreeuwde de woorden bijna.

De druïdes fronste haar wenkbrauwen. ‘Ik mag hopen dat u dit niet meent. U was degene die wraak wilde, of bent u dat soms vergeten? U wilde zich wreken en u heeft uw wraak gekregen. Op een presenteerblaadje aangereikt door uw voorouders, net als de liefde van uw leven, waarmee u dankzij hen gaat trouwen. U mag zelfs koningin worden.’

‘Stel dat ik weiger?’ Lyna keek de druïdes uitdagend aan.

‘Dan worden u en uw geliefde van de offerberg gegooid.’

Lyna kromp in elkaar. Wat ze met haar zouden doen interesseerde haar niet. Ze ging bijna stuk aan haar schuldgevoel, maar ze hield razend

veel van Raoul.

‘Goed dan. Ik doe het.’ Ze liet zich in haar kussens vallen en sloot haar ogen.

‘Heel verstandig majesteit.’ De druïdes maakte een buiging en verliet Lyna’s kamer.

Lyna begon hartverscheurend te huilen. ‘Het is allemaal mijn schuld’, snikte ze. ‘Van haat kan nooit iets goeds komen. Kijk nou wat er is gebeurd. Hoe kan ik ooit nog met mijzelf leven? Wetend dat ik heb meegeholpen aan zo’n bloedbad? Als ik had geweten wat ze van plan waren, had ik nooit die catacomben opengemaakt.’

Raoul wiegde haar troostend heen en weer. ‘Dat weet ik toch.’ Hij kustte haar zachtjes op haar hoofd. ‘Ik ken niemand die zo lief is als jij. Je bent de goedheid zelve. Er zijn er maar weinig zoals jij.’ Hij bracht zijn mond naar haar oor. ‘Er is een oplossing Lyna. We hebben het al eens eerder gedaan.’

Lyna draaide haar hoofd naar hem toe en keek hem vragend aan.

‘Welk talent heb jij van je moeder geërfd?’

‘Het beïnvloeden van tijd, maar wat...’ De zon brak door op Lyna’s gezicht. Het verdriet en de schuldgevoelens maakte plaats voor haar mooie lach. Haar ogen die zo’n tijd dof waren geweest begonnen te stralen.

‘Dat ik daar zelf niet ben opgekomen. Weet je het zeker? Misschien trouwen we dan wel nooit en koning en koningin worden we dan ook niet.’

Raoul glimlachte. ‘Zolang jij bij me bent, is dat niet belangrijk.’

Lyna sloeg haar armen om zijn nek en kustte hem. Ze had zich in geen tijden zo goed gevoeld.